

Gjennom dets mer enn 80-årige historie har Det kinesiske kommunistpartiets gjøren og laden vært fullt av løgn, krig, tyranni, massakrer og terror. Tradisjonell tro og prinsipper er blitt brutalt ødelagt. Opprinnelige etiske tankesett og sosiale strukturer er oppløst med makt.

Empati, kjærlighet og harmoni mellom mennesker er blitt fordreid til kamp og hat.

KKPs styre er den mørkeste og mest absurde del av Kinas historie.

The Epoch Times tror at ved å forstå KKP's virkelige historie, kan vi bidra til at slike tragedier ikke skal gjenta seg i fremtiden.

Samtidig håper vi at hver og en av oss vil reflektere over våre innerste tanker og undersøke hvorvidt vårt manglende mot og kompromissvilje gjør oss medskyldige i mange tragedier som kunne vært unngått.

De Ni kommentarene setter i gang samtaler, spesielt blant kinesere om KKP's karakter og egenskaper. Vi tror at resten av verden også må ta del i disse samtalene. Vi håper at de som enda er ført bak lyset av KKP, nå klart vil innse dets natur, rense dets gift fra sine sjeler, frigjøre sine sinn fra dets onde kontroll, bli fri fra terrorens lenker og for alltid gi opp alle illusjoner om partiet.

Åpne opp for en ny æra, for en ny fremtid!

Ni kommentarer om Kommunistpartiet

**En bok som har sjokkert
mennesker over hele verden**

**En bok som fører Det kinesiske
kommunistpartiet mot sammenbrudd**

Originalens tittel:
Nine Commentaries on the Communist Party

Oversatt og utgitt av
MR i Kina
Nettverk for menneskerettigheter i Kina, Oslo
www.mrikina.no

Trykk og innbinding:
Powerprint, Steinkjer
www.powerprint.no

Copyright © 2004 The Epoch Times
www.theepochtimes.com

ISBN-13: 978- 82-997403-0-2
ISBN-10: 82-997403-0-4

Forord

Denne boken er en oversettelse av en bemerkelsesverdig serie på ni lederartikler som først ble publisert i *Daijiyuan* (www.daijiyuan.com), den kinesiske utgaven av *The Epoch Times*. Av lett forståelige grunner må forfatterskapet til artiklene holdes anonymt.

Den første av disse artiklene ble trykket i *Daijiyuan* den 19. november 2004. Artiklene har etter dette hatt en enorm virkning på kinesere utenom Kina, etter hvert også i Kina. De ni kommentarene avføder samtaler blant kinesere om Det kinesiske kommunistpartiet, dets egenskaper og karakter.

Redaktørene i *The Epoch Times* (www.theepochtimes.com) tror at resten av verden trenger å ta del i disse samtale, og av denne grunn gis denne boken også ut på norsk.

Redaksjonen
The Epoch Times

Introduksjon

Mer enn ett tiår etter tidligere Sovjetunions og øst-europeiske kommunistregimers fall, er den internasjonale kommunistbevegelsen foraktet verden rundt. Det kinesiske kommunistpartiets fall er kun et spørsmål om tid.

Før det endelige kollapset forsøker likevel Det kinesiske kommunistpartiet (KKP) å knytte sin skjebne til den kinesiske nasjon, med dens 5000 år gamle sivilisasjon. Dette er en tragedie for det kinesiske folk. Det kinesiske folk må nå se i øynene de påtrengende spørsmål om hvordan de skal se på KKP, hvordan utvikle Kina til et samfunn uten KKP og hvordan videreføre den kinesiske arven. The Epoch Times har publisert en spesialutgave, "Ni kommentarer om Kommunistpartiet". Før lokket er lagt på kisten til KKP, ønsker vi å felle en siste dom over partiet og den internasjonale kommunistiske bevegelsen, som begge har vært en plage for menneskeheten i over hundre år.

Gjennom dets mer enn 80 år har alt det KKP har berørt vært besudlet med løgn, krig, sultkatastrofer, tyranni, massakrer og terror. Tradisjonelle prinsipper og tro er blitt ødelagt med vold. Opprinnelige etiske konsepter og sosiale strukturer er blitt utryddet med makt. Empati, kjærlighet og harmoni mennesker imellom er blitt forvrent til kamp og hat. Ærbødighet og glede for himmel og jord er blitt byttet ut med et arrogant ønske om å "kjempe mot himmel og jord." Resultatet har vært en total kollaps av sosiale, moralske og økologiske systemer, og en dyp krise for det kinesiske folk og menneskeheten. Alle disse ulykkene er blitt frembrakt med forsett gjennom KKP's planlegging, organisasjon og kontroll.

Som et berømt kinesisk dikt sier. "Forgjeves sukker jeg dypt for blomstene som faller." Enden er nær for kommunistregimet. Dets overlevelse henger i en tynn tråd. Dets dager er talte. Epoch Times tror nå at tiden er moden, før KKP fullstendig svinner hen, for et omfattende tilbakeblikk og slik fullstendig å avdekke hvordan denne største kult [1] i historien har vært inkarnasjonen av alle tiders og steders ondskap. Vi håper at de som fortsatt er blendet av KKP, nå vil se dets natur klart og tydelig, drive dets gift ut av sine sjeler, frigjøre sitt sinn fra dets onde kontroll, fri seg selv fra terrors lenker og en gang for alle oppgi alle illusjoner om partiet.

KKP's herredømme må være det mørkeste og mest absurde kapittelet i kinesisk historie. På dets uendelige liste over forbrytelser må den mest avskyelige være dets forfølgelse av Falun Gong. Ved å forfølge "Sannhet, Medfølelse, Toleranse" har Jiang Zemin slått den siste spiker i KKP's kiste. The Epoch Times tror at ved å forstå KKP's sanne historie, kan vi bidra til å forhindre at slike tragedier noen gang gjentar seg. Samtidig er det et håp om at hver og en av oss reflekterer over våre innerste tanker og undersøker, om ikke vår egen feighet og kompromissvilje har gjort oss til medsammen-svorne i mange tragedier som kunne ha vært unngått.

Innhold

Forord	5
Introduksjon	6
Kommentar 1	10
Om hva Kommunistpartiet er	10
Forord	10
I. Bruk av vold og terror for å oppnå og bevare makt	10
II. Bruker løgn for å rettferdiggjøre vold	12
III. Prinsipper i evig forandring	13
IV. Hvordan partinatur erstatter og tilintetgjør menneskenatur	14
V. Et ondt spøkelse som er mot naturen og menneskets natur	15
VI. Noen trekk ved den onde besettelsen	17
VII. Granske seg selv og fri seg fra KKP's besettelse	18
Kommentar 2	20
Om Det kinesiske kommunistpartiets begynnelse.....	20
Forord	20
I. Kommunistpartiet vokste med stadig mer ondskap	22
II. KKP – grunnlagt uten ære	30
III. Oppviser onde trekk	39
Konklusjon	44
Kommentar 3	45
Om Det kinesiske kommunistpartiets tyranni	45
Forord	45
I. Jordreformer – Utrydder klassen av landeiere	46
II. Reformen i Industri og Handel – Utryddelse av kapitalistklassen	47
III. Undertrykkelse av religioner og religiøse grupper	48
IV. Anti-høyerebevegelsen—landsomfattende hjernevask	49
V. Det Store Spranget – Tester folkets lojalitet med løgner	51
VI. Kulturrevolusjonen—Verden vendt opp ned av ondskap	52
VII. Reform og åpenhet — volden trappes opp over tid	55
VIII. Hjernevaske hele landet, la det bli et "sinnets fengsel"	59
Konklusjon	60
Kommentar 4	63
Om hvordan Kommunistpartiet går mot universet	63

Forord	63
I. Kjempe med mennesker og utrydde den menneskelige natur	64
II. Kjemper mot jorden, bryter naturlovene og bringer endeløse ulykker	68
III. Kjemper mot himmelen, undertrykker tro og avviser gudstro	71
Konklusjon	74
Kommentar 5	75
Om Jiang Zemins konspirasjon med Det kinesiske kommunistpartiet for å forfølge Falun Gong	75
Forord	75
I. Lik bakgrunn gir felles oppfatning av kriser	76
II. Både Jiang Zemin og KKP frykter "Sannhet, Medfølelse og Toleranse"	78
III. Jiang Zemin og KKP i konspirasjon	84
IV. Hvordan Jiang Zemin bruker KKP til å forfølge Falun Gong	86
V. Jiang Zemin bryter ned Kommunistpartiet fra innsiden	92
Konklusjon	93
Kommentar 6	95
Om hvordan Det kinesiske kommunistpartiet har ødelagt tradisjonell kultur	95
Forord	95
I. Hvorfor ville KKP ødelegge tradisjonell kultur?	97
II. Hvordan Kommunistpartiet bryter ned tradisjonell kultur	101
III Partikulturen	112
Konklusjon	118
Kommentar 7	121
Om Det kinesiske kommunistpartiets morderiske historie	121
Forord	121
I. Forferdelig Massakre	123
II. Ekstremt grusomme drapsmetoder	129
III. Grusomme interne kamper i partiet	134
IV. Eksporterer revolusjonen og dreper folk utenlands	135
V. Ødelegger familien.	137
VI. Forløpet og konsekvensene av drap	139
Konklusjon	143
Kommenter 8	146

Om hvordan Det kinesiske kommunistpartiet er en ond kult.....	146
Forord	146
I. KKP's kult-liknende særdrag	146
II. Skaden KKP-kulten har forvoldt.....	153
III. Kommunistpartiets kult-natur	155
IV. Kommunistpartiets dommedagsteori – frykten for undergangen	156
V. Kommunistkultens viktigste våpen for å overleve er brutal kamp	157
VI. Den onde kulten KKP degenererer.....	161
VII. Refleksjoner om det onde herredømmet til KKP	163
Konklusjon	167
Kommentar 9	168
Om Det kinesiske kommunistpartiets skruppelløse natur	
.....	168
Forord	168
I. Kommunistpartiets skurkaktige natur har aldri forandret seg	169
II. KKP ofrer den økonomiske utviklingen	171
III. KKP's hjernevasketeknikker utvikles fra utilsørt til "raffinert".....	175
IV. KKP's hykleri med menneskerettigheter.....	177
V. Aspekter ved KKP's skruppelløse natur	182
VI. KKP viser sin skurkaktige natur og bruker statsterrorisme for å eliminere "Sannhet, Medfølelse og Toleranse"	189
VII. Skurkaktig sosialisme med "kinesiske karaktertrekk"	190
Konklusjon	193
Fotnoter:	196

Kommentar 1

Om hva Kommunistpartiet er

Forord

Gjennom mer enn fem tusen år har det kinesiske folket skapt en storartet sivilisasjon på det landet som er fostret av Den gule floden og Yangtze-elven. Gjennom denne perioden har dynastier kommet og gått, og den kinesiske kulturen har vekslende blomstret og bleknet. Store og gripende hendelser har utspilt seg på Kinas historiske scene.

Året 1840, det året historikere flest anser som starten for Kinas moderne æra, markerte begynnelsen på Kinas reise fra tradisjon til modernisering. Den kinesiske sivilisasjonen gikk igjennom fire viktige perioder med utfordringer og konsekvenser. De første tre episodene omfatter den engelsk-franske invasjonen av Beijing først i 1860-årene, den sino-japanske krigen i 1894 (også kalt "Jiawu-krigen") og den russisk-japanske krigen i det nordøstlige Kina i 1906. Som en følge av disse tre episodene utviklet Kina seg i en mer vestlig retning. Dette viste seg ved import av moderne varer og våpen, institusjonelle reformer gjennom den såkalte Hundre dagers reformen i 1898 [1]. Videre fulgte, mot slutten av Qing-dynastiet, et forsøk på å etablere konstitusjonelt styresett, og senere kom Xinhai-revolusjonen (eller Hsinhai-revolusjonen) [2] i 1911.

Mot slutten av 1.verdenskrig var Kina, selv om landet gikk seirende ut, ikke på listen over de sterkere makter på den tid. Mange kinesere mente at konsekvensene av de første tre episodene var mislykkede 4. Mai-bevegelsen [3] kom til å lede til et fjerde svar på de tidligere utfordringene, og kulminerte i en fullstendig vestliggjøring av den kinesiske kulturen gjennom den kommunistiske bevegelsen og dens ekstreme revolusjon.

Denne artikkel tar for seg virkningene av den siste episoden, d.v.s. effektene av den kommunistiske bevegelsen og Kommunistpartiet som ble påtvunget Kina, dets land og folk. I løpet av disse siste 160 årene av Kinas historie har nærmere ett hundre millioner mennesker lidd en unaturlig død, og nesten all tradisjonell kinesisk kultur og sivilisasjon blitt ødelagt.

I. Bruk av vold og terror for å oppnå og bevare makt

"Kommunistene forakter å skjule sine oppfatninger og målsetninger. De erklærer åpent at deres mål bare kan oppnås gjennom å ødelegge alle eksisterende sosiale forhold." Dette sitatet er hentet fra det siste avsnittet i Det kommunistiske manifestet, Kommunistpartiets prinsippdokument. Vold er det viktigste middelet for at Kommunistpartiet kom til makten. Denne

karakteristiske egenskapen har siden gått i arv til alle de formene Kommunistpartiet har antatt etter sin unnfangelse.

Faktisk ble verdens første kommunistiske parti stiftet mange år etter Karl Marx' død. Året etter Oktober-revolusjonen i 1917 ble "Det russiske kommunistpartiet (Bolsjevik)" (senere kjent som "Det sovjetiske kommunistpartiet") stiftet. Dette parti oppsto ved bruk av vold mot "klassefiender" og ble videreført ved bruk av vold mot partimedlemmer og alminnelige borgere. Under Stalins prosesser i 1930-årene slaktet Det sovjetiske kommunistpartiet over 20 millioner såkalte spioner og forrædere og de som ble antatt å ha andre meninger.

Det kinesiske kommunistpartiet (KKP) begynte som en gren av Det sovjetiske kommunistpartiet under Den tredje kommunistiske internasjonale. Derfor arvet det naturlig viljen til å drepe. Under Kinas første borgerkrig mellom kommunistene og Kuomintang i perioden mellom 1927 og 1936, sank befolkningstallet i Jiangxi fra over 20 millioner til ca. 10 millioner. Disse tallene er i seg selv nok til å vise de enorme skadevirkningene av KKP's voldsbruk.

Bruken av vold er kanskje uunngåelig når man forsøker å tilegne seg politisk makt, men det har aldri vært et regime så villig til å begå drap som KKP, spesielt i ellers fredelige perioder. Etter 1949 overstiger antall dødsfall, forårsaket av KKP's bruk av vold, det totale antallet drepte i krigene som ble utkjempet mellom 1921 og 1949.

Et godt eksempel på Kommunistpartiets bruk av vold er dets støtte til Røde khmer (Khmer Rouge) i Kambodsja. Under Røde khmer ble en fjerdedel av Kambodsjas befolkning myrdet, inklusive majoriteten av kinesiske immigranter og deres etterfølgere. For å skjule KKP's beryktede rolle i folkemordet, hindrer Kina fortsatt det internasjonale samfunnet i å stille Røde khmer for retten.

KKP har tette bånd med verdens mest brutale revolusjonære væpnede styrker og despotiske regimer. I tillegg til Røde khmer omfatter dette Kommunistpartiene i Indonesia, Filippinene, Malaysia, Vietnam, Burma, Laos og Nepal – som alle ble stiftet med støtte fra KKP. Mange av lederne i disse Kommunistpartiene er kinesere, og mange av dem lever fortsatt i skjul i Kina den dag i dag.

Andre maoistiske Kommunistpartier er Sør-Amerikas "Lysende sti" og Den japanske røde armé, hvis forbrytelser er blitt fordømt av det internasjonale samfunnet.

En av teoriene som kommunistene benytter, er sosialdarwinisme. Kommunistpartiet bruker Darwins kamp mellom artene på menneskelige relasjoner og menneskenes historie, og holder klassekamp som den eneste drivkraften for sosial utvikling. Å kjempe ble derfor den primære "tro" og et redskap for å oppnå og bevare politisk kontroll for Kommunistpartiet. Maos berøm-

te ord avslører tydelig logikken i den sterkeste rett: ”Med 800 millioner mennesker, hvordan kan det gå uten kamp?”

En annen av Maos berømte påstander er at Kulturrevolusjonen bør gjennomføres ”hvert syvende eller åttende år.” Gjentatt bruk av makt er et viktig middel for KKP til å bevare kontroll over Kina. Målet med å bruke makt er å skape frykt. Enhver kamp og enhver kampanje ble en eksersis i terror slik at det kinesiske folket skalv i sine hjerter, ga etter for terroren og gradvis ble til slaver av KKP's kontroll.

I dag er terrorisme hovedfienden for den siviliserte og frie verden. Med hjelp av statsapparatet har KKP's bruk av vold og terror vært i en mye større målestokk, vart mye lengre og hatt langt mer ødeleggende konsekvenser. I dag, i det 21. århundre, bør vi ikke glemme dette nedarvede karaktertrekket i Kommunistpartiet ettersom det definitivt vil spille en vesentlig rolle for KKP's fremtidige skjebne.

II. Bruker løgn for å rettfærdiggjøre vold

Hvor sivilisert et samfunn er, kan bestemmes ut fra graden av vold som dets regime anvender.

Ved å basere seg på bruk av vold, representerer det kommunistiske regimet helt klart et stort tilbakeskritt for menneskelig sivilisasjon. Beklageligvis er Kommunistpartiet blitt ansett som progressivt av de som anser vold som et essensielt og uunngåelig middel for sosial utvikling.

Denne aksepten av vold må ses i lys av Kommunistpartiets enestående og dyktige bruk av løgner og bedrag, som er et annet nedarvet trekk ved KKP.

”Fra unge år har vi tenkt på USA som en elskverdig nasjon. Vi mener at dette delvis kommer av at USA aldri har okkupert Kina, og heller aldri har deltatt i angrep på Kina. Enda viktigere er det at det kinesiske folket har et godt inntrykk av USA på grunn av folkets demokratiske sinnelag og åpne karakter.”

Dette utdraget stammer fra en lederartikkel den 4. juli 1947 i KKP's offisielle dagsavis Xinhua. Bare tre år senere sendte KKP soldater for å kjempe mot amerikanske tropper i Nord Korea, og malte et bilde av amerikanere som de mest onde imperialistene i hele verden. Enhver kineser fra Fastlands-Kina ville bli forferdet over å lese denne lederen, skrevet for over 50 år siden. KKP har forbudt alle publikasjoner med lignende sitater, og publisert omskrevne versjoner.

Etter at det kom til makten, har KKP brukt lignende knep i hver eneste kampanje, så som utryddelsen av de kontrarevolusjonære (1950-1953), ”partnerskapet” mellom offentlige og private bedrifter (1954-1957), anti-høyrebevegelsen (1957), Kulturrevolusjonen (1966-1976), Tiananmen-massakren (1989), og nå sist, forfølgelsen av Falun Gong fra 1999. Det

mest beryktete tilfellet var forfølgelsen av de intellektuelle i 1957. KKP ba de intellektuelle om å si sine meninger for så å forfølge dem fordi de var ”høyreorienterte”, og brukte deres egne taler som bevis for deres ”forbrytelser”. Når forfølgelsen ble kritisert som en konspirasjon, eller ”et komplott i det skjulte”, påsto Mao offentlig: ”Dette er ikke noe ”komplott i det skjulte”, men en åpen strategi.”

Løgn og bedrag har vært svært viktige faktorer for KKP for å oppnå og bevare kontroll. Kina kan smykke seg med verdens lengste og mest komplette historie, og de kinesiske intellektuelle har siden oldtiden hatt den største tiltro til historien. Det kinesiske folket har brukt historien til å vurdere sin samtid; de har til og med brukt den til å utvikle seg personlig og åndelig. For at historien skulle tjene det sittende regimet, har KKP systematisk endret og skjult historiske sannheter. KKP har i sin propaganda og sine publikasjoner omskrevet historien for så tidlige perioder som Vår og høst-perioden (770-476 f. k.) og de Krigende staters periode (475-221 f. k.) og helt til nyere tid med Kulturrevolusjonen. Slike historiske endringer har pågått i de mer enn 50 årene siden 1949, og alle forsøk på å gjenopprette historiske fakta er nådeløst blitt stoppet og eliminert av KKP.

Når vold ikke er nok til å bevare kontroll, tyr KKP til løgn og bedrag som sørger for å rettferdiggjøre og tilsløre et styre basert på vold.

Vi må likevel innrømme at løgn og bedrag ikke ble oppfunnet av Kommunistpartiet, men bare er eldgamle skurkemetoder som Kommunistpartiet skamløst benytter seg av. KKP lovet jord til bøndene, fabrikker til arbeiderne, frihet og demokrati til de intellektuelle og fred for alle. Ingen av disse løftene er noen gang blitt innfridd. En generasjon av kinesere døde i villfarelse, og den neste generasjonen blir fortsatt rundlurt. Dette er den største tragedie for det kinesiske folket, det mest uheldige aspektet for den kinesiske nasjonen.

III. Prinsipper i evig forandring

Under TV-debatten mellom USAs presidentkandidater i 2004, sa den ene kandidaten at man kan forandre taktikk når det er behov for det, men at man må aldri forandre ens ”tro” eller ”kjerneverdier”, ellers ”er man simpelthen ikke til å stole på.” [4] Dette sitatet tydeliggjør et generelt prinsipp.

Kommunistpartiet er et typisk eksempel på det motsatte. Siden stiftelsen for 80 år siden, har KKP holdt 16 nasjonale samlinger og endret partiets ”grunnlov” 16 ganger. I løpet av de fem tiårene siden maktovertakelsen har KKP gjort fem store inngrep i den kinesiske grunnloven.

Kommunistpartiets ideal er sosial likhet som igjen skal lede til et kommunistisk samfunn. Imidlertid er kommunistkontrollerte Kina den nasjonen som har de mest alvorligste økonomiske ulikheter i verden i dag. Mange

KKP-medlemmer er blitt skammelig rike, mens landet har 800 millioner mennesker som lever i fattigdom.

De rettledende teoriene for KKP begynte med marxist-leninisme. Senere la man til maoisme, deretter Dengs tanker og nå nylig Jiangs ”Tre representanter.” Marxist-leninisme og maoisme er overhodet ikke forenlige med Dengs teorier og Jiangs ideologi; de er faktisk motsetninger. Dette sammensurium av kommunistiske teorier som KKP bruker, er i sannhet en merkverdighet i menneskehetens historie.

Prinsippene som Kommunistpartiet har utviklet seg etter har stort sett vært i motsetning til hverandre. Fra ideen om en global integrasjon som skulle være overordnet nasjonalstaten til dagens ekstreme nasjonalisme. Fra å tilintetgjøre alt privat eierskap og alle de utnyttende klasser til dagens konsept ved å stimulere kapitalister til å bli medlem av partiet, er gårsdagens prinsipper blitt reversert i dagens politikk, og mer forandring er forventet for morgendagen. Uansett hvor ofte KKP forandrer sine prinsipper, er målsettingen fortsatt klar: å oppnå og bevare makten samt å beholde absolutt kontroll over samfunnet.

Gjennom KKPs historie har det vært over et dusin kampanjer med kamp på ”liv og død.” I virkeligheten sammenfalt alle disse kampene tidsmessig med overføring av makt i kjølvannet av forandringer i partiets grunnleggende prinsipper.

Enhver forandring i prinsippene er forårsaket av en uunngåelig krise som har truet KKP, dets legitimitet og overlevelse. Om det var samarbeidet med Kuomintang-partiet, en USA-vennlig utenrikspolitikk, økonomiske reformer og markedsekspansjon eller oppildning til nasjonalisme – hver av disse beslutningene ble truffet på tidspunkter med krise, og de hadde alle sammenheng med å beholde grepet og styrke makten. Enhver syklus der en befolkningsgruppe er blitt rammet av forfølgelse og den etterfølgende omstøtelse av den forfølgelsen, har hatt sammenheng med forandringer i KKPs grunnleggende prinsipper.

Et vestlig ordspråk sier at sannhet er varig og løgn foranderlig. Det er mye visdom i dette.

IV. Hvordan partinatur erstatter og tilintetgjør menneskenatur

KKP er et leninistisk autoritært regime. Siden starten har KKP utviklet tre grunnleggende linjer, den intellektuelle linjen, den politiske linjen og den organisatoriske linjen. Den intellektuelle linjen refererer til Kommunistpartiets filosofiske grunnlag. Den politiske linjen refererer til å utvikle målsettinger. Den organisatoriske linjen refererer til hvordan målene oppnås innenfor rammene av en streng organisasjon.

Det fremste kravet for alle KKP-medlemmer og alle som er under dets styre, er betingelsesløst å følge ordre. Det er dette den organisatoriske linjen handler om.

I Kina er de fleste kjent med KKP-medlemmenes spaltede personlighet. I private omgivelser er KKP-medlemmene vanlige mennesker med følelser som glede, sinne, sorg og fryd. De har som foreldre, ektefeller eller venner vanlige menneskers kvaliteter og mangler. Men partinaturen er, ifølge Kommunistpartiets krav, overordnet menneskenaturen og følelsene, og overskrider det menneskelige. Slik blir det menneskelige relativt og foranderlig, mens partinatur blir absolutt, hinsides enhver tvil eller utfordring.

Under Kulturrevolusjonen var det altfor vanlig at fedre og sønner torturerte hverandre, at menn og koner kjempet mot hverandre, at mødre og døtre anga hverandre og at studenter og lærere behandlet hverandre som fiender. Partinatur motiverte til konflikt og hat i disse tilfellene. I den tidlige perioden under KKP's herredømme, måtte mange høytrangerte KKP-medlemmer hjelpeløst være vitne til at deres familiemedlemmer ble stemplet som klassefiender. Dette var også drevet frem av partinaturen.

Den makten som partinaturen har over individet, er et resultat av KKP's langvarige indoktrinering. Opplæringen starter allerede i førskolen og barnehagen hvor barna blir belønnet når de på spørsmål gir parti-godkjente svar, svar som ikke stemmer overens med sunn fornuft eller et barns menneskelige natur. Elever får politisk undervisning i barneskolen og ungdomsskolen, helt opp til høyskole og universitet, og de lærer å følge svarene som er godkjent av partiet. Gjør de ikke det, får de ikke godkjent eksamen og blir ikke uteksaminert.

Et medlem av partiet må holde seg til partilinen når han snakker offentlig, uansett hva han selv måtte føle. KKP sin organisatoriske struktur er en gigantisk pyramide med den sentrale makt på toppen som kontrollerer hele hierarkiet. Denne unike strukturen er et av de viktigste trekk ved KKP sitt regime, og det bidrar til en absolutt konformitet.

I dag er KKP fullstendig degenerert til et slags politisk vesen som kjemper for å beholde sine egne interesser. Det streber ikke lenger etter å nå noen av kommunismens høytragende mål. Imidlertid bevarer det fortsatt kommunismens organisatoriske struktur, og dets krav om betingelsesløs konformitet er uendret. Dette partiet setter seg selv over menneskeheten og menneskelig natur, og det fjerner enhver organisasjon eller person det anser at kan svekke eller potensielt svekke dets egen makt, uansett om det er vanlige borgere eller høyt rangerte KKP-tjenestemenn.

V. Et ondt spøkelse som er mot naturen og menneskets natur

Alt under himmelen gjennomgår en syklus av fødsel, modenhet, fordervelse og død.

I motsetning til kommunistregimet tillater ikke-kommunistiske regimer, selv diktaturer med strenge totalitære styresett, en viss grad av frihet til å organisere seg og en viss rett til selvbestemmelse. Det eldgamle kinesiske samfunnet ble faktisk styrt i henhold til en binær struktur. I landlege regioner var klanene sentre for en uavhengig sosial organisering, mens urbane områder var organisert rundt laugene. Myndighetenes styre fra toppen og nedover gikk ikke lengre ned enn til nivået for lenene.

Nazist-regimet, kanskje det mest grusomme regimet under et diktatur utenom Kommunistpartiet, tillot retten til privat eiendom. De kommunistiske regimer utslettet enhver form for sosial organisering eller elementer som var uavhengige av partiet, og erstattet dem med sterkt sentraliserte maktstrukturer fra toppen og ned.

Hvis sosiale strukturer som går fra bunnen og opp, naturlig åpner for selvbestemmelse hos individer eller grupper, da er det kommunistiske regimet i sin essens naturstridig.

Kommunistpartiet holder ikke på universelle standarder for menneskenatur. Konsepter som godt og ondt, og likeledes alle lover og regler, har KKP fritt og tilfeldig manipulert. Kommunistene tillater ikke mord, unntatt av de som er kategorisert som fiender av Kommunistpartiet. Respekt for ens foreldre er anerkjent, unntatt for de foreldre som blir stemplet som klassefiender. Velvilje, rettskaffenhet, sømmelighet, visdom og troskap er alle gode begreper, men gjelder ikke når partiet ikke vil eller ønsker å ta hensyn til disse tradisjonelle dyder. Kommunistpartiet kullkaster fullstendig de universelle standarder for menneskenatur, og er grunnlagt på prinsipper som er i motsetning til menneskets natur.

Ikke-kommunistiske samfunn tar vanligvis hensyn til menneskets dualitet og dets natur med godt og ondt, og de støtter seg til fastsatte sosiale kontakter for å opprettholde et samfunn i balanse. I kommunistiske samfunn benektes imidlertid selve ideen om menneskets natur, og verken godt eller ondt blir anerkjent. Å utslette ideene om godt og ondt er, ifølge Marx, nødvendig for fullstendig å bryte ned gamle samfunnsstrukturer.

Kommunistpartiet tror ikke på Gud, og det har heller ingen respekt for fysisk natur. "Til kamp mot himmelen, til kamp mot jorden, kjemp mot menneskene – et slikt liv er fullt av glede." Dette var KKP's motto under Kulturrevolusjonen, og det påførte det kinesiske folket og deres land stor lidelse.

Kineserne tror tradisjonelt på samhørighet mellom himmel og mennesker. Laozi sa i Dao de Jing (Tao Te Ching): "Menneskene følger jorden, jorden følger himmelen, himmelen følger Dao, og Dao følger det naturlige." Menneskene og naturen eksisterer i et harmonisk forhold i det vedvarende kosmos.

Kommunistpartiet er en type vesen. Det står imidlertid i motsetning til naturen, himmelen, jorden og menneskeheten. Det er et ondt spøkelse som går imot universet.

VI. Noen trekk ved den onde besettelsen

Kommunistpartiets egne organer deltar aldri selv i produktive eller kreative aktiviteter. Straks de tar makten, klamrer de seg til folket og kontrollerer og manipulerer dem. Av frykt for å miste kontrollen utvider de sin egen makt helt ned til de mest grunnleggende enheter i samfunnet. De monopoliserer ressurser for produksjon og suger verdier fra samfunnet.

I Kina er KKP helt overgripende og kontrollerer alt, men ingen har noen gang sett KKPs egne regnskaper. Bare regnskapene fra fylker, lokale myndigheter og bedrifter har man sett. Alle myndighetsorganer, fra de sentrale myndighetene og helt ned til komiteene på landsbygda, er alltid underlagt partifunksjonærene. Slik må alle lokale myndigheter følge instruksjoner fra Kommunistpartiets komiteer på samme nivå. Partiets utgifter blir dekket av kommunale enheter og regnskapet ført i det kommunale systemet.

KKPs organisasjon er som en gigantisk, besettende ond ånd. Den fester seg til hver eneste enhet og celle i det kinesiske samfunnet, tett som en skygge. Den trenger inn i hver eneste av samfunnets kapillære celler med de fineste, blodsugende legemer. Slik kontrollerer og manipulerer den samfunnet.

Denne besynderlige strukturen av ond besettelse har også tidligere eksistert i menneskenes historie, enten delvis eller midlertidig. Men aldri har den vært virksom så lenge og kontrollert et samfunn så fullstendig som under Kommunistpartiets styre.

Av denne grunn lever kinesiske bønder i fattigdom og håpløshet. Ikke bare må de gi bidrag til de tradisjonelle kommunale embetsmennene, men også til like mange, om ikke til flere partifunksjonærer.

Av denne grunn mistet kinesiske arbeidere i stor målestoll jobben. KKPs allestedsnærværende, blodsugende, besettende vesener har i årevis sugd verdiene ut av deres fabrikker.

Av denne grunnen er det så vanskelig for kinesiske intellektuelle å opprettholde sin intellektuelle frihet. I tillegg til deres administratorer, lurer KKPs skygge overalt og gjør ingenting annet enn å holde øye med folk.

En besettende ånd må fullstendig kontrollere sinnet til den besatte, for slik å kunne suge ut hans energi for sin egen overlevelse.

Ifølge moderne statsvitenskap kommer makt fra tre kilder: styrke, rikdom og kunnskap. Kommunistpartiet har aldri nølt med å bruke monopoliserende kontroll og makt for stjele folks eiendom. Enda viktigere har det fratatt folk retten til fritt å uttale seg og deres pressefrihet. Det har voldtatt folks

ånd og vilje for å kunne bevare absolutt makt og kontroll. Slik sett kontrollerer KKP's onde besettelse samfunnet så hardt at det vanskelig kan sammenlignes med noe annet regime i verden.

VII. Granske seg selv og fri seg fra KKP's besettelse

I Det kommunistiske manifest, Kommunistpartiets første programdokument, proklamerte Marx at ”i 1848 går det et spøkelse over Europa – Kommunismens spøkelse.” Mer enn ett århundre senere er kommunisme mer enn et spøkelse. Den har besatt en konkret, materiell kropp. Den spredte seg verden rundt som en epidemi, myrdet millioner og tok eiendom og den frie tanken og ånden fra hundrevis millioner mennesker.

Den grunnleggende læresetningen for Kommunistpartiet er å frata alt privat eie, for slik å utslette den ”utnyttende klasse.” Privat eiendom er grunnlaget for alle sosiale rettigheter, og bærer ofte med seg nasjonal kultur. Folk som blir frarøvet privat eiendom, mister også sitt frie sinn og sin frie ånd. De kan videre miste friheten til sosiale og politiske rettigheter.

Da KKP i 1980-årene var i krise og dets overlevelse truet, var partiet nødt til å forbedre Kinas økonomi. Noen av folks rettigheter til privat eiendom ble gjeninnført. Dette skapte et hull i KKP's massive kontrollmaskineri. Dette hullet har siden bare blitt stadig større i takt med at KKP's medlemmer forsøker å berike seg selv.

KKP, et ondt og besettende spøkelse støttet opp av makt, bedrag og hyppige endringer av sitt utseende og bilde, har nå begynt å vise tegn på forfall, med nervøse trekkninger for den minste forstyrrelse. Det forsøker å overleve ved å berike seg selv og stramme inn kontrollen, men disse handlingene kan bidra til å forsterke krisen.

Dagens Kina virker som om det er i blomstring, men sosiale konflikter har bygget seg opp til et nivå som man aldri før har sett. Ved hjelp av politiske intriger fra fortiden kan KKP trekke seg tilbake og forsøke seg på et eller annet redningsforsøk, som å beklage Tiananmen-massakren eller gi Falun Gong oppreisning, alternativt å peke ut en ny gruppe som sin hovedfiende og dermed fortsette å utøve terrorens makt.

I møtet med utfordringene de siste hundre år, har den kinesiske nasjonen svart med å importere våpen, reformere sine systemer og gjennomføre ekstreme og voldelige revolusjoner. Utallige liv har gått tapt, og nesten all tradisjonell kinesisk kultur er blitt forkastet. Det ser ut som responsen har slått feil. Da agitasjon og frykt fylte det kinesiske sinnet, benyttet KKP anledningen, entret scenen, og tok til slutt kontroll over den siste overlevende antikke sivilisasjonen i verden.

I møtet med fremtidens utfordringer vil det kinesiske folket uunngåelig måtte velge igjen. Uansett hvordan valget blir tatt, må hver eneste kineser

forstå at ethvert håp som tillegges KKP bare vil forverre all den skade som allerede er blitt gjort på den kinesiske nasjonen og sprøyte ny energi inn i dette onde og besettende KKP.

Vi må kaste vekk alle illusjoner, granske oss selv nøye og kvitte oss med den marerittaktige kontrollen fra den onde og besettende KKP-ånd gjennom de siste 50 år. I en fri nasjons navn kan vi gjenetablere den kinesiske sivilisasjonen, basert på respekt for menneskenaturen og medfølelse for alle.

Kommentar 2

Om Det kinesiske kommunistpartiets begynnelse

Forord

Ifølge boken "Forklare enkle og analysere sammensatte personer" (Shuo-ven Jiezi), skrevet av Xu Shen (år 147 f. kr.), består det tradisjonelle kinesiske skrifttegnet Dang, som betyr "parti" eller "gjeng", av to deler som samsvarer med henholdsvis "fremme eller drive frem" og "mørk eller svart". Hvis man setter de to delene sammen, betyr dette å "fremme det mørke". "Parti" eller "partimedlem" (som også kan oversettes med "gjeng" eller "gjengmedlem") har en nedsettende betydning. Confucius har sagt at en adelsmann er stolt, men ikke aggressiv, omgjengelig, men slutter seg ikke til en gjeng (et parti). I fotnoten til valgte utdrag (Lynju) forklarer Confucius innholdet i dette med at mennesker som hjelper hverandre til å skjule sine forbrytelser og gjøre dårlige handlinger, sies å utgjøre en gjeng (et parti). Det er synonym for en "gjeng av skurker" og forbindes med kretser som er opprettet for egoistiske formål.

Hvorfor oppsto Det kinesiske kommunistpartiet, hvorfor vokste det og hvorfor fikk det til slutt tatt makten i samtidens Kina? KKP har kontinuerlig innpodet i den kinesiske folkesjelen at KKP er valgt av historien, at folket har valgt KKP og at uten KKP ville det ikke vært noe nytt og moderne Kina.

Har det kinesiske folket valgt KKP? Eller er folket blitt påtvunget KKP og dets egeninteresser og ideologi? Vi må finne svarene i historien.

Fra det tidligere Qing Dynastiet (1644 – 1911) til de tidlige årene av republikken (1911 – 1949), opplevde Kina voldsomme eksterne sjokk og omfattende forsøk på interne reformer. Det kinesiske samfunnet var i smertefull forvirring. Mange intellektuelle med opphøyde idealer ønsket å redde landet og dets folk, men under den nasjonale krisen og kaoset vokste deres engstelse. Dette førte først til skuffelse, senere til fullstendig fortvilelse. Lik mennesker som henvender seg til en hvilken som helst tilgjengelig doktor i sykdomstider, vendte de blikket utenfor Kina for å finne løsninger. Da den britiske og franske måten mislyktes, skiftet de over til den russiske metoden. De nølte ikke med å foreskrive den mest ekstreme kur for sykdommen i håp om at Kina snart skulle bli sterkt.

Fjerde mai-bevegelsen i 1919 var et tydelig speilbilde av denne desperasjonen. Noen gjorde seg til talsmenn for anarkiet, andre foreslo å forkaste Confucius' doktriner, mens andre igjen foreslo å bringe inn utenlandsk kultur. Kort sagt, de vraket tradisjonell kinesisk kultur og motsatte seg Confucius' doktrine om middelveien. Ivrig etter å finne en snarvei, ville de ødelegge alt det tradisjonelle. De radikale blant dem var på den ene

siden absolutt ikke i stand til å tjene landet; på den andre siden trodde de fullt og fast på sine egne idealer. De følte at verden var håpløs, og trodde at de bare selv kunne finne den rette tilnæringsmåten for Kinas framtidige utvikling. De hadde en lidenskap for revolusjon og vold.

Ulike erfaringer førte til ulike teorier, prinsipper og retninger i forskjellige grupper. Til slutt var det en gruppe som møtte representanter fra Det sovjetiske kommunistpartiet. Ideen om å ”bruke voldelig revolusjon for å vinne politisk makt”, hentet fra marxist-leninistisk teori, appellerte til deres frykt-somme sinn og overensstemte med deres ønske om å redde landet og dets folk. Deretter introduserte de kommunismen, et fullstendig utenlandsk konsept, i Kina. Alt i alt var det tretten representanter som deltok på den første KKP-kongressen. Senere døde noen av dem, noen flyktet og noen svek KKP. Andre ble opportunistiske, arbeidet for japanerne som okkuperte landet og ble forrædere mot Kina, atter andre forlot KKP og sluttet seg til Kuomintang (Nasjonalistpartiet, heretter referert til som KMT). Da KKP i 1949 kom til makten i Kina, var det bare Mao Zedong (eller Mao Tse Tung) og Dong Biwu som fremdeles var igjen av de opprinnelige tretten partimedlemmene. Det er uklart om grunnleggerne av KKP var klar over at den ”guddommen” de hadde introdusert fra Sovjetunionen i realiteten var en ond ånd og at redskapet de søkte for å styrke nasjonen faktisk var en dødelig gift.

Det allrussiske kommunistpartiet (Bolsjevik), senere kjent som Sovjetunionens kommunistiske parti, hadde akkurat vunnet revolusjonen og var besatt av ambisjoner for Kina. I 1920 ble Kontoret for det fjerne Østen, en gren av Den tredje kommunistiske Internasjonale, eller Komintern, etablert av Sovjetunionen. Dette kontoret hadde ansvaret for å etablere et kommunistparti i Kina og i andre land. Sumiltsky ledet kontoret mens Grigori Voitinsky var nestleder. De forberedte opprettelsen av KKP med Chen Duxiao og flere, og foreslo i juni 1921 at Kontoret for det fjerne Østen skulle opprette en kinesisk gren av Komintern. Dette viser at KKP var ledet av Komintern. Med hjelp fra Nikolsky og Maring ble KKP offisielt stiftet den 23. juli 1921.

Straks etter opprettelsen dro kontorets nestleder Grigori Voitinsky til Beijing der han tok kontakt med den fremtredende kommunisten Li Dazhao. Li ordnet et møte med en annen kommunistleder, Chen Duxiu, i Shanghai. I august 1920 startet Voitinsky, Chen Duxiu, Li Hanjun, Shen Xuanlu, Yu Xiusong, Shi Cuntong og andre forberedelsene til å etablere KKP.

I juni 1921 dro Zhang Teilei til Irkutsk i Sibir der han foreslo for Kontoret for det fjerne Østen å etablere KKP som en kinesisk gren av Komintern. Den 23. juli 1921 ble KKP offisielt stiftet med bistand fra Nikolsky og Maring fra Det fjerne Østen kontoret.

Slik ble Den kommunistiske bevegelsen den gang introdusert som et eksperiment i Kina. Helt siden den tid har KKP satt seg selv over alt og alle, bekjempet alt på sin vei og derved brakt endeløse katastrofer over Kina.

I. Kommunistpartiet vokste med stadig mer ondskap

Det er ingen enkel oppgave å introdusere en fremmed og ond ånd, slik som Kommunistpartiet, som er fullstendig uforenlig med kinesisk tradisjon, i Kina, et land med 5000 års historie og sivilisasjon. KKP svek allmuen og de patriotiske intellektuelle som ønsket å tjene landet med løftet om ”Den kommunistiske utopi”. Det forvrengte ytterligere kommunistisk teori som allerede var blitt alvorlig forvrengt av Lenin, og det sørget for en teoretisk basis for å ødelegge all tradisjonell moral og alle gode prinsipper. I tillegg ble KKP’s forvrengte kommunistiske teori brukt til å ødelegge alt som gikk i disfavør av KKP og dets styre, samt til å eliminere alle sosiale klasser og mennesker som kunne være en trussel for KKP’s kontroll. KKP tok i bruk den industrielle revolusjonens nedbryting av tro og innførte fullstendig ateisme i kommunismen. KKP arvet kommunismens fornektelse av privat eiendomsrett og importerte Lenins teori om voldelig revolusjon. På samme tid arvet KKP de verste delene av det kinesiske monarkiet og styrket dem ytterligere.

Historien om KKP er en prosess der all slags ondskap gradvis er blitt akkumulert, både innenlandsk fra Kina og fremmed fra utlandet. KKP har perfektionert sine ni nedarvede trekk og gitt dem ”kinesiske kjennetegn”: Ondskap, svik, oppvigleri, frigi samfunnets avskum, spionasje, ran, kamp, utryddelse og kontroll. KKP’s respons på vedvarende kriser har konsolidert og styrket disse kjennetegnene i seg selv og ført til at de er blitt utspilt i et stadig økende omfang.

Første nedarvede trekk: Ondskap – Ikke seg marxist-leninismens ondskap

Med erklæringen om ”bruk av voldelig revolusjon for å ødelegge det gamle statsapparatet og etablere proletariatets diktatur” var marxismen i begynnelsen tiltrekkende for de kinesiske kommunistene. Dette er nettopp det ondes rot i marxismen og leninismen.

Marxistisk materialisme er grunnlagt på et smalt økonomisk konsept om produksjonskrefter, produksjonsrelasjoner og merverdi. Under de tidlige og lite utviklede stadiene i kapitalismen sa Marx i en kortsynt spådom at kapitalismen ville dø og proletariatet ville vinne. Både historien og realitetene har vist at dette var feilaktig. Marxist-leninistisk voldelig revolusjon og proletariatets diktatur fremmer maktpolitikk og proletariatets dominans. Det kommunistiske manifestet relaterte Kommunistpartiets historiske og filosofiske basis til klassekonflikt og kamp. Proletariatet slo seg fri fra tradisjonell moral og sosiale relasjoner for å kunne gripe makten. Da de

kom ut første gang, sto de kommunistiske doktrinene i motsetning til all tradisjon.

Menneskenaturen avviser vold på universelt grunnlag. Vold gjør mennesker hensynsløse og tyranniske. Likevel har menneskeheten alle steder og til alle tider fundamentalt avvist Kommunistpartiets teorier om voldsbruk, teorier som ikke inngår i noe tidligere tankesystem, filosofi eller tradisjon. Det kommunistiske terrorsystemet kom til jorden som fra ingensteds.

KKPs onde ideologi bygger på premisser om at mennesker kan erobre naturen og transformere verden. Mange mennesker ble tiltrukket av Kommunistpartiet og dets idealer om "frigjøring av hele menneskeheten" og "verdensenheten". KKP lurte mange, spesielt de som var bekymret for menneskenes vilkår og som var ivrige etter å sette sine spor i samfunnet. Disse menneskene glemte at det er en himmel over oss. Inspirert av den vakre, men likevel misvisende forestillingen om "å bygge en himmel på jorden", foraktet de tradisjonene og så ned på andres liv, noe som i neste omgang degraderte dem selv. De gjorde alt dette i et forsøk på at KKP skulle bidra med ettertraktede tjenester og vinne ære.

Kommunistpartiet presenterte fantasien om "et kommunistisk paradys" som sannheten, og vekket folks entusiasme til å sloss for det: "Fornuften tordner for en ny skapelse." "Det er en bedre verden i emning." [1] Ved å benytte en slik totalt absurd idé skadet KKP forbindelsen mellom menneskeheten og himmelen og kuttet livslinjen som forbinder det kinesiske folket med sine forfedre og nasjonale tradisjoner. Ved å oppfordre folk til å gi sine liv for kommunismen, forsterket KKP sin evne til å gjøre skade.

Andre nedarvede trekk: Svik – Ondskaper forleder og fremstår som rettskaffen.

Ondskaper må lyve. For å dra fordel av arbeiderklassen titulerte KKP den som "den mest avanserte klassen", "uegennyttig klasse", "ledende klasse" og "pionerer av proletariatets revolusjon". Når Kommunistpartiet trengte bøndene, lovet de "land til åkerdyrkeren". Mao roste de fattige bøndene og sa: "Uten de fattige bøndene ville det ikke være noen revolusjon. Å benekte deres rolle er å benekte revolusjonen".[2] Når Kommunistpartiet trengte hjelp fra den kapitalistiske klassen, ble de kalt "medreisende i den proletariske revolusjonen" med løfte om "en demokratisk republikk". Da Kommunistpartiet nesten var tilintetgjort av KMT, kom det en høylydt appell om at "Kinesere kjemper ikke mot kinesere" og lovet å underkaste seg KMTs lederskap. Straks den anti-japanske krigen (1937 – 1945) var over, vendte KKP hele sin kraft mot KMT og styrtet regjeringen. Tilsvarende utryddet KKP den kapitalistiske klassen kort tid etter at de hadde tatt kontroll over Kina, og til slutt gjorde de bønder og arbeidere om til et i sannhet pengeløst proletariat.

Forestillingen om en samlet front er et typisk eksempel på KKP's løgner. For å vinne borgerkrigen mot KMT gikk KKP bort fra sin vanlige taktikk med å drepe alle familiemedlemmene til landeierne og de rike bøndene, og innførte isteden en "midlertidig sammenslutningspolitikk" med sine klassefiender, slike som landeiere og rike bønder. Den 20. juli 1947 annonserte Mao Zedong at "med unntak av noen få reaksjonære elementer, burde vi ha en mer avslappet holdning til landeierklassen... for å redusere fiendtlige elementer." Etter at KKP kom til makten, ble likevel landeierne og rike bønder ofre for folkemord.

Å si noe, men gjøre noe annet, er helt vanlig for Kommunistpartiet. Da KKP hadde bruk for de demokratiske partiene, oppfordret de alle partier til å "streve etter langsiktig sameksistens, utøve gjensidig kontroll, være oppriktige mot hverandre og dele ære og skam". De som var uenige eller nektet å tilpasse seg partiets konsept, ord, handlinger eller organisasjon ble utryddet. Marx, Lenin og KKP-lederne har alle sagt at Kommunistpartiets politiske makt skulle deles med noen andre, verken individer eller grupper. Kommunismen hadde helt fra begynnelsen genene til diktaturet i seg. KKP er despotisk og ekskluderende. Det har aldri samhandlet med noen andre politiske partier eller grupper på en oppriktig måte, verken da det forsøkte å ta makten eller etter at det vant kontroll. Selv i den såkalte "avspente" perioden var KKP's sameksistens med andre for det meste en koreografert forestilling.

Historien forteller oss at vi aldri må tro på løftene fra KKP, og heller ikke stole på at noen av KKP's løfter vil bli oppfylt. Å tro på noe av det Kommunistpartiet sier i en hvilken som helst sak, kunne koste en livet.

Tredje nedarvede trekk: Oppvigleri – Listig vekke hat og egge til kamp blant massene

Svik tjener til å skape hat. Kamp er avhengig av hat. Der det ikke er noe hat, kan det skapes hat.

Det grunnfestede patriarkalske klansystemet på den kinesiske landsbygda var en fundamental barriere for at Kommunistpartiet kunne etablere politisk makt. Livet på landsbygda var til å begynne med harmonisk, og forholdet mellom landeierne og tjenerne var ikke fullstendig på kollisjonskurs. Landeierne ga bøndene en levevei. Til gjengjeld fikk landeierne støtte av bøndene.

Dette på sett og vis gjensidige avhengighetsforholdet ble forvrengt av KKP til ekstreme klassemotsetninger og klasseutnyttelse. Harmoni ble snudd til fiendskap, hat og kamp. Det fornuftige ble gjort ufornuftig, orden ble gjort til kaos og republikanisme ble gjort til tyranni. Kommunistpartiet oppmuntret til ekspropriasjon, mord for penger og drap på landeiere, rike bønder, deres familier og deres klaner. Mange bønder var uvillige til å ta eiendom fra andre. Noen ga om natten tilbake eiendommene de hadde tatt fra land-

ierne om dagen, men de ble kritisert for "lav klassebevissthet" av KKP's arbeidsteam i jordbruksområdene.

For å egge til klassehat reduserte KKP kinesisk teater til et propagandaredskap. En velkjent historie om klasseundertrykkelse, Den hvithårede jenta [3], handlet opprinnelig om en kvinnelig uødelig og hadde ingenting med klassekonflikter å gjøre. Med hjelp av militære forfattere ble dette stykket imidlertid endret til et "moderne" drama, og opera og ballet ble brukt til å egge til klassehat. Da Japan invaderte Kina under andre verdenskrig, slåss ikke KKP mot de japanske troppene. I stedet angrep de KMT-regjeringen med beskyldninger om at KMT forrådte landet uten å slåss mot Japan. Selv på det mest kritiske øyeblikket av nasjonal katastrofe, ble folk oppviglet til å gå mot KMT-regjeringen.

Å egge massene til å slåss mot hverandre er et klassisk triks for KKP. KKP skapte 95:5 skjemaet for klassefordeling. 95 prosent av befolkningen ble ansett å tilhøre forskjellige klasser som kunne overvinnes, mens de resterende 5 prosentene ble utpekt som klassefiender. Folk innenfor de 95 prosentene var sikre, men de siste 5 prosentene ble "bekjempet". Av redsel og for å beskytte seg selv, gjorde folk flest alt for å bli inkludert i de 95 prosentene. Dette resulterte i tilfeller hvor mennesker påførte andre skade, og til og med skadet de som led overlast. KKP har, gjennom bruk av oppvigleri i mange av sine politiske kampanjer, perfektjonert denne teknikken.

Fjerde nedarvede trekk: Frigi samfunnets avskum – KKP består av bøller og sosialt avskum

Frigivelse av samfunnets avskum fører til ondskap, og ondskaper vil utnytte samfunnets avskum. Kommunistiske revolusjoner har ofte benyttet bøller og sosialt avskum som opprørere. "Paris-kommunen" var bygget på drap, brannstifting og voldsbruk og ledet av sosialt avskum. Selv Marx så ned på "bryggesjauerproletariatet". [4] I Det kommunistiske manifestet sa Marx: "Den farlige klassen, det sosiale avskum, den passive forvitrende massen, utløst av de laveste lagene av det gamle samfunnet, kan, her og der, sattes i bevegelse i en proletarisk revolusjon. Klassens livsbetingelser gjør den imidlertid langt mer velegnet for rollen som bestykket redskap i en reaksjonær intrige." Bøndene ble derimot av Marx og Engels ansett å være ukvalifisert til å utgjøre en egen sosial klasse på grunn av deres såkalte splittethet og uvitenhet.

KKP videreutviklet den mørke siden av Marx' teorier. Mao Zedong sa: "Ramp og sosialt avskum er alltid blitt foraktet av samfunnet, men de er faktisk de tapreste, de mest grundige og de mest stabile i revolusjonen i jordbruksområdene." [2] Bryggesjauerproletariatet forsterket den voldelige naturen i KKP og var i starten grunnlaget for Kommunistpartiets politiske makt på landsbygdene. Ordet "revolusjon" betyr i boklig betydning på kinesisk "å ta liv," noe som lyder grusomt og ødeleggende for alle gode

mennesker. Men partiet greide å fylle ”revolusjon” med positivt innhold. Likeledes, i en debatt under kulturrevolusjonen rundt termen ”bryggesjauerproletariat”, følte KKP at ”bryggesjauer” ikke klang så bra. KKP erstattet det derfor ganske enkelt med ”proletariat.”

En annen rolle som samfunnets avskum spiller, er rollen som kjeltringer. Når de blir kritisert for å være diktatorer, viser de offisielle partilederne sine tendenser til å tyrannisere andre. De kan skamløst uttale slikt som: ”Du har rett, det er akkurat det vi gjør.” Erfaringen som kineserne har samlet gjennom de siste tiårene krever at vi utøver makten ved demokratisk diktatur. Vi kaller det ”folkets demokratiske enevelde”.

Femte nedarvede trekk: Spionasje – Infiltrere, så splid, desintegre og bytte ut

I tillegg til å svindle, egge til vold og sysselsette samfunnets avskum, benyttet KKP seg også av spionasje, sådde splid og infiltrerte med stor dyktighet. For flere tiår siden arbeidet faktisk de framstående ”topp tre” hemmelige agenter fra KKP, Qian Zuangfei, Li Kenong og Hu Beifeng for lederen av Det andre kontoret i spionseksjonen under Sentralkomiteen i KKP, Chen Geng. Da Qian Zuangfei arbeidet som hemmelig sekretær og betrodde underordnet hos Xu Enzeng, direktøren for Etterretningssenheten i KMTs sentralkomite, sendte han hemmelig informasjon om KMTs første og andre strategiplaner til Li Kenong. Disse strategiplanene gikk ut på å omringe KKP's tropper i Jiangxi provinsen, og Li Kenong viderefremmet informasjonen til Zhou Enlai (eller Chou En-lai) [5]. Sendingen gikk via internposten i Organisasjonsdepartementet under KMTs sentralkomite. I april 1930 opprettet Den sentrale etterretningssgrenen av KMT i den nordøstlige regionen i Kina en spesiell dobbeltagentorganisasjon. På overflaten tilhørte den KMT og ble ledet av Qian Zhuangfei, men bak scenen var den kontrollert av KKP og ledet av Chen Geng.

Li Kenong kom seg også, som kryptograf, inn i KMTs hovedkvarter for hæren. Li var den som dekodet den presserende meldingen om arrestasjonen og opprøret til Gu Shunzhang [6], en KKP direktør for Sikkerhetskontoret. Qian Zhuangfei sendte straks en dekodet melding til Zhou Enlai og forhindret derved at samtlige spioner ble fanget i nettet.

Yang Dengying var en pro-kommunistisk spesialrepresentant for KMTs Sentrale etterretningskontor, stasjonert i Shanghai. KKP ga ordre om at han skulle arrestere og henrette de partimedlemmene som av KKP ble vurdert som upålitelige. En senioroffiser fra Henan-provinsen fornærmet en gang en av partilederne, og hans betrodde sørget med sine forbindelser for at han ble satt i KMT-fengsel i flere år.

Under frigjøringskrigen [7] greide KKP å plante en hemmelig agent som Chiang Kai-shek (eller Jiang Jieshi) [8] hadde stor tillit til. Liu Pei, general-løytnant og viseminister i Forsvarsministeriet. Det var hans ansvar å dirigere

re og forflytte KMTs hærstyrker. Liu var i virkeligheten hemmelig agent for KKP. Før KMP visste om sitt neste oppdrag, hadde informasjonen om den planlagte oppmarsjeringen allerede nådd Yan'an, hovedkvarteret til KKP, som derved fikk opprettet en forsvarsplan i samsvar med mottatt informasjon. Xiong Xianghui, sekretær og tiltrodd underordnet hos Hu Zongnan [9], avslørte Hus plan om å invadere Yan'an for Zhou Enlai. Så da Hu Zongnan og hans styrker nådde Yan'an, var det allerede tomt. Zhou Enlai sa en gang: "Formann Mao var kjent med Chiang Kai-sheks militære ordre før de nådde fram til Chiang's egen hærsjef."

Sjette nedarvede trekk: Ran – Plyndring med triks eller vold blir "Den nye orden"

Alt det KKP har, har det oppnådd gjennom ran. Da det satte opp Den røde arme for å regjere med militær makt, trengte det penger til våpen og ammunisjon, mat og klær. KKP skaffet midler ved å undertrykke lokale tyranner og rane banker. De tedde seg helt som banditter. I et oppdrag ledet av Li Xiannian [10], en av KKP's seniorledere, kidnappet Den røde arme de rikeste familiene i det lokale styret i et område i vestre Hubei provinsen. De kidnappet ikke bare en enkelt person, men en fra hver av de rike familiene i klanen. De kidnappede ble holdt i live, og kidnapperne krevde løsepenger fra familiene deres for løpende å skaffe midler til hæren. Først da Den Røde arme var tilfreds eller de kidnappedes familier var fullstendig tappet for ressurser, ble fangene sendt hjem, mange mens de dro sitt siste åndedrag. Noen var blitt terrorisert eller torturert så ille at de døde før de kom hjem.

Gjennom å "slå ned på de lokale tyrannene og konfiskere deres eiendommer" ble KKP's triks og voldelige plyndringer utvidet til hele samfunnet og erstattet tradisjonene med "den nye orden." Kommunistpartiet har begått alle slags dårlige gjerninger, store som små, og har i det hele tatt ikke gjort noe godt. Det tilbyr mindre tjenester i bytte til de som egger og fordømmer andre. Resultatet er at medfølelse og gode dyder er fullstendig forsvunnet og erstattet med strid og drap. Den "kommunistiske Utopia" er faktisk en eufemisme for voldelig plyndring.

Syvende nedarvede trekk: Strid – Ødelegger det nasjonale systemet, tradisjonell rang og kommando

Svik, tilskyndelse, sosialt avskum og spionasje er alt for å rane og bekjempe andre. Kommunistisk filosofi fremmer strid. Den kommunistiske revolusjonen var absolutt ikke bare uorganisert mishandling, slag og ran. Mao sa: "Hovedmålet for de lokale bøndernes angrep er de lokale tyrannene, den onde lavalderen og de lovløse landeierne, men i forbifarten slo de også til mot alle slags patriarkalske ideer og institusjoner, mot korrupte tjenestemenn i byene og mot dårlig styresett og vaner på landsbygdene." [2] Mao

ga klare ordre om å ødelegge hele det tradisjonelle systemet og styresettet på landsbygda.

Kommunistisk strid inkluderer også de væpnede styrker og væpnet kamp. ”En revolusjon er ikke et middagsselskap, å skrive et essay, å male et bilde eller å brodere. Den kan ikke være så forfinet, så makelig og mild, så temperert, vennlig, høflig, behersket og høymodig. En revolusjon er et opprør, en voldelig handling hvorved en klasse undertrykker en annen” [2]. KKP benyttet makt og strid da det med vold ville gripe statsmakten. Noen få tiår senere brukte KKP den samme kampstrategien for å ”undervise” den neste generasjonen under Den store kulturrevolusjonen.

Åttende nedarvede trekk: Utryddelse – Etablerer en fullstendig ideologi med folkemord

Kommunismen har gjort mye absolutt grusomt. KKP lovet de intellektuelle ”en himmel på jorden”. Senere ble de merket som ”høyrefolk” og plassert i den infame niende kategorien [11] av forfulgte mennesker sammen med landeiere og spioner. Etter at det kom til makten i 1949, tok det eiendommene fra landeiere og kapitalister, utryddet klassene som eide land og rike bønder, brøt ned rang og orden på landsbygda, tok autoriteten fra lokale ledere, kidnappet og presset penger fra de rikere, hjernevasket krigsfanger, ”reformerte” industrieiere og kapitalister, infiltrerte KMT og oppløste det, brøt med Den kommunistiske internasjonale og forrådte den, rensset ut alle med avvikende meninger gjennom suksessive politiske kampanjer og truet sine egne medlemmer med tvang. Det var overhodet intet spillerom i partiet.

Alt det ovenfor nevnte sprang ut fra KKP's teori om folkemord. Alle dets politiske retninger i fortiden var terrorkampanjer med intensjoner om folkemord. KKP etablerte på et tidlig stadium sitt teoretiske fundament med folkemord satt i system i en sammensetning av dets teorier om klasse, revolusjon, kamp, vold, diktatur, kampanjer og politiske partier. Dette fundamentet omfatter alle de erfaringene partiet har tatt opp i seg og akkumulert gjennom de ulike tiltakene med folkemord.

Det essensielle med KKP's folkemord er å utrydde samvittighet og uavhengig tanke. På denne måten blir KKP's mest fundamentale interesser ivaretatt av ”et terrorvelde”. KKP vil ikke bare utrydde deg hvis du er mot partiet, men det kan også ødelegge deg om du er for det. Det vil utrydde enhver som det mener skal utryddes. Konsekvensen er at alle lever i skyggen av terror og frykter KKP.

Niende nedarvede trekk: Kontroll – Bruker partinaturen til å kontrollere hele partiet og dermed resten av samfunnet.

Alle de nedarvede karakteristiske trekkene tjener et eneste mål: Å kontrollere befolkningen med terror. Med sine onde handlinger har KKP bevist at

det er en naturlig fiende av alle eksisterende sosiale krefter. Fra starten av har KKP kjempet seg gjennom den ene krisen etter den andre. Blant disse har kampen for å overleve vært den mest kritiske. KKP lever med en vedvarende frykt for ikke å overleve. Dets eneste hensikt har vært å opprettholde sin egen eksistens og makt – til gagn for seg selv og egne mål. For å forsterke sin avtakende makt har KKP hele tiden måttet ty til stadig mer onde metoder. Partiets interesse er ikke noe enkelt medlems interesse, heller ikke er det summen av individuelle interesser. Snarere er partiets interesse som kollektiv enhet fullstendig overordnet individets betydning.

”Partinaturen” har vært det mest ondsinnede trekk for dette onde spøkelset. Partinaturen overvelder menneskenaturen så totalt at det kinesiske folket har mistet sin menneskelighet. For eksempel var Zhou Enlai og Sun Bingwen en gang kamerater. Etter at Sun Bingwen døde adopterte Zhou Enlai hans datter, Sun Weishi. Under kulturrevolusjonen fikk Sun Weishi en reprimande. Hun døde senere i varetekt av at en lang spiker var slått inn i hodet hennes. Arrestordren var underskrevet av hennes stefar, Zhou Enlai.

Ren Bishi var en av de tidlige lederne i KKP. Han hadde ansvaret for opiumsølget under den anti-japanske krigen. Opium var et symbol på utenlandsk invasjon på den tiden fordi britene hadde importert opium til Kina for å utarme den kinesiske økonomien og gjøre det kinesiske folket avhengige av denne giften. På tross av den sterke nasjonale stemningen mot opium, våget Ren, ut fra sin ”følelse for partinaturen” og med risiko for universell fordømmelse, likevel å plante opium over et stort område. På grunn av det sensitive og illegale i opiumshandelen, brukte KKP ordet ”såpe” som kodeord for opium. Utbyttet fra den ulovlige narkotikahandelen med nabolandene benyttet KKP til å sikre midler for sin videre eksistens. På hundreårsjubileet for Rens fødsel lovprikket en av den nye generasjonen av kinesiske ledere Rens holdninger overfor partiet eller hans sans for partinaturen. Han hevdet at ”Ren hadde en overordnet personlighet og at han som partimedlem var et eksempel til etterfølgelse, og sa også at Ren hadde en fast tro på kommunismen og en ubegrenset lojalitet til partiets sak.”

Et annet eksempel på gode holdninger for partiet var Zhang Side. partiet sa at han ble drept da en teglovn plutselig kollapset, men andre mente at han døde mens han ristet opium. Siden han var en stille person som hadde tjenestegjort i Den sentrale vaktdivisjonen og aldri bedt om forfremmelse, ble det sagt at ”hans død er tyngre enn fjellet Taishan” [12]. Dette betydde at hans liv var av den aller største viktighet.

Lei Feng, en annen rollemodell med ”partinatur”, var velkjent som ”skruen som aldri rustet, og som har en funksjon i det revolusjonære maskineriet”. Både Lei og Zhang ble gjennom en lang periode brukt til å lære det kinesiske folket lojalitet mot partiet. Mao Zedong har sagt: ”Eksempelets makt er grenseløs.” Mange partihelter ble brukt som modeller for ”jernviljen og prinsippet i partiånden”.

Da KKP hadde tatt makten, lanserte det en aggressiv kampanje for å kontrollere folkets tanker og forme nye ”verktøy” og ”skruer” for kommende generasjoner. Partiet formulerte et sett med ”rette tanker” og en rekke stereotype atferdsmønstre i protokoller som i utgangspunktet ble brukt innen partiet, men som raskt ble spredt til hele befolkningen. Tankene og atferden ble såkalt i nasjonens interesse benyttet til å hjernevaske mennesker så de skulle føye seg etter de onde mekanismene i KKP.

II. KKP – grunnlagt uten ære

KKP hevder at det har en lysende historie og at det har gått fra seier til seier. Dette er bare et forsøk på å forskjønne og glorifisere KKPs rykte i publikums øyne. Faktisk har KKP ingen glorie å snakke om i det hele tatt. Bare ved å bruke de ni nedarvede onde trekkene kunne det overta og opprettholde makten.

Oppbyggingen av KKP – Oppdradd ved Sovjet-Unionens bryst

”Rapporten om den første kanonen under Oktoberrevolusjonen brakte oss marxismen og leninismen.” Det var slik partiet skildret seg selv for folket. Da partiet først ble grunnlagt, var det imidlertid bare som den asiatiske grenen av Sovjet-unionen. Helt fra opprinnelsen var det et forrederisk parti.

I stiftelsesfasen hadde partiet ingen penger, ingen ideologi og heller ingen erfaring. Det hadde intet grunnlag som det kunne støtte seg til. KKP sluttet seg til Komintern for å koble sin skjebne sammen med den pågående voldelige revolusjonen. KKP's voldelige revolusjon var bare en etterfølger av Marx' og Lenin's revolusjon. Komintern var det globale hovedkvarteret som skulle velte all politisk makt verden over, og KKP var ganske enkelt den østlige grenen av sovjetkommunismen som satte den russiske Røde armeens imperialism ut i livet. KKP fulgte Sovjet-unionens kommunistparti med voldelig overtakelse av politisk makt og proletariatets diktatur. Likeledes ble Sovjetpartiets instruksjoner og politiske retningslinjer samt dets retningslinjer overfor intellektuelle og for organisering, fulgt opp. KKP kopierte de hemmelige undergrunnsmetodene som kunne sikre at en ekstern, illegal organisasjon kunne overleve, og innførte ekstreme tiltak for overvåkning og kontroll. Sovjet-unionen var ryggraden i og beskytter av KKP.

KKPs vedtekter eller ”grunnlov”, godkjent av den første kongressen i KKP, ble formulert av Komintern og var basert på marxist-leninismen og teoriene om klassekamp, proletariatets diktatur og opprettelsen av partiet. Sovjetpartiets grunnlov tjente som grunnlag også for KKP. Sjelen til KKP består av en ideologi som er importert fra Sovjet-unionen. Chen Duxiu, en av de fremste representantene for KKP, hadde andre oppfatninger enn Maring, som representerte Komintern. Maring skrev et memorandum til Chen der han slo fast at dersom Chen virkelig var medlem av Kommunistpartiet,

måtte han følge ordrene fra Komintern. Selv om Chen Dixiu var en av KKP's grunnleggere, kunne han bare være lydør og følge ordre. Han og partiet var i virkeligheten helt enkelt underordnet Sovjetunionen.

På den tredje KKP-kongressen i 1923 erkjente Chen Duxiu offentlig at partiet nesten utelukkende var basert på bidrag fra det sovjetiske Komintern. På et år bidro Komintern med over 200.000 yuan til KKP. Likevel var resultatene lite tilfredsstillende. Komintern beskyldte KKP for ikke å være flittige og grundige nok i sine bestrebelser.

Ifølge ufullstendige statistikker fra deklassifiserte partidokumenter mottok KKP 16.655 yuan fra oktober 1921 til juni 1922. I 1924 mottok de US \$1.500 og 31.927,17 yuan, og i 1927 ble det overført 187.674 yuan. Det månedlige bidraget fra Komintern var gjennomsnittlig rundt 20.000 yuan. Vanlig taktikk, som KKP også benytter i dag, f eks lobbyvirksomhet, gå bakveien, tilby bestikkelser og bruke trusler, var allerede i bruk på den tiden. Komintern beskyldte KKP for vedvarende lobby for økte midler.

”De utnytter situasjonen med forskjellige kilder for fond (Det internasjonale kommunikasjonskontor, representanter for Komintern, militære organisasjoner etc.) for å få økte midler, ettersom den ene organisasjonen ikke vet at støtten allerede er gitt av en annen organisasjonen... det morsomme er at de ikke bare forsto psykologien til sovjetkameratene, men det viktigste, de forsto hvordan de skulle behandle de forskjellige kameratene med ansvar for bevilgningene. Straks de forsto at de ikke var i stand til å få det på normal måte, utsatte de møtene. Til slutt tok de i bruk de mest brutale metoder som utpressing og ryktespredning om at en representant på grunnplanet hadde konflikter med sovjetene, og at krigsherrer fikk midler i stedet for KKP.” [13]

Den første alliansen mellom KMT og KKP – En parasitt infiltrerer fullstendig og saboterer Den nordre ekspedisjonen [14]

KKP har alltid forklart at Chiang Kai-shek svek Den nasjonale revolusjonsbevegelsen [15] og derved tvang KKP til å starte et væpnet opprør.

I realiteten er KKP en parasitt eller et besettende spøkelse. Partiet samarbeidet med KMT i den første KMT-KKP alliansen. Motivet var å øke sin innflytelse og dra fordel av den nasjonale revolusjonen. KKP var dessuten ivrig etter å innlede en Sovjetstøttet revolusjon og gripe makten. Dets maktbegjær ødela og bedro Den nasjonale revolusjonsbevegelsen.

På den andre nasjonale kongressen i KKP i juli 1922 dominerte de som var imot alliansen med KMT ettersom partimedlemmene var utålmodige etter å gripe makten. Komintern la imidlertid ned veto mot resolusjonen som ble vedtatt på kongressen og beordret KKP til å slutte seg til KMT.

Under den første KMT-KKP alliansen holdt KKP sin fjerde nasjonale kongress i Shanghai i januar 1925. Her ble spørsmålet om lederskapet i

Kina tatt opp, rett før Sun Yat-sen [16] døde den 12. mars 1925. Hvis han ikke hadde dødd, ville han, i stedet for Chiang Kai-shek, ha blitt det målet som KKP siktet mot for å tiltvinge seg makten.

Med støtte fra Sovjet-unionen var det lett for KKP, gjennom sin allianse med KMT, å få politisk makt innen KMT. Tan Pingshan (1886 -1956, en av de tidlige lederne i KKP i Guangdong provinsen) ble minister i Departementet for personell innen KMT. Feng Jupao (1899 – 1954, en av de tidlige lederne i KKP i Guangdong provinsen) ble sekretær i Arbeidsdepartementet og fikk da fullmakt til å behandle alle arbeidsrelaterte saker. Lin Zuhan (eller Lin Boqu, 1886 – 1960, et av de tidligste KKP medlemmene) var landbruksminister, mens Peng Pai (1896 – 1929, en annen av KKP lederne) var sekretær i dette departementet. Mao Zedong overtok posisjonen som fungerende propagandaminister i Propagandaministeriet under KMT. De militære skolene og lederskapet i det militære var alltid i fokus for KKP. Zhou Enlai fikk posisjonen som direktør for Politisk avdeling i militærakademiet Huangpu (Whampoa) og Zhang Shenfu (eller Zhang Songnian, 1893 – 1986, en av grunnleggerne av KKP som introduserte Zhou Enlai og fikk ham til å slutte seg til KKP) var assisterende direktør. Zhou Enlai var også leder for Seksjon for dommere og advokater, og han plantet russiske militærrådgivere her og der. Mange kommunister hadde posisjoner som politiske instruktører og lærere i militærskolene i KMT. KKP medlemmer fungerte også som partirepresentanter for KMT på forskjellige nivåer i Den nasjonale revolusjonære hæren. [17] Det var også garantert slik at uten signatur fra en representant fra partiet, ville ingen ordre bli gjennomført i praksis. Resultatet av denne bindingen til Den nasjonale revolusjonsbevegelsen, som parasitter, økte antallet KKP medlemmer dramatisk fra under 1.000 i 1925 til over 30.000 i 1928.

Nord-ekspedisjonen startet i februar 1926. Fra oktober 1926 til mars 1927 innledet KKP tre væpnede opprør i Shanghai. Senere angrep Nord-ekspedisjonens militære hovedkvarter, men mislyktes. Streikevaktene under generalstreiken i Guangdong provinsen var involvert i voldelige konflikter med politiet hver dag. Slike oppstander forårsaket at KMT i 1927 gjennomførte den såkalte 12. april utrenskningen i KKP. [18]

I august 1927 initierte KKP medlemmene innen KMTs revolusjonære hær opprøret i Nanching. Dette ble raskt slått ned. I september innledet KKP Høstgrødeoppstanden for å angripe Changsha, men dette angrepet ble også knust. KKP begynte å skape et kontrollnettverk i hæren hvorved ”grener av partiet ble etablert på kompaninivå i hæren”, flyktet til fjellområdet Jinggangshan i Jiangxi provinsen, [19] og tok over styret på landsbygda der.

Bondeopprøret i Hunan – Egger samfunnets avskum til opprør

Under Nord-ekspedisjonen, da Den nasjonale revolusjonære armé var i krig med krigsherrene, egget KKP til opprør i jordbruksområdene i et forsøk på å skaffe seg makt.

Bondeopprøret i Hunan i 1927 var et opprør av bermen, av samfunnets avskum, slik Paris-kommunen i 1871, den første kommunistiske revolten, var. Franske nasjonalister og utlendinger i Paris på den tiden var vitne til at Paris-kommunen var en gruppe destruktive, omstreifende banditter uten noen visjon. De levde i utsøkte hus og store bygninger og spiste ekstravagant og luksuriøs mat. De brydde seg bare om å nyte øyeblikkets lykke og bekymret seg ikke om fremtiden. Under opprøret i Paris-kommunen ble pressen sensurert. Erkebiskopen av Paris, Georges Darboy, som holdt gudstjenester for kongen, ble tatt som gissel. For å more seg drepte bandittene på grusomt vis 64 prester, satte fyr på palasser og ødela regjeringskontorer, private residenser, monumenter og inskripsjonssøyler. Velstanden og skjønnheten i den franske hovedstaden hadde vært den fremste i Europa. Men under Paris-kommunens fremvekst ble bygninger redusert til aske og mennesker til skjelett. Slike grusomheter og slik ubarmhjertighet har man knapt vært vitne til i historien.

Som Mao Zedong vedgikk:

”Det er sant at bønder på en måte er ustyrlige på landsbygda. Bondeorganisasjonen hadde en overlegen autoritet og nektet landeierne å utale seg og feide bort prestisjen deres. Dette var ensbetydende med å slå landeieren ned i støvet og holde ham der. Bøndene truet: ”Vi vil sette deg i det andre registeret [registeret over de reaksjonære]!” De bõtela de lokale tyrannene og den onde lavadelen. De krevde bidrag fra dem, og de knuste deres bærestoler. Folk svermet inn i husene til de lokale tyrannene og den onde lavadelen som var imot bondeorganisasjonen, slaktet grisene og konsumerte kornet deres. De dovnnet seg også en stund i sengene, pyntet med elfenben, som tilhørte de unge damene i husene til tyrannene og lavadelen. Ved den minste provokasjon gikk de til arrestasjon, kronet den arresterte med store papirhatter og paradede gjennom landsbyen med dem og sa: ”Dere skitne landeiere, nå vet dere hvem vi er!” De gjorde som de ville, snudde alt på hodet og skapte en slags terror på landsbygda. [2]”

Mao ga slike ”ustyrlige” handlinger full tilslutning og sa likefrem:

”Det er i en periode nødvendig å skape terror i alle jordbruksområdene, ellers vil det være umulig å undertrykke aktivitetene til de kontrarevolusjonære på landsbygda eller bryte ned adelens autoritet. Grensene må overskrides for å rette det gale, ellers kan det gale ikke bli rettet... Mange av de revolusjonære handlingene i denne perioden, som ble vurdert til å gå for langt, var faktisk nettopp det revolusjonen krevde[2]”.

Kommunistisk revolusjon skaper et terrorsystem.

Den ”anti-japanske” operasjonen mot nord – De beseirede på flukt

KKP stemplet ”Den lange marsjen” som en anti-japansk operasjon ved nordgrensen. De lanserte ”Den lange marsjen” som et kinesisk revolusjonært eventyr. De påsto at ”Den lange marsjen” var et ”manifest,” et ”propagandateam” og en ”såmaskin” som endte med at KKP seiret og deres fiender led nederlag.

For å dekke over sine feilgrep fabrikerte KKP åpenbare løgner om marsjen nordover og at den var for å bekjempe japanerne. Fra oktober 1933 til januar 1934 led Kommunistpartiet totalt nederlag. Under KMTs femte operasjon, som hadde til formål å sirkle inn og utslette KKP, mistet KKP sine skanser på landsbygda, den ene etter den andre. Med baseområder som stadig ble mindre, måtte Den røde arme flykte. Dette er den sanne opprinnelsen til ”Den lange marsjen.”

Armeen var omringet, og målet med ”Den lange marsjen” var faktisk å bryte ut og flykte til Ytre Mongolia og Sovjet Russland langs en rute som først gikk vestover og deretter nordover. Straks de var ved bestemmelsesstedet kunne KKP, i tilfelle nederlag, unnslippe inn i Sovjetunionen. KKP måtte gjennom store vanskeligheter på veien til Ytre Mongolia. De valgte å gå gjennom Shanxi og Saiyuan. På den ene siden kunne de hevde at de var anti-japanske og vinne folks hjerter. På den andre siden var disse områdene sikre da det ikke var stasjonert noen japanske tropper der. Området som den japanske hæren okkuperte, lå langs Den store muren. Da KKP endelig nådde Shanbei (nordre Shaanxi provinsen) et år senere, hadde hovedstyrkene i Den sentrale røde armeen minket fra 80.000 til 6.000 mann.

Xi’an-hendelsen – KKP lykkes med å så splid og for andre gang henge seg på KMT

I desember 1936 ble Chiang Kai-shek kidnappet av de to KMT generalene Zhang Xueliang og Yang Hucheng i Xi’an. Dette er i ettertid blitt kalt Xi’an-hendelsen.

Ifølge lærebøkene til KKP var Xi’an-hendelsen et ”militærkupp” initiert av Zhang og Yang. De overleverte et leve eller dø ultimatum til Chiang Kai-shek. Han ble tvunget til å stå opp mot de japanske okkupantene. Zhou

Enlai ble ifølge rapportene invitert til Xi'an som KKP representant for å hjelpe til med en fredelig løsning. Med forskjellige grupper i Kina som mellommenn ble hendelsen løst på fredelig vis. Dette var slutten på en borgerkrig som hadde vart i ti år, og det var starten på en samlet allianse mot japanerne. I KKP's historiebøker hevdes det at denne hendelsen var det avgjørende vendepunktet for den kinesiske krisen, og KKP beskriver seg selv som et patriotisk parti som ivaretar hele nasjonens interesser.

Stadig flere dokumenter har avslørt at det allerede var mange KKP spioner rundt Yang Hucheng og Zhang Xueliang før Xi'an-hendelsen. Liu Ding, undergrunnsmedlem i KKP, ble introdusert for Zang Xueliang av Song Qinling, kona til Sun Yat-sen, søster av fru Chiang og medlem av KKP. Etter Xi'an-hendelsen ble Liu Ding lovprist av Mao for fortjenestefull innsats ved Xi'an-hendelsen. Blant dem som arbeidet omkring Yang Hucheng, var hans egen kone, Xie Baozhen, medlem av KKP. Hun arbeidet i Yangs Politiske avdeling i hæren. Xie giftet seg med Yang Hucheng i januar 1928 med samtykke fra KKP. I tillegg var KKP medlemmet Wang Bingnan æresgjest i Yangs hjem på den tiden. Wang ble senere viseminister for KKP's ministeriet for utenlandssaker. Det var disse KKP medlemmene rundt Yang og Zhang som direkte fremkalte kuppet.

Ved starten av kuppet ville lederne i KKP drepe Chiang Kai-shek som hevn for at han tidligere hadde undertrykket KKP. I den perioden hadde KKP en svært svak base i nordre Shanxi provinsen og hadde stått i fare for å bli fullstendig utradert i ett eneste slag. KKP brukte all sin samlede kunnskap om svik og bedrageri og egget Zhang og Yang til opprør. For å binde japanerne og hindre dem fra å angripe Sovjetunionen, skrev Stalin personlig til sentralkomiteen i KKP og ba dem om ikke å drepe Chiang Kai-shek, men isteden samarbeide med ham for andre gang. Mao Zedong og Zhou Enlai forsto at de ikke kunne ødelegge KMT med KKP's begrensede styrker. Hvis de drepte Chiang Kai-shek, ville de bli beseiret og til og med eliminert av en hevngjerrig KMT-arme. Under disse omstendighetene endret KKP tonen. KKP tvang Chiang Kai-shek til å akseptere samarbeid for andre gang for en såkalt samlet motstand mot japanerne.

KKP egget til revolt og rettet geværet mot Chiang Kai-shek, men snudde så rundt, som på en teaterscene og tvang ham til å akseptere KKP igjen. KKP slapp ikke bare unna en desintegreringskrise, men benyttet også anledningen til å komme seg inn i KMT's regjering for andre gang. Den røde arme ble raskt snudd om til Den åttende rute arméen og vokste seg større og mektigere enn tidligere. Man må beundre KKP's dyktighet i svik og bedrageri; den er uten sammenlikning.

Den anti-japanske krigen – KKP vokste ved å drepe med lånte våpen

Da den anti-japanske krigen brøt ut i 1937, hadde KMT mer enn 1,7 millioner væpnede soldater, skip med 110.000 tonn til forflytning og omkring

600 kampfly av forskjellig slag. Den totale størrelsen på KKP's hær, inkludert Den nye fjerde arme, nylig gruppert i november 1937, overskred ikke 70.000 soldater. Dets styrke var svekket ytterligere av strid mellom interne fraksjoner, og kunne utrykkes i ett eneste slag. KKP innså at dersom de skulle møte japanerne i et slag, ville de ikke være i stand til å slå selv en eneste japansk divisjon. Også i forholdet til "nasjonal samling" var det å opprettholde egen makt det mest sentrale for KKP, og overordnet det å sikre nasjonen og dens overlevelse. I samarbeidet med KMT var det viktigere for KKP å utøve en intern politikk som gikk ut på å "prioritere kampen om politisk makt, som må vises internt og gjennomføres i praktisk handling."

Etter at japanerne okkuperte byen Shenyang den 18. september 1931 og derved betydelig utvidet sitt kontrollområde i det nordøstre Kina, kjempet KKP side om side med de japanske inntrengerne for å nedkjempe KMT. I en deklarasjon etter den japanske okkupasjonen, formante KKP folk i de KMT-kontrollerte områdene til å gjøre opprør og oppfordret "arbeidere til å streike, bønder til å skape vanskeligheter, studenter til å boikotte undervisningen, fattigfolk til å legge ned arbeidet og soldater til å revoltere", alt for å velte nasjonalistregjeringen.

KKP oppfordret til motstand mot japanerne, men hadde selv bare lokale hærer og geriljatropper i leire langt fra frontlinjene. Bortsett fra noen få slag, bl a det som ble utkjempet ved Pingxing Passet, bidro KKP svært lite i krigen mot japanerne. I stedet ble energien brukt til å utvide egen base. Da japanerne overga seg, inkorporerte KKP soldatene som overga seg, i sin egen hær og påsto at den hadde økt til mer enn 900.000 vanlige soldater i tillegg til to millioner militskjempere. KMT-armeen var stort sett alene i frontlinjen mot japanerne og mistet over 200 ledende offiserer i krigen. Blant de ledende offiserene på KKP's side var det så godt som ingen tap. Men KKP's lærebøker har hele tiden påstått at KMT ikke gjorde motstand mot japanerne og at det var KKP som ledet den store seieren i den anti-japanske krigen.

Oppretting i Yan'an – De mest redselsfulle forfølgelsesmetoder

Med oppfordringer om å kjempe mot japanerne tiltrakk KKP seg uttallige patriotiske ungdommer til Yan'an, men forfulgte titusener av dem under den såkalte kampanjen for korreksjon og oppretting der. Etter at KKP hadde vunnet kontroll over Kina, utpekte KKP Yan'an som revolusjonært "hellige land", men det har aldri omtalt de kriminelle handlingene under opprettingen.

Opprettingen i Yan'an var det største, mørkeste og grusomste maktspeilet som noen gang har utspilt seg i den menneskelige verden. I navnet av å rense ut smålig borgerlig gift, vasket partiet bort moral, tankefrihet, handlefrihet, toleranse og verdighet. Det første skrittet i korrigeringen var, for

hver enkelt person, å opprette et personalarkiv som inkluderte: 1) personlig erklæring, 2) oversikt over ens politiske liv, 3) familiebakgrunn og sosiale relasjoner, 4) selvbiografi og ideologisk transformasjon, 5) evaluering i forhold til partinaturen.

I personalarkivet måtte man liste opp alle bekjente siden fødselen og alle viktige hendelser med tid og sted. Folk ble bedt om å skrive gjentatte ganger for arkivet, og utelatelser ble sett på som urenheter. Alle måtte beskrive alle sosiale aktiviteter de noensinne hadde deltatt i, spesielt de som hadde sammenheng med å bli med i partiet. Evaluering basert på partinaturen var enda viktigere, og man måtte tilstå anti-parti-tanker og handlinger i bevissthet, tale, arbeidsholdninger, hverdagsliv og sosiale aktiviteter. Ved evaluering av ens bevissthet ble det for eksempel krevd at man skulle granske om man hadde vært opptatt av personlige interesser eller om man hadde brukt arbeid for partiet til å nå egne mål, om man vaklet i troen på den revolusjonære framtiden, fryktet død gjennom krig eller savnet familiemedlemmer og ektefeller etter at man hadde sluttet seg til partiet eller hæren. Det var ingen objektive standarder. Nesten alle ble derfor vurdert til å ha problemer.

Tvang ble brukt for å fremtvinge "tilståelser" fra de som ble etterforsket. Hensikten var å eliminere "skjulte forrædere." Resultatet var utallige anklager med falske og feilaktige beskyldninger og et stort antall forfulgte. Under kampanjen ble Yan'an kalt "et sted for rensing den menneskelige naturen". Et arbeidsteam dro til Universitetet for militære saker og politikk for å undersøke kadrenes personlige historier. Dette førte til to måneder med "Den røde terroren". Det ble brukt forskjellige metoder for å framtvinge tilståelser, bl a improviserte tilståelser, klargjørende tilståelser, "gruppeoverbevisning," "fem-minutters-overbevisning," private råd, konferanserapporter og identifisering av "reddiker" (dvs. røde på utsiden og hvite inni). Det var også "billedgalleri" der alle ble stilt på linje på en scene for eksaminasjon. De som virket nervøse, ble ansett som suspekter og plukket ut for å bli etterforsket.

Selv representanter fra Komintern vek tilbake for de metodene som ble brukt under kampanjen, og sa at Yan'an situasjonen var deprimerende. Folk våget ikke å ha samkvem med hverandre. Alle slapte sin egen øks, og alle var nervøse og redde. Ingen våget å si sannheten eller beskytte venner som ble dårlig behandlet fordi alle hadde nok med å redde sitt eget liv. De onde – de som smisket, løy og fornærmet andre – ble forfremmet. Ydmykelse ble en del av livet i Yan'an – enten ydmyke andre kamerater eller ydmyke seg selv. Folk ble presset nesten til galskap; presset til å gi opp verdighet, æresfølelse og kjærlighet til hverandre for å redde egne liv og egne jobber. De sluttet å uttrykke egne meninger, men siterte partiledernes artikler i stedet.

De samme metodene for undertrykking er blitt benyttet i alle KKP politiske kampanjer etter at det kom til makten i Kina.

Tre år med borgerkrig – Forrådde landet for å vinne makten

Den russiske borgerlige revolusjonen i februar 1917 var en relativt mild oppstand. Tsaren satte landets interesser først og ga opp tronen i stedet for å yte motstand. Lenin kom raskt tilbake til Russland fra Tyskland, iscenesatte et nytt kupp, og i den kommunistiske revolusjonens navn ble de revolusjonære fra kapitalistklassen som hadde kastet tsaren, myrdet. Slik ble Russlands borgerlige revolusjon kvalt. KKP, som Lenin, plukket fruktene etter en nasjonalistisk revolusjon. Etter at den anti-japanske krigen var over, lanserte KKP en såkalt ”Frigjøringskamp” (1946 – 1949) for å kaste KMT-regjeringen og brakte dermed nok en gang krigens ulykker over Kina.

KKP er vel kjent for sin ”store-masser strategi” der mange tilfeldige blir ofret og drept for å vinne et slag. I mange slag mot KMT, inkludert de som ble utkjempet i Liaoxi-Shenyang, Beijing-Tianjin og Huai Hai [20], brukte KKP denne mest primitive, barbariske og inhumane taktikken med å ofre et stort antall av sine egne. Da byen Changchun i Jilin provinsen i nordøstre Kina ble beleiret, fikk Folkets frigjøringshær (PLA) ordre om å forby vanlige folk å forlate byen. Hensikten var at matforsyningen skulle ta slutt. Under den to måneder lange beleiringen av Changchun døde nesten 20.000 mennesker av sult og frost. Men PLA tillot ikke folk å forlate byen. Etter at slaget var over, påsto KKP skamløst at de hadde ”frigjort Changchun uten å avfyre et eneste skudd.”

Fra 1947 – 1948 signerte KKP ”Harbin overenskomsten” og ”Moskva overenskomsten” med Sovjetunionen, og overga derved nasjonal formue og ressurser fra nordøst i bytte for Sovjetunionens fulle støtte i internasjonale og militære saker. Ifølge avtalene skulle Sovjetunionen supplere KKP med 50 fly og, i to omganger, gi KKP de våpen som de beseirede japanerne hadde etterlatt seg, samt selge den Sovjet-kontrollerte ammunisjonen og militærutstyret i Kinas nordøstre del til KKP til lave priser. Hvis KMT invaderte fra sjøen i nordøst, skulle Sovjetunionen i hemmelighet støtte KKP sine arme. I tillegg skulle Sovjetunionen hjelpe KKP til å få kontroll over Xinjiang i nordvestre Kina. Sovjetunionen og KKP skulle bygge en felles luftstyrke. Sovjet skulle hjelpe til med å utstyre 11 divisjoner i KKP sine arme og transportere inn i nordøstre Kina en tredjedel av de våpnene som Sovjetunionen hadde fått fra USA (verdt \$13 millioner).

For å vinne Sovjetisk støtte lovet KKP Sovjetunionen spesielle transportprivilegier i nordøst både på land og i luften. Sovjetunionen fikk også tilbud om informasjon både om KMTs regjering og det amerikanske militæret. Mens KKP skaffet Sovjetunionen varer fra nordøst (bomull og soyabønner) og militære forsyninger i bytte for avanserte våpen, ga Sovjet-

unionen fortrinn til gruverettigheter i Kina, tillot Sovjet-unionen å stasjonere armeer i nordøst og i Xinjiang og ga Sovjet tillatelse til i Kina å starte et etterretningskontor for det fjerne Østen. Hvis det ble krig i Europa, skulle KKP sende en ekspedisjonshær på 100.000 pluss to millioner arbeidere som støtte til Sovjet-unionen. I tillegg lovet KKP å overgi noen spesialregioner i Liaoning provinsen til Nord Korea hvis nødvendig.

III. Oppviser onde trekk

Evig frykt – kjennetegn på partiets historie

Det mest framtreddende trekket ved KKP er evig frykt og redsel. Egen overlevelse har vært KKP's fremste mål helt siden begynnelsen. Med dette målet har partiet klart å overvinne frykten som er skjult under dets alltid foranderlige framtoning. KKP er som en kreftcelle som gjennomtrenger og infiltrerer alle deler av kroppen, dreper de omliggende normale cellene og vokser ondartet uten kontroll. I vår historiesyklus har samfunnet vært ute av stand til å oppløse en slik mutert faktor som KKP og har ikke hatt noe annet alternativ enn å la det spre seg som det ville. Denne muterte faktoren er så mektig at ingenting innen nivået og området for dets utbredelse kan stoppe det. Mye av samfunnet er blitt forurenset, og større og større områder har blitt oversvømt med kommunisme eller kommunistiske elementer. Disse elementene er ytterligere styrket, noe KKP har dratt fordel av, og dette har fundamentalt degenerert moralen og det menneskelige samfunnet.

KKP tror ikke på noe generelt anerkjent moralprinsipp og rettferdighet. Alle dets prinsipper blir helt og fullt brukt i egen interesse. Partiet er fundamentalt egoistisk, og det finnes ingen prinsipper som kunne stanse og kontrollere dets begjær. Basert på sine egne prinsipper må partiet forandre seg i forhold til hvordan det framtrer på overflaten. Det tar stadig på seg et nytt ytre. I den første tiden da overlevelsen sto på spill, bandt KKP seg til Kommunistpartiet i Sovjet-unionen, til KMT's regjeringsgruppe og til den nasjonale revolusjonen. Etter å ha vunnet makten, knyttet KKP seg til forskjellige former for opportuniste, innbyggernes tanker og følelser, sosiale strukturer og forhold – alt det kunne få fingrene i. Det har brukt alle kriser som en mulighet til å vinne mer makt og styrke sine egne kontrollmekanismer.

Målbevisst å søke det onde er KKP's ”magiske våpen”

KKP hevder at revolusjonær seier avhenger av tre ”magiske våpen”: partiets oppbygning, væpnet kamp og samlede fronter. Erfaringen med KMT ga KKP enda to slike ”våpen”: propaganda og spionasje. Partiets forskjellige ”magiske våpen” er alle blitt fylt med KKP's ni nedarvede egenskaper: gjøre ondt, svike, spore og tilskynde, frigi samfunnets avskum, spionere, rane, bekjempe, utrydde og kontrollere. Marxist-leninismen er ond av na-

tur. Ironisk nok har Det kinesiske kommunistpartiet ingen klar forståelse av marxist-leninismen. Lin Biao [21] har uttalt at svært få KKP medlemmer hadde virkelig lest verkene av Marx og Lenin. Den anerkjente ideologen Qu Quiubai [22] har erkjent at han bare hadde lest litt marxist-leninisme. Mao Zedongs ideologi er en bygdeversjon av Marxist-leninismen som framhever bondeopprøret. Deng Xiaopings teori om det første stadium i sosialismen har kapitalismen som etternavn. Jiang Zemins ”Tre betydninger” [23] var samlet sammen av ingenting. KKP har virkelig aldri forstått hva marxist-leninismen er, men har arvet dens onde aspekter til hvilke partiet fra seg selv har lagt til noe enda mer ondskapsfullt.

KKPs samlede front er en kobling mellom svik og kortsiktige fordeler. Målet med den samlede front var å styrke egen makt, å bidra til at det skulle vokse fra en einstøing til en stor klan og forandre forholdstallet mellom dets venner og dets fiender. Enhet krevde forstand – å identifisere hvem som var fiender og hvem som var venner, hvem som var på venstresiden, i midten og til høyre. Hvem skulle vises velvilje, og når; hvem skulle angripes, og når. Slik ble tidligere fiender ansett som venner og så igjen som fiender. I perioden med demokratisk revolusjon allierte partiet seg for eksempel med kapitalister. Under den sosialistiske revolusjonen ble kapitalistene utryddet. Et annet eksempel er ledere av andre demokratiske partier, slike som Zhang Bojun [24] og Luo Longji [25], medstiftere av ”Kinas demokratiske liga”. De ble brukt som støttespillere for KKP i perioden hvor det samlet makt, men ble senere forfulgt som ”høyrefolk”.

Kommunistpartiet er en avansert profesjonell gjeng

Kommunistpartiet har brukt tosidige strategier, en myk og fleksibel side, en annen side hard og streng. Partiets mykere strategier omfatter propaganda, samlede fronter, splittelse, spionasje, egge til opprør, doble budskap, trenge inn i menneskers sinn, hjernevask, løgn og svik, skjule sannheten, psykologiske overgrep samt etablere en atmosfære av terror. Med dette skaper KKP et skrekksyndrom i folks hjerter som lett får dem til å glemme det dersom partiet gjør noe urett. Disse utallige metodene kan knuse den menneskelige natur og fostre skadefryd og ondskap i menneskeheten. KKP harde taktikk omfatter vold, væpnet kamp, forfølgelse, politiske kampanjer, mord av vitner, kidnapping, undertrykke ytringer, bevæpnede angrep, periodisk å slå ned på andre etc. Disse aggressive metodene skaper og viderefører terror.

KKP bruker både myke og harde metoder samtidig. Noen ganger er de avslappet, andre ganger strikse, eller de er avslappede i det ytre, mens de er stive i det indre. I en avslappet atmosfære oppmuntrer KKP til å uttrykke annerledes meninger, men de bare lurer ormen ut av redet. De som virkelig snakker ut, vil bli forfulgt i den følgende perioden med streng kontroll. KKP brukte ofte demokrati for å utfordre KMT, men når intellektuelle i KKP-kontrollerte områder var uenige med partiet, ble de torturert eller til

og med halshogget. Som eksempel kan vi nevne den infame ”Ville liljerhendelsen” hvor den intellektuelle Wang Shiwei (1906 – 1947), som skrev essayet ”Ville liljer” for å uttrykke sitt ideal om likhet, demokrati og medmenneskelighet, ble forfulgt i den nevnte Yan’an-kampanjen for oppretting; KKP’s folk hakket ham til døde med økser i 1947.

En ledende person og veteran som hadde lidd overlaster under Yan’an-kampanjen, mintes at da han var under intenst press, dratt av gårde og tvunget til bekjennelser, kunne han ikke annet enn å svike sin egen overbevisning og dikte opp løgner. I begynnelsen følte han seg dårlig over å implisere og ramme sine kamerater. Han hatet seg selv så sterkt at han bare ønsket å gjøre ende på sitt liv. Ved en tilfeldighet var et skytevåpen blitt lagt på bordet. Han tok det, pekte mot hodet og dro i avtrekkeren. Skytevåpenet hadde ingen kuler! Personen som etterforsket ham, kom inn og sa: ”Det er bra at du vedgår at det du har gjort er galt. Partiets politikk er skånksom”. Kommunistpartiet ville vite at han hadde nådd sin grense, vite at han var ”lojal” mot partiet. Da hadde han bestått testen. KKP setter en alltid først i en dødsfelle og nyter deretter ens smerte og fornedrelse. Når man når grensen og bare ønsker å dø, vil partiet ”vennlig” komme frem og vise hvordan man skal leve. Det blir sagt ”bedre en levende kujon enn en død helt”. Man blir så takknemlig overfor partiet som ens redder. Noen år senere lærte denne tjenestemannen om Falun Gong, en qigong og kultiveringspraksis som startet i Kina. Han følte at denne praksisen var god. Da forfølgelsen av Falun Gong startet i 1999, kom de smertefulle minnene fra fortiden tilbake, og han våget ikke lenger si at Falun Gong var bra.

Erfaringen til Kinas siste keiser, Puyi [26], var tilsvarende dette offerets. Som innsatt i KKP’s fengsler så han at mennesker ble drept, den ene etter den andre, og tenkte at han snart ville dø. For å beholde livet tillot han seg selv å bli hjernevasket og samarbeidet med fangevokterne. Senere skrev han selvbiografien Den første halvdel av mitt liv. Denne ble brukt av KKP som et vellykket eksempel på ideologisk omforming.

Ifølge moderne medisin blir mange fanger under intenst press og isolasjon et lett bytte for en abnorm avhengighetsfølelse overfor sine fangevoktere, kjent som Stockholm-syndromet. Fangens sinnsstemning – lykke eller sinne, glede eller sorg – blir farget av vokternes følelser. Den minste begunstiggelse tas imot med dyp takknemlighet. Det er beretninger hvor fangene utvikler ”kjærlighet” til sine voktere. Dette psykologiske fenomenet er lenge blitt brukt med suksess av KKP mot fiender samt for å kontrollere og transformere borgernes sinn.

Partiet er det mest ondskapsfulle

Flertallet av generalsekretærene i KKP er blitt stemplet som anti-kommunister. Det er klart at KKP har et eget liv med en egen uavhengig kropp. Partiet driver funksjonærene og ikke omvendt. I ”Sovjetområdene” i

Jiangxi provinsen fortsatte de interne utrenskningene, offisielt for å slå ned på det "anti-bolshevikiske (AB) korpset". Egne soldater ble henrettet om natten eller steinet til døde for å spare kuler. Dette skjedde da KKP var omringet av KMT og knapt kunne overleve. I den nordre Shaanxi provinsen, klemte mellom japanerne og KMT, begynte Yan'an-kampanjen med masseutrenskning og massedrap. Denne slags gjentakende massakrer i stor målestokk forhindret ikke at KKP utvidet sin makt og etter hvert styrte hele Kina. KKP utvidet dette mønsteret med intern splittelse, rivalisering og drap fra de små Sovjetområdene til å omfatte hele nasjonen.

KKP er som en ondartet svulst. Med sin raske utvikling har senteret i svulsten allerede dødd, men den fortsetter å trenge ut til de friske organene i det ytre. Når organismene og kroppene er infiltrerte, vokser det fram nye svulster. Uansett hvor god eller dårlig en person er fra starten, etter å ha sluttet seg til KKP, vil hun eller han bli en del av dets destruktive kraft. Dess ærligere en person er, dess mer destruktiv vil han bli. Denne KKP-tumoren vil utvilsomt fortsette å vokse inntil det ikke er noe tilbake som den kan nære seg på. Da vil kreften visselig dø.

Grunnleggeren av KKP, Chen Duxiu, var en intellektuell og leder fra Fjerde mai bevegelsen. Han sto frem som en som ikke var for vold, og han advarte KKP-medlemmer mot å forsøke å omforme KMT til kommunistisk ideologi eller være for mye opptatt av makt fordi dette visselig ville føre til anspente relasjoner. Chen var en av de mest aktive i Fjerde mai-generasjonen, men han var også tolerant. Han var likevel den første til å bli stemplet som "opportunist på høyrefløyen."

En annen KKP leder, Qu Qiubai, trodde at KKP-medlemmene skulle engasjere seg i slag og kamper, organisere opprør, avsette autoriteter og bruke ekstreme midler for å bringe det kinesiske samfunnet tilbake til normal funksjon. Han tilsto imidlertid før sin død: "Jeg vil ikke dø som en revolusjonær. Jeg har forlatt bevegelsen deres for lenge siden. Vel, historien spilte meg et puss, og brakte meg, en intellektuell, inn på den politiske revolusjonsscenen og holdt meg der i mange år. Til sist kunne jeg ikke takle mine egne lavadel-forestillinger. Jeg kan aldri bli en proletariatets kriger likevel". [27]

KKP lederen Wang Ming argumenterte, etter råd fra Komintern, for felles enhet med KMT under krigen mot japanerne i stedet for å utvide KKP-egen base. På KKP-møtene kunne ikke Mao Zedong og Zhang Wentian [28] overbevise sin kamerat, heller ikke kunne de avsløre sannheten om sin situasjon. Med Den røde armés begrensede militære styrke ville de ikke engang kunne motstå en eneste japansk divisjon. Hvis KKP, mot all fornuft, hadde besluttet å gå til kamp, ville visselig Kinas historie ha vært annerledes. Senere ble Wang Ming fjernet, først for "venstreside"-avvik, og deretter merket som opportunist med høyresidens ideologi.

En annen partisekretær, Hu Yaobang, som ble tvunget til å trekke seg i januar 1987, hadde fått tilbake det kinesiske folkets støtte til KKP ved å rettferdiggjøre mange uskyldige fanger som var blitt kriminalisert under kulturrevolusjonen. Likevel ble han sparket til slutt.

Zhao Ziyang, den siste i rekken av falne sekretærer, [29] ønsket å hjelpe KKP videre i reformarbeidet, men det fikk sørgelige konsekvenser for ham.

Så hva kunne hver ny leder av KKP oppnå? Å virkelig reformere KKP ville lede til dets død. Reformatorene ville raskt oppdage at deres makt ble tatt fra dem av KKP. Det er en viss grense for hva KKP-medlemmer kan gjøre for å endre KKP-systemet. Så det er ingen mulighet for at KKP kan lykkes med reformer.

Hvis alle partilederne er blitt "dårlige mennesker," hvordan kunne KKP utvide revolusjonen? I mange tilfeller, da KKP var på sitt beste, men også det mest ondsinnede, mislyktes de høyeste representantene i sine posisjoner. Det var fordi deres grad av ondskap ikke var i overensstemmelse med høye standarder i partiet, som igjen og igjen har valgt ut de aller mest ondskapsfulle. Mange partilederes politiske liv endte i tragedie. KKP har likevel overlevd. De KKP-lederne som overlevde sine posisjoner, var ikke de som kunne påvirke partiet, men de som virkelig forsto og fulgte partiets onde intensjoner. De styrket KKP-enevne til å overleve når det var i krise, og ga seg selv fullstendig til partiet. Ikke å undres over at partimedlemmer var i stand til å kjempe mot himmelen, sloss med jorden og stride med andre mennesker. Men de kunne aldri opponere mot partiet. De er medgjørilige redskaper for partiet, og for det meste har de en symbiotisk relasjon med partiet.

Skamløshet har blitt en fantastisk kvalitet i dagens KKP. Ifølge partiet er alle dets feil begått av individuelle partiledere som Zhang Guotao [30] eller firerbanden [31]. Mao Zedong ble av partiet ansett å ha tre deler med feil og syv deler med bragder, mens Deng Xiaoping anså seg selv å ha fire deler med feil og seks deler med bragder, men partiet i seg selv gjorde aldri feil. Selv om partiet gjorde mistak, vel, så er det partiet selv som har rettet dem opp. Derfor forteller partiet sine medlemmer at de skal "se fremover" og "ikke være opphenget i fortiden". Mye kunne endre seg: Det kommunistiske paradiset er snudd om til et beskjedent mål om sosialistisk mat og husly. Maxist-leninismen er erstattet av "De tre betydninger". Folk ville ikke bli overrasket om KKP fremmet demokrati, åpnet opp for trosfrihet, sviktet Jiang Zemin over natten eller omgjorde forfølgelsen av Falun Gong hvis alt dette anses nødvendig for å opprettholde kontrollen. Det er noe som aldri endrer seg i KKP, og det er dets fundamentale streben etter partiets mål – som er å overleve og opprettholde egen makt og kontroll.

KKP har blandet vold, terror og knallhard indoktrinering for å forme sitt teoretiske grunnlag, som så er blitt til partinaturen, de overordnede prinsippene for partiet, ledernes "spirit", hvordan partiet som helhet fungerer,

samt generelle retningslinjer for hva man skal gjøre og ikke gjøre i KKP. Kommunistpartiet er hardt som stål med en disiplin solid som jern. Intensjonen til alle medlemmer må være enhetlig og felles, og alle medlemmenes handlinger må være fullstendig i overensstemmelse med partiets politiske agenda.

Konklusjon

Hvorfor har historien valgt Kommunistpartiet over alle andre politiske krefter i Kina? Som vi alle vet, er det i denne verden to krefter, to valg. På den ene siden det gamle og onde, det som har som sitt mål å gjøre det onde og velge det negative, på den andre siden det rettskafne og gode, det som vil velge det rette og være god og velvillig. KKP er valgt av de gamle kreftene. Årsaken til valget er nettopp at KKP har samlet all ondskap i verden, kinesisk eller utenlandsk, fortidig eller nåtidig. Det er en typisk representant for de onde kreftene. KKP dro fordel av og utnyttet menneskers medfødte uskyldighet og velvillighet til å bedra dem. Det har vært rådende og gradvis, steg for steg, har det oppnådd dagens evne til å ødelegge og bryte ned.

Hva mente partiet da det hevdet at det ikke kunne bli noe nytt Kina uten Kommunistpartiet? Fra det ble grunnlagt i 1921 og til det tok den politiske makten i 1949, er det klare bevis for at uten svik og vold ville KKP ikke kommet til makten. KKP skiller seg fra alle andre typer organisasjoner ved at det følger en forvridd marxist-leninistisk ideologi, og gjør som det selv ønsker. Det kan forklare alt det gjør med avanserte teorier og knytter teoriene på en smart måte til visse deler av massene. På denne måten ”rettferdiggjør” det sine handlinger. Det sender propaganda hver dag og iklær sine strategier forskjellige prinsipper og teorier og beviser at det alltid, nå og i fremtiden, gjør rett.

Utviklingen av KKP har vært en prosess med kontinuerlig akkumulering av ondskap, uten å være noe som helst ærerikt. Historien om KKP forteller oss helt presist om dets illegitimitet. Det kinesiske folket valgte ikke KKP. Derimot tvang KKP kommunismen, denne fremmede onde ånden, på det kinesiske folket ved å legge til onde trekk som det har arvet fra Kommunistpartiet – ondskap, svik, oppvigleri, frigivelse av samfunnets avskum, spionasje, ran, samt å bekjempe, utrydde og kontrollere alt og alle.

Kommentar 3

Om Det kinesiske kommunistpartiets tyranni

Forord

Ordet tyranni minner de fleste kinesere om Qin Shihuang (259-210 f Kr, den første keiseren av Qin-dynastiet). Hans undertrykkende rettssystem brente filosofiske bøker og begravde konfutsianske lærde levende.

Qin Shihuangs harde behandling av sitt folk var en følge av hans policy om å ”oppretholde sitt styre med alle ressurser under himmelen”. [1] Denne policy hadde fire hovedaspekter: overdrevent tung beskatning; sløseri med menneskelig arbeidskraft til prosjekter for å glorifisere ham selv; brutal tortur under strenge lover og straffetiltak, også mot gjerningsmennenes familiemedlemmer og naboer; samt kontroll av menneskers sinn ved å blokkere all tanke- og yttringsfrihet ved å brenne bøker og til og med begrave lærde levende. Under Qin Shihuangs styre hadde Kina en befolkning på ca 10 millioner. Qins domstol kommanderte over 2 millioner mennesker ut i tvangsarbeid. Qin Shihuang innførte strenge lover blant intellektuelle og forbød uten unntak all form for tankefrihet. Under hans styre ble tusenvis konfutsianske lærde og tjenestemenn som hadde kritisert myndighetene, drept.

I dag er Det kinesiske kommunistpartiets (KKPs) vold og overgrep mer alvorlige og strenge enn det tyranniske Qin Dynastiet. KKPs filosofi er en kampfilosofi og KKPs styre bygger på en serie av ”klassekamper”, ”veivalgskamper” og ”ideologiske kamper”, både i Kina og i forhold til andre nasjoner. Mao Zedong, folkerepublikens Kinas første leder, var rett på sak med ordene: ”Hva kan Keiser Qin Shihuang skryte av? Han drepte bare 460 konfutsianske lærde, men vi har drept 46.000 intellektuelle. Det er folk som anklager oss for å utøve samme slags diktatur som Keiser Qin Shihuang og vi innrømmer alt. Det stemmer med virkeligheten. Det er dumt at de ikke roste oss nok, så derfor må vi gjøre mer”. [2]

La oss se på Kinas 55 harde år under KKPs styre. Ettersom dets grunnleggende filosofi er ”klassekamp”, har KKP ikke spart noen anstrengelser. Etter maktovertagelsen har det gjennomført folkemord og opprettet sitt skrekkvelde ved hjelp av voldelig revolusjon. Drap og hjernevask er blitt brukt hånd i hånd for å undertrykke all annen tro og overbevisning enn den kommunistiske teorien. KKP har lansert den ene kampanjen etter den andre for selv å fremstå som ufeilbarlig og gudelignende. Ved å følge sine teorier om klassekamp og voldelig revolusjon har KKP forsøkt å rense ut annerledes tenkende og samfunnsklasser i opposisjon. Det har også brukt vold og bedrag for å tvinge hele det kinesiske folket til å bli lydige tjenere under dets tyranniske styre.

I. Jordreformer – Utrydder klassen av landeiere

Nesten tre måneder etter opprettelsen av det kommunistiske Kina stilte KKP krav om å eliminere klassen av landeiere. Dette var en av retningslinjene for dets landsomfattende jordreformprogram. Partiets slagord "land til jordarbeiderne" tilfredsstilte den selviske siden i de eiendomsløse bøndene, oppmuntret dem til å kjempe mot jordeierne med hvilke som helst midler og overse de moralske aspektene ved disse tiltak. Jordreformkampanjen foreskrev eksplisitt eliminering av landeierklassen og delte befolkningen på landsbygdene inn i forskjellige sosiale kategorier. Tju millioner innbyggere rundt om på landet ble merket som "godseiere, rike bønder, reaksjonære eller dårlige elementer". Disse nye utstøtte ble utsatt for diskriminering, ydmykelse og tap av alle borgerrettigheter. Etter hvert som jordreformkampanjen ble utvidet til fjerne områder og landsbyer med etniske minoriteter, utvidet partiets organisasjon seg også raskt. Partikomiteer i byene og partiavdelninger på bygdene spredte seg over hele Kina. De lokale avdelingene var talerør for og viderefremmet instruksjoner fra KKP's Sentralkomité. De var i frontlinjen for klassekampen og egget bøndene til å reise seg mot sine godseiere. Nesten 100.000 landeiere døde i løpet av denne kampanjen. For fullstendig å utrydde landeierklassen drepte KKP og bøndene, i visse områder, hele familier, uansett kjønn eller alder.

I mellomtiden lanserte Kommunistpartiet sin første propagandabølge der det erklærte at "Formann Mao er den store frelser av folket" og at "bare KKP kan redde Kina". I løpet av jordreformen fikk eiendomsløse bønder det de ville gjennom partiets politikk av å høste uten å arbeide og røve uten å bry seg om midler og metoder. Fattige bønder ga KKP æren for de forbedrede livsvilkårene og aksepterte derfor partiets propaganda om at det arbeidet for folkets beste.

For de bønder som hadde blitt tildelt jord, varte de gode dagene med "land til jordbrukeren" ikke lenge. Innen to år tvang KKP et antall systemer på bøndene slik som samarbeidsgrupper, primære samvirkegrupper, avanserte samvirkegrupper og folkekommuner. Med slagord mot "kvinner med bundne føtter" – det vil si de som er langsomme – presset KKP, år etter år, på og oppfordret bøndene til å "binde" seg til sosialismen. Med korn, bomull og matolje i et landsomfattende innkjøps- og distribusjonssystem, ble de viktigste jordbruksproduktene utelukket fra det åpne markedet. I tillegg etablerte KKP et registreringssystem for bosetting som hindret bønder å dra inn til byene for å finne arbeid eller bolig. De som var registrert som boende på landet, hadde ikke tillatelse til å kjøpe korn i statlige butikker og deres barn fikk ikke undervisning i byene. Bøndernes barn kunne bare forbli bønder. Dette forvandlet 360 millioner landlige beboere fra tidlig 1950-tall til annenklassens borgere.

I begynnelsen av 1978, i de første fem årene etter at man byttet fra systemet med folkekommuner til et system der familien tok ansvar, fikk en del

av de 900 millioner bøndene litt økte inntekter, og deres sosiale status forbedret seg noe. Imidlertid gikk denne magre fordelene snart tapt på grunn av en prisstruktur som favoriserte industrivarer fremfor landbruksvarer, og bønder ble nok en gang kastet ut i fattigdom. Inntektsgapet mellom folk i byene og på landet har økt drastisk, og de økonomiske forskjellene blir stadig større. Nye landeiere og velstående bønder har gjenoppstått på landsbygdene. Data fra det offisielle nyhetsbyrået, Xinhua, KKP's talerør, viser at siden 1997 har inntektene fra de viktigste kornproduksjonsområdene og inntekten hos de fleste husholdninger på landet vært uforandret, eller i noen tilfeller gått ned. Med andre ord har bøndenes gevinst fra landbruksproduksjon faktisk ikke økt. Forskjellen mellom inntekter i byene og på landet har økt fra 1,8 til 1 i midten av 1980 og til 3,1 til 1 i dag.

II. Reformen i Industri og Handel – Utryddelse av kapitalistklassen

En annen klasse som KKP ville eliminere, var borgerskapet, bourgeoisie, som eide kapital i storbyer og i byer på landet. Da Kinas industri og handel ble reformert, hevdet KKP at de to klassene, kapitalister og arbeidere, var forskjellige av natur. Kapitalistklassen var den utnyttende klassen, mens arbeiderklassen var den ikke utnyttende klassen og imot utnyttning. Ifølge denne logikken var kapitalistklassen født til å utnytte og ville ikke slutte med det før den var utryddet. Den kunne bare elimineres, ikke reformeres. Med slike forutsetninger brukte KKP både drap og hjernevask for å omskolere kapitalister og kjøpmenn. Partiet brukte sin lenge utprøvde metode med å støtte de lydige og knuse de uenige. De som overlot sin formue til staten og støttet KKP, ble betraktet som et underordnet problem blant folket. De som derimot var uenige i eller klaget på KKP's politikk, ble stempet som reaksjonære og utsatt for regimets drakoniske diktatur.

Under det skrekkeveldet som fulgte i kjølvannet av disse reformene overlot kapitalister og forretningsfolk hele sin formue. Mange av dem kunne ikke holde ut ydmykelsen som de ble utsatt for, og begikk selvmord. Chen Yi, daværende ordfører i Shanghai, spurte hver dag: "Hvor mange fallskjermhoppere er det i dag?". Han refererte derved til antallet kapitalister som hadde begått selvmord ved å hoppe fra hustakene den dagen. I løpet av noen få år hadde KKP fullstendig utryddet privat eiendom i Kina.

Mens partiet iverksatte sine programmer for jord- og industrireformer, lanserte de et antall kampanjer og massebevegelser som forfulgte det Kinesiske folket. Disse kampanjene omfattet undertrykkelse av "kontrarevolusjonære", tankereformkampanjer, utrydding av anti-KKP-gjengen ledet av Gao Gjing og Rao Shushi og avsløringen av Hu Fengs [3] "kontrarevolusjonære" gruppe, de "Tre anti-kampanjene", de "Fem anti-kampanjene" samt fortsatt utrydding av "kontrarevolusjonære". KKP brukte disse kampanjene til å velge ut og brutalt forfølge utallige uskyldige mennesker. I

hver eneste politiske bevegelse utnyttet KKP fullt ut sin kontroll over statsapparatet i forbindelse med partiets komiteer, avdelinger og underavdelinger. Tre partimedlemmer utgjorde en liten kampstyrke som skulle infiltrere alle landsbyer og nabolag. Disse kampstyrker var allesteds nærværende, og ingen unnslopp deres vaksomme blikk. Dette dypt befestede nettverk for partikontroll, overført fra KKP's nettverk for "partiavdelninger innen hæren" i løpet av krigsårene, har siden den gang spilt en nøkkelrolle i de etterfølgende politiske kampanjene.

III. Undertrykkelse av religioner og religiøse grupper

Enda en grusomhet som KKP begikk etter opprettelsen av Folkerepublikken Kina, var den brutale undertrykkelsen av religioner og det fullstendige forbudet mot alle religiøse grupper på grasrotnivå. I 1950 instruerte KKP alle lokale myndigheter om å forby all uoffisiell religiøs tro og hemmelige samfunn. KKP slo fast at de "føydalistiske" undergrunnsgruppene bare var redskaper i hendene på godseiere, rike bønder, reaksjonærer og agenter for Kuomintang. I denne landsomfattende aksjonen mobiliserte myndighetene de klassene de stolte på til å identifisere og forfølge medlemmer av religiøse grupper. Myndigheter på forskjellige nivåer var direkte involvert i å oppløse "overtroiske grupper" så som menigheter av kristne, katolikker, taoister, spesielt i-uan tao, og buddhister. De ga ordre om at alle medlemmer av disse kirkene, templene og religiøse menighetene skulle registrere seg hos myndighetene og angre sitt tidligere engasjement. Å la være å gjøre dette ville føre til streng straff. I 1951 offentliggjorde myndighetene formelle reguleringer som truet de som fortsatte sine aktiviteter i uoffisielle religiøse grupper, med livstidsdom eller dødsstraff.

Under denne kampanjen ble et stort antall godhjertede og lovlydige gudstroende mennesker forfulgt. Ufullstendig statistikk indikerer at KKP i 1950 forfulgte minst tre millioner religiøst troende og medlemmer av undergrunnsgrupper, og noen av disse ble drept. KKP gjennomførte nesten hver eneste husstand over hele landet og forhørte dets medlemmer. De til og med knuste statuer av Kjøkkenguden som kinesiske bønder av tradisjon har tilbudt. Henrettelsene forsterket KKP's budskap om at den kommunistiske ideologien var eneste legitime ideologi og eneste legitime tro. Begrepet "patriotisk" troende dukket snart opp. Deres grunnlov beskyttet bare de "patriotisk" troende. Realiteten var den at uansett hvilken religion man enn trodde på, var det bare ett kriterium: Man var tvunget til å følge KKP's instruksjoner, og man måtte anerkjenne at KKP var over alle religioner. Om du var kristen, var KKP den kristne gudens Gud. Om du var buddhist, var KKP den høyeste buddhaens Buddha. Blant muslimer var KKP allahs Allah. Når det gjaldt Den levende Buddha i tibetansk buddhisme, grep KKP inn og valgte hvem som skulle være den levende buddhaen. KKP ga deg ingen andre valg enn å si og gjøre det partiet krevde at du skulle si og gjøre. Alle troende var tvunget til å gjennomføre KKP's formål mens de

bare i navnet opprettholdt sin respektive overbevisning. Hvis man sviktet i dette, ville man bli utsatt for partiets forfølgelse og diktatur.

I følge en rapport i *Humanity and Human Rights* online magasin fra den 22. februar 2002 har tjue tusen kristne gjennomført en undersøkelse blant 560.000 kristne i huskirker i 207 byer i 22 provinser i Kina. Undersøkelsen viste at blant besøkere i huskirkene var 130.000 overvåket av myndighetene. I boka, *How the Chinese Communist Party Persecuted Christians* (1958), slås det fast at frem til 1957 hadde KKP drept over 11.000 religiøse tilhengere samt at de vilkårlig hadde arrestert og presset mange flere for penger.

Ved å eliminere landeier- og kapitalistklassen og ved å forfølge et stort antall troende og lovlydige borgere, ryddet KKP veien for at kommunismen skulle bli den altomfattende religionen i Kina.

IV. Anti-høyrebevegelsen—landsomfattende hjernevask

I 1956 ble Petofi-sirkelen dannet av en gruppe ungarske intellektuelle. Sirkelen hadde fora og debatter og var kritiske til ungarske myndigheter. Gruppen startet en landsomfattende revolusjon i Ungarn som ble knust av sovjetiske soldater. Mao Zedong tok denne "ungarske begivenhet" som en lekse. I 1957 oppfordret Mao Kinas intellektuelle og andre til å "hjelp KKP med å korrigere seg selv". Denne bevegelsen, i kortversjon kjent som *Hundre blomsterbevegelsen*, ble skapt fra slagordet "la hundre blomster blomstre og hundre meninger høres". Maos hensikt var å lokke frem "anti-partielementer" blant folket. I sitt brev, i 1957, til partisjefer i provinsene, fortalte Mao Zedong at hans hensikt var å "lokke slangen ut av hulen" ved å la dem luften sine meninger fritt i lys av yttringsfrihet og korrigerende av partiet.

Slagordene på den tiden oppmuntret folk til å si sin mening og lovet ingen represalier – partiet skulle ikke "ta grisehale, slå med stokker, sette hatter på dem eller gjøre opp til høsten", hvilket betydde at partiet ikke skulle søke feil, angripe, stemple eller søke gjengjeldelse mot noen. Likevel innledet KKP snart en "anti-høyre" bevegelse og erklærte 540.000 av folket som turte å snakke ut, som "høyretilhengere". Blant dem mistet 270.000 sitt arbeid og 230.000 ble merket som "middels høyretilhengere" eller "anti-KKP anti-sosialistiske elementer". Senere sammenfattet noen KKP politiske forfølgelsesstrategier i fire punkter: 1. Å lokke slangene ut av sine huler; 2. Fabrikkere forbrytelser, plutselige angrep og straffe ut fra enkle anklager; 3. Ubarmhjertelige angrep med begrunnelse å redde mennesker; 4. Å tvinge frem selvkritikk og benytte de grusomste metoder.

Hva var da de "reaksjonære taler" som hadde forårsaket at så mange høyretilhengere og anti-kommunister ble forvist til fjerne deler av landet for nesten 30 år? De "tre viktigste reaksjonære teorier", målet for generelle og

intensive angrep på den tiden, bestod av et par taler av Luo Longji, Zhang Bojun, og Chu Anping. En nærmere titt på hva de la frem og hadde foreslått, viser at deres ønsker var helt ufarlige.

Luo foreslo å danne en felles kommisjon for KKP og forskjellige ”demokratiske” partier for å undersøke avvikene i de ”De tre anti-kampanjene” og ”De fem anti-kampanjene” og bevegelsene for å rense ut reaksjonære. Det statlige råd presenterte selv ofte noe for Den politiske rådgivningskomiteen og for Folkekongressen for orientering og kommentarer, og Zhang foreslo at Den politiske rådgivningskomiteen og Folkekongressen skulle inkluderes i beslutningsprosessen.

Chu foreslo at ettersom ikke-partimedlemmer også kunne ha gode ideer, så vel som selvfølelse og ansvarsbevissthet, så var det ikke nødvendig å tildele partimedlemmer sjefsposter på hver eneste arbeidsenhet, stor eller liten, heller ikke for gruppene under hver arbeidsenhet. Det var heller ikke noen behov for at alt, stort eller smått, måtte bli utført på den måten som KKP-medlemmer hadde foreslått. Alle tre hadde sagt seg villige til å følge KKP, og ingen av deres forslag gikk ut over grensene i de berømte ordene av forfatter og kritiker Lu Xun [4], ”Min mester, din drakt har blitt skitten. Vær så snill, ta den av så skal jeg vaske den for deg.” I likhet med Lu Xun, ga disse ”høyretilhengerne” uttrykk for føyelighet, underdanighet og respekt.

Ingen av de fordømte ”høyretilhengerne” foreslo at KKP skulle styrtes; de hadde bare bidratt med konstruktiv kritikk. Men nettopp på grunn av disse forslagene mistet titusentalls mennesker sin frihet, og millioner av familier ble skadelidende. Det som deretter fulgte var flere bevegelser slik som ”å betro seg til KKP”, eksponere de hardnakkede, den nye ”Tre anti-kampanjen”, sende intellektuelle ut på landet for å gjøre hardt arbeid og fange de høyretilhengere som slapp unna i første runden. Uansett hvem det var, om man var uenig med lederen på arbeidsplassen, spesielt partisekretærene, ble man merket som anti-KKP. Partiet utsatte dem stadig for kritikk eller sendte dem i arbeidsleirer for omskolering under tvang. Av og til omplasserte partiet hele familier til landlige områder, og utestengte deres barn fra høyere utdanning eller fra å gå inn i hæren. De kunne heller ikke søke jobber i byene. Familiene ble uten stillingsvern og mistet jobbtrygd. De ble ubetydelige medlemmer av bondeklassen; utstøtt også blant annenklassens borgere.

Etter forfølgelsen av de intellektuelle, utviklet noen lærde en dobbelt personlighet. De fulgte nøye den ”Røde Sol” og ble KKP’s ”utnevnte intellektuelle” som gjorde eller sa alt det partiet forlangte. Noen andre ble reservert og distanserte seg fra politiske spørsmål. Kinesiske intellektuelle, som tradisjonelt har hatt en sterk ansvarsfølelse for nasjonen, har siden den dag blitt tystet ned.

V. Det Store Spranget – Tester folkets lojalitet med løgner

Etter Anti-høyrebevegelsen begynte Kina å frykte sannhet. Alle lyttet til usannheter, kom med oppspinn, laget falske historier og unngikk og dekket over sannheten med løgner og rykter. Det Store Spranget var en landsomfattende kollektiv øvelse i å lyve. Hele befolkningen, under ledelse av KKP's onde gjenferd, gjorde mye merkelig. Både de som løy og de som løy for, ble forrådt. I denne kampanjen av løgner og merkelige tiltak førte KKP sin voldelige og onde energi inn i sinnet på det kinesiske folket. På den tiden var det mange som sang sanger til fremme for det Store Spranget, "Jeg er Jade Keiseren, jeg er Dragekongen. Jeg befaler de tre bergene og de fem fjellene å tre til side, her kommer jeg!" [5] Politiske mål som "å oppnå en kornproduksjon av 75.000 kg pr. hektar", "fordoble stålproduksjonen", og "gå forbi Storbritannia innen 10 og USA innen 15 år" ble forsøkt år etter år. Disse målene førte til en alvorlig, landsomfattende hungersnød som tok millioner av menneskers liv.

Hvem blant deltakerne under det åttende plenum av Åttende møte i KKP's Sentralkomiteé, holdt i Lushan i 1959, var uenige med General Peng Dehuais [6] om at det Store Spranget, initiert av Mao Zedong, var tåpelig? Imidlertid var det slik at støtte til Maos politikk eller ikke markerte skillet mellom lojalitet og svik, dvs. skillet mellom liv og død. I en fortelling fra kinesisk historie, da Zhao Gao [7] sa at en hjort var en hest, var han klar over forskjellen mellom en hjort og en hest. Med hensikt kalte han en hjort for en hest for å styre folkemeningen, tyste ned debattene og utvide sin egen maktposisjon. Resultatet av samlingen i Lushan var at Peng Dehuai ble tvunget til å undertegne en resolusjon der han fordømte seg selv og der han ble utrenset fra sentralregjeringen. I Kulturrevolusjonens senere år ble Deng Xiaoping tvunget til å love at han aldri skulle anke myndighetens avgjørelse om han ble fjernet fra alle sine poster.

Samfunnet stoler på tidligere erfaringer for å forstå verden og utvide sin horisont. KKP har dog fratatt folket muligheten til å ta lærdom av historien og dens erfaringer. Den offisielle sensuren i media har bidratt til å forringe menneskers evner til å skille mellom godt og dårlig. Etter hver politisk kampanje ble de yngre generasjonene bare presentert for partiets oppløftende redegjørelser, men analyser, idealer og erfaringer fra innsiktsfulle mennesker fra eldre generasjoner ble holdt skjult. Dette har resultert i at folk bare har spredt og sammenhengende informasjon som grunnlag for å forstå historien og til å bedømme det nye som skjær. De tror selv at de har rett, mens de egentlig er mange mil fra sannheten. Slik har KKP effektivt gjennomført sin politikk om å holde folket uvitende.

VI. Kulturrevolusjonen—Verden vendt opp ned av ondskap

Kulturrevolusjonen var en storartet forestilling satt opp av det kommunistiske gjenferdet da det inntok hele Kina. I 1966 rullet en ny bølge av vold inn over Kina og en ukontrollerbar rød terror ristet fjellene og frøs elvene til is. Forfatter Qin Mu har beskrevet Kulturrevolusjonen i dystre termer:

Det var virkelig en katastrofe uten motstykke: [KKP] fengslet millioner på grunn av deres forbindelse med et [utpekt] familiemedlem, drepte millioner av mennesker, splittet familier, omvendte barn til bøller og skurker, brente bøker, rev ned eldgamle bygninger og ødela eldgamle intellektuelles graver og begikk på denne måten alle slags forbrytelser i revolusjonens navn.

Forsiktlige sifre angir antallet unaturlige dødsfall i Kina i løpet av Kulturrevolusjonen til 7,73 millioner.

Folk tror ofte, feilaktig, at volden og blodbadene i løpet av Kulturrevolusjonen for største delen ble utført av rebellene, og at det var Rødegardistene og rebellene som sto bak drapene. Imidlertid angir tusenvis av offisielle kinesiske årbøker fra ulike regioner at toppen av unaturlige dødsfall i løpet av Kulturrevolusjonen ikke var i 1966, da Rødegardistene hadde kontroll over størstedelen av de statlige myndighetene og deres organisasjoner, eller i 1967 da opprørerne kjempet med våpen mot forskjellig grupper, men dette skjedde i 1968 da Mao hadde gjenvunnet styringen over hele landet. Morderne i disse beryktede tilfellene var ofte offiserer i hæren og regulære soldater, bevæpnede paramilitære og KKP-medlemmer på alle myndighetsnivåer.

Følgende eksempler illustrerer hvordan volden i løpet av Kulturrevolusjonen var KKP-ers og de regionale myndighetenes offisielle politikk, og ikke ekstrem oppførsel blant Rødegardistene. Partiet har dekket over at partiledelsen og regjeringstjenestemenn direkte egget til og engasjerte seg i volden.

I august 1966 ble beboere i Beijing, som i tidligere bevegelser hadde blitt klassifisert som ”godseiere, rike bønder, reaksjonære, dårlige elementer og høyretilhengere”, utvist av Rødegardistene og tvunget ut på landsbygden. Ufullstendig offisiell statistikk viste at 33.695 hjem ble gjennomløst og 85.196 beboere i Beijing ble deportert fra byen og sendt dit deres foreldre opprinnelig stammet fra. Rødegardistene over hele landet fulgte dette eksempelet og tvangssendte over 400.000 beboere fra byene til landsbygdene. Selv tjenestemenn med høy rang, hvis foreldre var landeiere, ble tvangssendt ut på landet.

Faktisk hadde KKP allerede planlagt denne utstøtingskampanjen før Kulturrevolusjonen begynte. Tidligere ordfører i Beijing, Peng Zhen, erklærte

at beboerne i Beijing skulle være like ideologisk rene som ”glasspaneler og krystaller”, hvilket betydde at alle beboere med en dårlig klassebakgrunn skulle tvangssendes ut av byen. I mai 1966 kommanderte Mao sine underordnede om ”å beskytte hovedstaden”. Et arbeidslag for hovedstaden ble satt sammen under ledelse av Ye Jianying, Yang Chengwu og Xie Fuzhi. En av gruppens oppgaver var å bruke politi til å utvise beboere i Beijing med dårlig klassebakgrunn.

Denne historien avdekker årsaken til at myndigheter og politi ikke grep inn, men snarere støttet Rødegardistene da de gjennomsøkte hjem og utviste mer enn to prosent av Beijings beboere. Sikkerhetsministeren, Xie Fuzhi, krevde at politiet ikke skulle gripe inn i det Rødegardistene gjorde, men heller bistå dem med råd og informasjon. Rødegardistene ble simpelthen utnyttet av partiet til å utføre planlagte tiltak, og deretter, på slutten av 1966, overga KKP disse Rødegardistene. Mange ble merket som kontrarevolusjonære og fengslet, og andre ble tvangssendt til landsbygden sammen med annen ungdom fra byene for arbeid og tankereform. Rødegardistenes organisasjon vest i byen, som ledet utstøtingen av beboere, ble etablert under den ”ivaretagende” veiledning av KKP-ledere. Ordren om å anklage Rødegardistene ble fremsatt etter at den var blitt revidert av daværende generalsekretær ved det Statlige Råd.

Etter at beboere i Beijing med dårlig klassebakgrunn var fjernet, ble det igangsatt en ny runde med forfølgelse av dårlige klasseelementer i landlige områder. Den 26. august 1966 ble en tale av Xie Fuzhi oversendt til Daxing politibyrå under deres arbeidsmøte. Xie beordret politiet til å hjelpe Rødegardistene da de skulle gjennomsøke hjemmene til de ”fem svarte klasser” (godseiere, rike bønder, reaksjonære, dårlige elementer og høyretilhengere), ved å gi råd og informasjon og hjelpe dem når de gikk til angrep. Den infame Daxing-massakren [8] skjedde etter direkte instruksjoner fra politidepartementet, organisert av direktøren og KKP-sekretæren ved politidepartementet, og morderne var overveiende paramilitære som ikke en gang skånet barn.

Mange ble tatt opp i KKP på grunn av deres ”gode oppførsel” i lignende massakrer. I følge ufullstendig statistikk for provinsen Guangxi tok ca 50.000 KKP-medlemmer del i drapene. Blant dem ble mer enn 9.000 tatt opp i partiet kort etter at de hadde drept noen, mer enn 20.000 begikk mord etter at de var blitt tatt opp i partiet og mer enn 19.000 andre partimedlemmer var på en eller annen måte involvert i drap.

I løpet av Kulturrevolusjonen ble klasseteorien også praktisert med misshandling. De dårlige fortjente å bli slått av de gode. Det var bærende for en dårlig person å slå en annen dårlig person. Det var en misforståelse om en god person slo en annen god person. En slik teori, som Mao hadde innført, spredte seg allment i opprørsbevegelsen. Vold og drap var utbredt som

følge av logikken om at fiendene av klassekampen fortjente all den vold de ble utsatt for.

Mellom 13. august og 7. oktober 1967 drepte paramilitære i distriktet Dao i provinsen Hunan medlemmer av organisasjonen ”Xiangjiang Vind og Torden” og medlemmer i de ”fem svarte klassene”. Slaktet varte i 66 dager, og mer enn 4.519 mennesker i 2.778 husstander ble drept i 468 brigader (administrative landsbyer) under 36 folkekommuner i 10 distrikter. I hele regionen, som består av 10 distrikter, ble totalt 9.093 mennesker drept, av hvilke 38 % var fra de ”fem svarte klassene” og 44 % var deres barn. Den eldste personen som ble drept, var 78 år gammel, og den yngste var bare 10 dager gammel.

Dette er bare et eksempel på et tilfelle av vold i et lite område i løpet av Kulturrevolusjonen. I Indre Mongolia ble, etter etableringen av ”revolusjonskomiteen” tidlig i 1968, mer enn 350.000 mennesker drept av det opprettede ”Folkerevolusjonspartiet i Indre Mongolia” for utrensing av klassetilhørighet. I 1968 deltok titusener av mennesker i provinsen Guangxi i en masseslakt av den opprørerske fraksjonen ”422” og drepte mer enn 110.000 mennesker.

Disse tilfellene viser at de viktigste aksjonene av vold og drap under Kulturrevolusjonen alle ble utført etter direkte oppvigling og instruksjon fra KKP-ledere som oppmuntret til og benyttet vold for å forfølge og drepe borgere. De fleste av morderne, direkte involvert i å instruere og begå drap, var fra militæret, politiet, beværnede militære og nøkkelmedlemmer innen partiet og Ungdomsligaen.

Om KKP under jordreformen brukte bønder til å styrte godseiere for å få land, under industri- og handelsreformen brukte arbeiderklassen til å styrte kapitalistklassen for å skaffe seg aktiva og under Anti-høyrebevegelsen selv eliminerte alle intellektuelle som var i opposisjon, hva var da hensikten med alle drap under Kulturrevolusjonen? KKP brukte en gruppe for å drepe en annen, og det stolte ikke på noen klasse. Selv om du var fra arbeiderne eller bøndene, to klasser som partiet tidligere hadde stolt på, ville ditt liv være i fare dersom du hadde synspunkter som avvek fra partiets. Så til slutt, hva var alt dette for?

Formålet var å etablere kommunisme som den eneste religionen som skulle dominere hele nasjonen og styre, ikke styre staten, men også sinnet til hver eneste borger.

Kulturrevolusjonen førte KKP og Mao Zedongs personkult til et klimaks. Maos teorier måtte styre i alle forhold, og visjonen fra en eneste person skulle settes inn i titals millioner menneskers sinn. Kulturrevolusjonen, som aldri igjen kan finne sitt motstykke, spesifiserte med hensikt ikke noe om hva som *ikke* kunne gjøres. Istedenfor understreket partiet ”hva som

kunne gjøres og hvordan man skulle gjøre det. Alt utenfor denne ramme kunne ikke gjøres, ikke engang tatt under overveielse.”

I løpet av Kulturrevolusjonen utførte alle på landet et ritual som liknet et religiøst ritual: ”Be partiet om instruksjoner om morgenen og rapportere til partiet om kvelden”, saluttere formann Mao flere ganger hver dag, ønske ham et grenseløst langt liv og be politiske bønner daglig, både morgen og kveld. Nesten enhver skrivekyndig person hadde måttet skrive selvkritikk og tankerapporter. Maos sitater, slik som det følgende, ble ofte lest opp. ”Bekjempe hardt hver selvisk tanke”. ”Utfør instruksjoner uansett om du har forstått dem eller ikke, la din forståelse bli dypere ved å utføre”.

Det var bare tillatt å tilbe en ”gud” (Mao), og det var bare tillatt å studere en type hellig skrift (Maos lære). Snart gikk prosessen med ”gudsdyrkelse” så langt at folk ikke kunne kjøpe mat i kantiner om de ikke leste et sitat eller gjorde en hilsen til Mao. Når de handlet, tok buss eller ringte i telefon, måtte de lese et av Maos sitater, selv om det var fullstendig irrelevant. I disse ritualer for tilbedelse var folk enten fanatiske eller kyniske. I begge tilfeller var de allerede styrt av det kommunistiske onde gjenferdet. Å produsere løgner, tolerere løgner og stole på løgner ble en livsstil for det kinesiske folket.

VII. Reform og åpenhet — volden trappes opp over tid

Kulturrevolusjonen var en periode full av blod, drap, sorg, tap av samvittighet og forvirring over hva som var rett og galt. Etter Kulturrevolusjonen skiftet KKP-ledelsen ofte sine faner som følge av at KKP og dets regjering skiftet ledelse seks ganger i løpet av 20 år. Privat eiendomsrett er tilbake i Kina, forskjellene i levestandard mellom byer og landlige områder er blitt større, ørkenområder har raskt økt i utbredelse, vannet i elvene har tørket opp og stoffmisbruk og prostitusjon har økt. Alle de ”forbrytelser” som KKP tidligere har bekjempet, tillates igjen nå.

Kommunistpartiets nådeløse hjerte, avvikende natur, onde tiltak og evne til å ødelegge landet, alt dette økte. Under massakren i 1989 på Himmelske Fredsplass mobiliserte partiet hæren og stridsvogner til å drepe studentene som protesterte der. Den ondskapsfulle forfølgelsen av Falun Gong-utøvere er enda verre. For å ta fra dem land mobiliserte byen Yulin i provinsen Shaanxi i oktober 2004 over 1.600 opprørspoliti for å arrestere og skyte mer enn 50 bønder. Den politiske kontrollen over Kinas regjering er fortsatt basert på KKPs kamp- og voldsfilosofi. Den eneste forskjellen fra tidligere er at partiet er blitt enn mer bedragerisk.

Å stifte lover

KKP har aldri sluttet å skape konflikter blant folket. De har forfulgt et stort antall borgere for å være reaksjonære, anti-sosialister, dårlige elementer og onde kultmedlemmer. Partiets totalitære natur fortsetter å kjempe med alle andre sivile grupper og organisasjoner. Under dekke av å ”opprettholde orden og stabilisere samfunnet” har partiet fortsatt å endre grunnloven, lover og reguleringer, og alle som er uenige med myndighetene, blir forfulgt som reaksjonære.

I juli 1999 tok Jiang Zemin, mot de fleste andre politbyråmedlemmers vilje, en personlig avgjørelse om å eliminere Falun Gong i løpet av tre måneder. Landet ble nok en gang omsluttet av baktalelser og løgner. Etter at Jiang Zemin hadde fordømt Falun Gong som en ”ond kult”, i et intervju med den franske avisen *Le Figaro*, fulgte den offisielle kinesiske propagandaen opp ved raskt å publisere artikler som tvang alle i landet til å vende seg mot Falun Gong. Den Nasjonale Folkekongressen ble tvunget til å godkjenne en uklar ”avgjørelse” om onde sekter. Kort etter utgav Folkets høyesterett og Folkets høyeste påtalemyndighet en felles ”forklaring” til denne ”avgjørelse”.

Den 22.juli 1999, publiserte nyhetsbyrået Xinhua taler der ledere for KKP's organisasjonsdepartement og propagandadepartement ga offentlig støtte til Jiangs forfølgelse av Falun Gong. Det kinesiske folket ble trukket inn i forfølgelsen bare fordi det var en avgjørelse, fattet av partiet. Folk kan bare adlyde ordre, og våger ikke å komme med noen innvendinger.

I løpet av de fem siste årene har myndighetene brukt opp en fjerdepart av nasjonens økonomiske ressurser på å forfølge Falun Gong. Alle i landet er blitt testet. Mesteparten av de som innrømmet at de praktiserte Falun Gong, men nektet å gi opp sin praksis, har mistet jobben, og noen er dømt til tvangsarbeid. Falun Gong-utøvere har ikke brutt noen lover, heller ikke har de sviktet landet eller motarbeidet myndighetene, de har bare trodd på ”Sannhet, Medfølelse og Toleranse”. Likevel ble hundretusener fengslet. Mer enn 1.100 mennesker er torturert til døde ifølge bekreftelser fra deres familier. Antallet drepte er i realiteten langt høyere, skjult av den tette informasjonsblokkade som KKP har innført.

Nyhetsrapportering

Den 15.oktober 2004 rapporterte den Hongkong-baserte *Wenweipao* at når Kinas 20. satellitt returnerte til jorden, falt den ned på og ødela huset til Huo Jiyu i byen Penglai, som ligger i området Dayin i provinsen Sichuan. Rapporten siterte fylkesdirektør Dayin Ai Yuqing som bekreftet at den ”svarte klumpen” var satellitten. Ai var selv stedfortredende leder for prosjektet med å gjenfinne satellitten. Imidlertid rapporterte *Xinhua*s nyhetsbyrå bare tidspunktet da satellitten ble gjenfunnet, og understreket at dette var den 20. vitenskapelige og tekniske eksperimentelle satellitten som var

kommet tilbake til Kina. *Xinhua*s nyhetsbyrå nevnte ikke et ord om at satellitten hadde ødelagt et hus. Dette er et typisk eksempel på kinesiske nyhetsmediers konsekvente praksis av å rapportere bare de gode nyhetene og dekke over de dårlige, helt i overensstemmelse med instruksjoner fra Paritet.

Løgner og baktalelse, formidlet av aviser og TV, har i høy grad hjulpet KKP i å gjennomføre sin politikk i alle de tidlige politiske kampanjene. Partiets ordrer skulle øyeblikkelig utføres av landets medier. Da partiet ville starte en Anti-høyrebevegelse, rapporterte mediene over hele Kina med samme stemme om høyretilhengernes forbrytelser. Da partiet ville starte folkekommuner, begynte alle aviser i hele landet å rose folkekommunenes fortrefflighet. I løpet av den første måneden i forfølgelsen av Falun Gong baktalte alle fjernsyns- og radiostasjoner Falun Gong gjentatte ganger i den beste sendningstiden. Hensikten var å hjernevaske mennesker. Siden da har Jiang gjentatte ganger utnyttet alle medier for å fabrikkere og spre løgner og baktale Falun Gong. Dette omfatter å egge til et landsomfattende hat mot Falun Gong ved å rapportere falske nyheter om at Falun Gong-utøvere begår mord og selvmord. Et eksempel på en slik falsk rapportering er den iscenesatte "selvbrenningen på den Himmelske Freds Plass". Hendelsen er kritisert av en NGO (Non Government Organisation), International Educational Development, har kritisert det som et tiltak, iscenesatt av myndighetene for å bedra mennesker og føre bak lyset. I de siste fem årene har ingen fastlands-kinesisk avis eller TV-stasjon rapportert sannheten om Falun Gong.

Det kinesiske folket er vant til falske nyhetsrapporter. En eldre journalist ved *Xinhua*s nyhetsbyrå sa en gang: "Hvordan kan du stole på en *Xinhua*-reportasje?" Mennesker har selv beskrevet kinesiske nyhetsbyråer som partiets vaktbikkje. Teksten i en folkesang har det: "Det er en hund, oppdratt av partiet, som vokter partiets port. Den vil bite hvem som helst som partiet vil at den skal bite og bite så mange ganger som partiet vil."

Utdannelse

I Kina ble utdannelse nok et redskap til å styre folk. Det opprinnelige formålet med utdannelse var at intellektuelle skulle skaffe seg både kunnskap og en god dømmekraft. Kunnskap viser til forståelsen av informasjon, data og historiske begivenheter. Dømmekraft viser til prosessen av å analysere, undersøke, granske og gjenbruke slik kunnskap – en prosess av åndelig utvikling. De som har kunnskap uten skikkelig dømmekraft blir kalt bokormer, ikke sanne intellektuelle med sosial samvittighet. Dette er grunnen til at det i Kinesisk historie er de intellektuelle med rettmessig dømmekraft, og ikke de som bare har kunnskap, som er blitt mest respektert. Under KKP's regime er Kina dog fylt med intellektuelle som har kunnskap uten dømmekraft eller som ikke tør å utøve sin dømmekraft. Utdannelse på skolen fokuserte på å lære studenter at de ikke skulle gjøre noe som partiet ikke ville at de skulle gjøre. I de senere år har alle skoler begynt å undervi-

se politikk og Det kinesiske kommunistpartiets historie med standardiserte lærebøker. Lærerne trodde ikke på teksten, likevel ble de tvunget av "partidisiplinen" til å undervise mot sin egen vilje. Studentene trodde verken på teksten i bøkene eller på sine lærere, men de måtte likevel huske hele teksten for å bestå sine prøver. Nylig ble spørsmålet om Falun Gong inkludert i semester- og opptaksprøver til høyskoler og videregående skoler. Studenter som ikke kjenner til standardsvarene, får ikke høy nok score til å bli antatt til gode høyskoler eller videregående skoler. Om en student tør å si sannheten, blir han umiddelbart utvist fra skolen og taper alle muligheter til formell utdanning.

Påvirkning fra aviser og offisielle dokumenter har ført til at mange ordtak eller fraser, slik som Maos sitat: "Vi skal støtte alt det fienden motvirker og motvirke alt det fienden støtter", er blitt spredt som sannheter i det offentlige utdannelsessystemet. Den negative virkningen er omfattende: det har forgiftet menneskers hjerter, utryddet velvilligheten og ødelagt den moralske verdien av å leve i fred og harmoni.

I år 2004 analyserte Kinas informasjonssenter en undersøkelse utført av *Kina Sina Net*. Analysen viser at 82,6 prosent av kinesisk ungdom er enige i at man kan misbruke kvinner, barn og fanger i krig. Dette er et sjokkerende resultat. Men det reflekterer det kinesiske folkets sinn og da spesielt den yngre generasjonen, som mangler en grunnleggende forståelse av enten tradisjonelle kulturelle begreper for velvillige lover eller av en altomfattende medmenneskelighet..

Den 11. September 2004 hugget en fanatisk mann i byen Suzhou ned 28 barn med kniv. Den 20. samme måned såret en mann 25 ungdomsskoleelever med kniv i provinsen Shandong. Noen ungdomsskolelærere tvang studenter til å lage kinaputter for hånd for å samle inn penger til skolen, noe som førte til en eksplosjon og studenter døde.

Iverksette politikk

KKPs lederskap har ofte brukt trusler og tvang for å sikre iverksetningen av deres politikk. En av de virkemidler de brukte, var politiske slagord. Lenge brukte partiet antallet opphengte slagord som et kriterium for å avgjøre dets politiske prestasjon. Under Kulturevolusjonen ble Beijing en "rød sjø" av plakater over natten med slagordet "Ned med de herskende kapitalistene i Paritet" overalt. På landsbygden var, ironisk nok, skiltene forkortet til "Ned med det herskende partiet".

For å fremme lov om skog, utferdiget nylig det statlige Kontoret for Skog og alle dets stasjoner og skogsbeskyttelseskontorer en streng ordre om en standardmengde slagord som skulle settes opp. Hvis man ikke nådde kvoten, ble det betraktet som at man ikke hadde utrettet oppgaven. Som et resultat av dette satte lokale myndighetskontorer opp et stort antall slagord slik som: "Hvem som enn brenner fjellene vil bli fengslet". I administra-

sjonen for fødselskontroll har det under de senere år vært enda mer skremmende slagord slik som: ”Om en person overtrer loven, vil hele landsbyen bli sterilisert.” og ”Heller enda en gravstein enn nok en baby” eller ”Om han ikke steriliserer seg som han burde, vil hans hus bli revet; om hun ikke tar abort som hun burde, vil hennes kyr og risfelt bli beslaglagt”. Det var mange slagord som brøt mot menneskeretter og konstitusjonen, slik som ”Du vil sove i fengsel i morgen hvis du ikke betaler skatt i dag.”

Et slagord er i grunnen en måte å reklamere på, men på en mer likefrem og gjentakende måte. De kinesiske myndighetene bruker derfor ofte slagord for å fremme politiske ideer, oppfatninger og standpunkter. Politiske slagord kan også betraktes som budskap som myndighetene gir til sitt folk. Imidlertid er det ikke vanskelig å oppfatte tendensene til vold og grusomhet i KKP's politiske slagord.

VIII. Hjernevaske hele landet, la det bli et ”sinnets fengsel”

Det mest effektive våpen som KKP bruker for å opprettholde sitt tyranniske styre, er dets kontrollsystem. På en velorganisert måte påtvinger partiet hver og en av landets borgere en mentalitet av lydighet. Om partiet motsier seg selv eller stadig forandrer sin politikk, spiller det ingen rolle så lenge det systematisk og organisert fratar folk deres selvfølgelige menneskerettigheter. Myndighetenes forlengede arm er overalt, deres tentakler allesteds nærværende. Uansett om det er i landlige områder eller i byene, styres borgerne av de såkalte gatekomiteene eller av komiteer på landet. Alle trengte inntil helt nylig godkjenning fra disse komiteer for å få gifte seg, bli skilt eller skaffe barn. Partiets ideologi, tenkemåte, organisasjoner, sosiale struktur, propagandamaskineri og administrative systemer tjener alt sammen bare dets diktatoriske formål. Partiet strever, gjennom myndighetssystemene, etter å kontrollere ethvert individs tanker og handlinger.

Den brutalitet som KKP bruker for å kontrollere sitt folk, er ikke begrenset til fysisk tortur. Partiet tvinger også folk til å gi opp sin evne til å tenke selvstendig og gjør dem til engstelige feiginger som bare er opptatt av å beskytte seg selv og som ikke tør stå frem og snakke ut. Målet for KKP's styre er å hjernevaske hver og en av landets borgere slik at de tenker og snakker som KKP og gjør det som KKP promoterer og står for.

Det er et ordtak som sier: ”Partiets politikk er som månen; den forandrer seg hver 15 dag.” Uansett hvor ofte partiet forandrer sin politikk, må alle i landet følge dem veldig nøyaktig. Når de bruker deg som et middel til å angripe andre, må du takke partiet for at det verdsetter din styrke; når du blir skadet, må du takke KKP for at det har ”lært deg en lekse”; når du feilaktig blir diskriminert og KKP senere gir deg oppreisning, må du takke KKP for å være sjenerøs, fordomsfri og kyndig som retter sine feil. KKP bedriver sitt tyranni gjennom kontinuerlige sykluser av undertrykkelse fulgt av oppreisning.

Etter 55 år med tyranni har KKP fengslet nasjonens sinn innenfor den ramme som KKP tillater. Hvis noen tror noe eller tenker utenfor denne rammen, betraktes det som en forbrytelse. Etter gjentatte kamper roses dumhet som visdom; måten å overleve på er å være feig. I et moderne samfunn med Internet som hovedkanalen for informasjonsutveksling, ber KKP til og med sitt folk om å utøve selvdisiplin og avstå fra å lese nyheter utenifra eller logge seg inn på websider med stikkord som ”menneskerettigheter” og ”demokrati”.

KKPs kampanjer for å hjernevaske sitt folk er absurd, brutal og foraktelig, endog allesteds nærværende. De har fordreid de moralske verdier og prinsipper i det kinesiske samfunnet og totalt forandret nasjonens standarder for atferd livsstil. KKP bruker kontinuerlig mental og fysisk tortur til å styrke sin absolutte myndighet til å styre Kina med sin altomfattende ”KKP-religion”.

Konklusjon

Hvorfor må Det kinesiske kommunistpartiet ustanselig kjempe for å beholde sin makt? Hvorfor tror KKP at så lenge som det finnes liv er striden uendelig? For å oppnå sitt mål nøler ikke KKP verken med å myrde folk eller ødelegge økologien. De bryr seg heller ikke om at majoriteten av bøndene og mange i byene lever i fattigdom.

Er det for den kommunistiske ideologien som KKP går gjennom en uendelig strid? Svaret er ”Nei”. Et av prinsippene til Kommunistpartiet er å bli kvitt privat eiendomsrett, som KKP prøvde å gjøre da det kom til makten. KKP trodde at privat eiendomsrett var roten til alt ondt. Imidlertid ble, etter den økonomiske reformen i 1980, privat eiendomsrett igjen tillatt i Kina og beskyttet under konstitusjonen. Ved å stikke hull på KKP’s løgner vil folk tydelig kunne se at under dets 55 års styre har det bare iscenesatt et drama for omfordeling av eiendom. Etter atskillige runder med omfordeling har KKP simpelthen bare omfordelt andres kapital og gjort den til sin egen, private eiendom.

KKP sier om seg selv at det er ”arbeiderklassens pionerer”. Dets oppgave er å eliminere kapitalistklassen. Imidlertid tillater KKP’s vedtekter nå entydig at kapitalister kan være med i partiet. Partimedlemmene tror ikke lenger på partiet og kommunismen, og det er ikke lenger noe som rettferdiggjør KKP’s eksistens. Det som er igjen av Kommunistpartiet, er bare et tomt skall – uten sitt angivelige innhold.

Var denne langsiktige kampen for å holde KKP’s medlemmer frie fra korrupsjon? Nei. Etter at KKP har hatt makten i 55 år, er korrupsjon, underslag, ulovligheter og handlinger som skader nasjonen og folket fortsatt utbredt blant KKP-tjenestemenn over hele landet. I de siste årene er, av totalt nærmere 20 millioner partitjenestemenn i Kina, åtte millioner blitt

gransket og straffet for forbrytelser relatert til korrupsjon. Hvert år kommer det klager fra ca en million mennesker til høyere myndigheter om korrupte tjenestemenn som ikke er blitt etterforsket. Fra januar til september i 2004 har Kinas nasjonale kontor for forvaltning av utenlandsk valuta undersøkt tilfeller av ulovlig valutahandel i 35 banker og 41 selskaper og funnet 120 millioner US-dollar i ulovlige transaksjoner. Ifølge senere års statistikk har ikke mindre enn 4.000 partitjenestemenn rømt fra Kina med underslåtte penger, og midler som de har stjålet fra staten utgjør titalls milliarder US-dollar.

Hadde kampene til hensikt å gi folk bedre utdanning og høyne deres bevissthet samt opprettholde deres interesse for nasjonale forhold? Svaret er nok en gang "Nei". I dagens Kina er materialistisk streben uten motstykke, og folk mister den tradisjonelle dyden ærlighet. Det er blitt normalt for folk å snyte og bedra slektninger og venner. Når det gjelder viktig spørsmål som menneskeretter eller forfølgelsen av Falun Gong, er mange kinesere enten likeglade eller nekte å si noe. Det å beholde tankene for seg selv og velge å ikke si sannheten er blitt en grunnleggende strategi for å overleve i Kina. I mellomtiden har KKP gjentatte ganger egget folks nasjonalistiske følelser – når det var opportunt for partiet. KKP kan for eksempel organisere det kinesiske folket til å kaste stein på den amerikanske ambassade og brenne amerikanske flagg. Det kinesiske folket er blitt behandlet enten som en lydig masse eller som en voldelig pøbel, men aldri som borgere med garanterte menneskerettigheter. Kulturell forbedring er basisen for å heve menneskers bevissthet. De moralske prinsipper fra Confucius og Mencius har i tusenvis av år vært grunnlag for moralske standarder og prinsipper. "Om alle disse [moral] prinsipper blir forlatt, da vil folk ikke ha noen lover å følge og ikke kunne skille godt fra ondt. De skulle miste retningen... Tao (også Dao) skulle bli ødelagt". [9]

Hensikten med KKP's klassekamp er kontinuerlig å skape kaos slik at det med fasthet kan etablere seg som det absolutt eneste regjerende partiet og den eneste religionen i Kina samt benytte partiets ideologi til å styre det kinesiske folket. Myndighetsinstitusjoner, det militære og nyhetsmediene er alle redskaper som KKP benytter for å utøve sitt voldelige diktatur. Partiet, som har ført uheldredelige sykdommer til Kina, står selv på kanten av undergang, og dets sammenbrudd er uunngåelig.

Det er en del som bekymrer seg over at landet kan komme i kaos om KKP faller sammen. Hvem vil erstatte KKP's rolle som styrer av Kina? I Kinas 5.000-årige historie er 55 år med KKP's styre like kort som en forbipasserende sky. Dessverre har KKP i løpet av denne korte perioden av 55 år knust tradisjonelle trosoppfatninger og verdigrunnlag; ødelagt tradisjonelle moralske verdier og sosiale strukturer; vendt omtanke og kjærlighet mellom mennesker til kamp og hat; og erstattet ærbødighet for himmelen, jorden og naturen med arrogansen av at "mennesker erobrer naturen". Med den ene destruktive aksjonen etter den andre har partiet ødelagt de sosiale,

moralske og økologiske systemene og forlatt den kinesiske nasjonen i dyp krise.

I Kinesisk historie har hver velvillig leder betraktet det å elske, nære og utdanne folket som myndighetenes plikt. Den menneskelige natur strever etter godhet, og myndighetens rolle er å la folket få praktisere denne medfødte menneskelige egenskapen. Mencius har sagt: ”Dette er menneskers måte å være på; de som kontinuerlig får støtte, vil ha et urokkelig hjerte, mens de uten støtte ikke vil ha det.” [10] Utdannelse uten velstand har vært ineffektiv; de tyranniske ledere som ikke har hatt noen kjærlighet for folket, men som har drept uskyldige, er blitt foraktet av det kinesiske folket.

I Kinas 5000-årige historie har det vært mange velvillige ledere, slik som keiser Yao og keiser Shun i antikken, keiser Wen og keiser Wu under Zhou-dynastiet, keiser Wen og keiser Jing i Handynastiet, keiser Tang Taizong i Tangdynastiet og keiser Kangxi og keiser Qianlong i Qingdynastiet. Velstanden under disse dynastier var alle en følge av at lederne praktiserte den himmelske Tao, fulgte læren om middelveien og strevde etter fred og stabilitet. Kjennetegnene på en god leder er at de tar i bruk dyktige folk, er åpne for forskjellige meninger, fremmer rettferdighet og fred og gir folket hva det trenger. På denne måten vil borgere adlyde lovene, opprettholde en følelse av verdighet, leve lykkelig og arbeide effektivt.

Når vi ser på verdslige anliggender, spør vi oss ofte hva som bestemmer om en stat kommer til å blomstre eller forsvinne, selv om vi vet at en nasjons oppgang og fall har sine grunner. Når KKP er borte, kan vi forvente at fred og harmoni kommer tilbake til Kina. Folk kommer atter igjen til å bli sannferdige, velvillige, ydmyke og tolerante, og nasjonen vil atter igjen ta vare på folkets grunnleggende behov og alle yrker kommer til å blomstre.

Kommentar 4

Om hvordan Kommunistpartiet går mot universet

Forord

Kineserne setter "Tao" eller "Veien" veldig høyt. I gamle dager ville en brutal keiser bli kalt "en fallende hersker som er uten Tao". En hver atferd som ikke var på linje med standarden for moral, som på kinesisk er sammensatt av de to tegnene *Dao De*, som betyr "Tao" og "Dygd", var "å ikke følge Taos prinsipper". Til og med bønder i opprør tok frem bannere hvor det stod "oppnå Veien på vegne av himmelen". Lao Zi [1] har sagt: "Det er noe mystisk og helt, noe som eksisterte før himmel og jord. Stille, formløst, komplett og uforanderlig. Det lever evig og over alt i perfektjon, det er mor til alt. Jeg kjenner ikke dets navn; jeg kaller det Veien." Dette antar at verden er formet fra "Tao."

I løpet av de siste hundre årene har det kommunistiske gjenferdets plutselige invasjon skapt en kraft som går mot naturen og mot menneskeheten og som har forårsaket grenseløs pine og tragedie. Det har også drevet sivilisasjonen til randen av ødeleggelse. Etter å ha begått alle slags grusomheter, i strid med Tao og mot himmelen og jorden, har det blitt til en ekstremt ondskapsfull kraft mot universet.

"Mennesker følger jorden, jorden følger himmelen, himmelen følger Tao og Tao følger det som er naturlig." [2] I det gamle Kina trodde folk på å imøtekomme, harmonisere og leve i sameksistens med himmelen. Menneskeheten er integrert med himmel og jord, og lever i gjensidig avhengighet med dem. Universets Tao forandrer seg ikke. Universet beveger seg og følger Tao på en ordnet måte. Jorden følger himmelens forandringer, og derfor har den fire avgrensede sesonger. Ved å respektere himmel og jord kan menneskeheten nyte et harmonisk liv med takknemlighet og velsignelser. Dette er reflektert i uttrykket "himmelens fordelaktige tidssetting, jordens fordelaktige terreng og harmoni blant folket." [3] I følge kinesisk tankegang følger astronomi, geografi, kalendersystemet, medisin, litteratur og til og med sosiale strukturer denne forståelsen.

Men kommunistpartiet setter "mennesker over naturen" og fremmer en "kampfilosofi" som trosser himmelen, jorden og naturen. Mao Zedong har sagt: "Å kjempe mot himmelen er endeløs glede, å kjempe mot jorden er endeløs glede, å kjempe mot menneskeheten er endeløs glede." Kanskje kommunistpartiet fikk riktig glede av disse kampene, men folket har måttet betale en enorm, smertefull pris.

I. Kjempe med mennesker og utrydde den menneskelige natur

Blander godt og vondt og eliminerer medmenneskelighet

Et menneske er først et naturlig vesen, og deretter et sosialt vesen. ”Mennesker er ved fødselen naturlig gode.” [4] ”Alle har medfølelse i hjertet.” [5] Dette er blant de mange retningslinjer som mennesker kommer med ved fødselen, retningslinjer som gjør dem i stand til å skille rett fra galt og godt fra ondt. Men for KKP er mennesker dyr, eller til og med maskiner. I følge KKP er middelklassen og arbeiderklassen bare materielle krefter.

KKPs hensikt er å kontrollere folket og gradvis gjøre dem om til opprørske revolusjonære bøller. Marx har sagt: ”Materielle krefter kan bare overvinnes av materiell kraft.” ”Teori blir også en materiell kraft så snart den har grepet massene.” [6] Han mente at hele den menneskelige historien ikke var annet enn en kontinuerlig evolusjon av menneskets natur, at menneskelig natur faktisk er klassenatur, og at det ikke finnes noe medfødt og arvet i et menneske; alle er bare et produkt av miljøet. Han argumenterte med at mennesket er ”et sosialt vesen”, og var uenig med konseptet av at mennesket er et ”naturlig vesen” slik som Feuerbach mente. Lenin mente at marxisme ikke kunne genereres naturlig blant arbeiderklassen, men måtte injiseres fra utsiden. Lenin prøvde sitt beste, men klarte ikke å få arbeidere til å gå fra økonomisk kamp til politisk maktkamp. Dermed satset han alt på teorien om betinget læring som nobelpris-vinner Ivan Petrovich Pavlov hadde fremsatt. Lenin sa at denne teorien hadde ”betydelig mening for arbeiderklassen rundt om i verden.” Trotsky [7] håpet til og med forgiveves at teorien om betinget læring ikke bare ville forandre en person psykologisk, men også fysisk. På samme måte som en hund sikler når den hører lunsjkløkken ringe, ville man forvente at soldater løp modig framover så snart de hørte skudd, og dermed gi sine liv for Kommunistpartiet.

Helt fra de eldste tider har folk trodd at man belønnes etter innsats og arbeid. Gjennom hardt arbeid får man et lykkelig liv. Mennesker har foraktet latskap, og ser på det å høste fordeler uten å arbeide som noe umoralsk. Men etter at Kommunistpartiet spredte seg til Kina som en landeplage, har partiet oppfordret samfunnets avskum og dagdrivere til å fraskille land, stjele privat eiendom og tyrannisere kvinner og menn. Alt dette ble gjort offentlig og i lovens navn.

Alle vet at det er bra å respektere foreldre og forfedre og ta hånd om de unge, og at det ikke er bra å forsømme forfedre og lærere. Den gamle konfutsianske lære hadde to deler: *Xiao Xue* (Den lille lære) og *Da Xue* (Den store lære). *Xiao Xue* ble lært ut til barn under 15 år og fokuserte i hovedsak på manerer i forbindelse med renslighet, sosial samhandling og etikette (dvs. opplæring i hygiene, sosial atferd, talemåte osv.). *Da Xue*-læren la vekt på dygd og det å oppnå Tao. [8] Under KKP kampanjer med kritikk

av Lin Biao [9] og Confucius og for å ta respekten fra lærere, slettet partiet all moralstandard fra den yngre generasjonens sinn.

Et gammelt ordtak sier: "En dag som min lærer, og jeg skal respektere ham like mye som min far resten av mitt liv."

Den 5. august 1966 ble Bian Zhongyun, lærer ved jentegymnasavdelingen på universitetet i Beijing, drevet rundt i gatene av sine kvinnelige studenter i en parade ikledd en høy hatt, med klær fulle av svart blekk og med en plakat med fornærmende ord hengende om halsen. Studentene gikk rundt henne og trommet på søppelspann. Hun ble tvunget ned på knærne, slått med en trestokk med spiker på og brent med kokende vann. Hun ble torturert til døde.

Den kvinnelige rektoren ved en videregående avdeling ved universitetet i Beijing ble tvunget av sine studenter til å slå på en ødelagt oppvaskkum, mens hun ropte: "Jeg er et dårlig element." Håret hennes ble skamklippet og så ikke ut, bare for å ydmyke henne, og mens hun ble tvunget til å krype på bakken, ble hun slått i hodet slik at blodet sprutet.

Alle tenker at det å være ren er bra, og det å være skitten er dårlig. Men KKP fremmer at man skal "ha søle over hele kroppen og hendene dekket med skitt," og priser deg når du har "skitt på hendene og kuskitt på føtterne." [10] Disse menneskene ble ansett som de mest revolusjonære, og kunne komme inn på universiteter, bli medlemmer i partiet, bli forfremmet og til slutt bli partiledere.

Menneskehetens fremgang skyldes akkumulert kunnskap, men under KKP's styre var det å tilegne seg kunnskap sett på som noe dårlig. Intellektuelle ble klassifisert i den stinkende niende kategorien, den verste på en skala fra en til ni. De intellektuelle fikk beskjed om å lære fra analfabeter og bli omskolert av fattige bønder slik at de kunne bli reformert og starte et nytt liv. Under omskoleringen av intellektuelle ble professorer fra Tsinghua universitetet forvist til øya Carp i Nanchang i provinsen Jiangxi. Sneglefeber [11] var en vanlig sykdom i dette området, og til og med en arbeidsleir som opprinnelig var plassert her, måtte flyttes. Etter å ha vært i kontakt med vannet, ble disse professorene straks infisert og utviklet leversykdommen cirrhose. De mistet dermed enhver mulighet til å arbeide og leve.

Den tidligere kinesiske statsminister Zhou Enlais egget Det kambodsjanske kommunistpartiet (Khmer Rouge) til den mest grusomme forfølgelse av intellektuelle. Annerledes tenkende ble utsatt for omskolering og utryddelse, både spirituelt og fysisk. Fra 1975 til 1978 ble en fjerdedel av befolkningen i Kambodsja drept. Noen ble drept bare fordi de hadde merker etter briller i ansiktet.

Etter at Det kambodsjanske kommunistpartiet hadde seiret i 1975, begynte Pol Pot på et tidlig tidspunkt å etablere sosialisme - "en himmel i det menneskelige samfunnet", uten klasseskiller, ingen skiller mellom by og land,

ingen valuta eller kommersiell handel. Det endte til slutt med at familier ble revet fra hverandre og erstattet med mannlige og kvinnelige arbeidslag. De ble alle tvunget til å arbeide og spise sammen, og alle måtte kle seg i den samme svarte revolusjons- eller militæruniformen. Mann og kone fikk bare tillatelse til å se hverandre en gang i uken.

Kommunistpartiet hevder at det verken frykter himmel eller jord, men det har arrogant forsøkt å reformere himmel og jord. Dette er fullstendig hensynsløst og ignorerer alle oppriktige elementer og krefter i universet.

Mao Zedong skrev mens han var student i Hunan:

”I alle århundrer har nasjoner verden over gjennomført store revolusjoner. Det gamle blir vasket bort og ting blir fornyet; store forandringer har skjedd, på liv og død, med suksess og ruin. Det er det samme med ødeleggelsen av universet. Ødeleggelsen er definitivt ikke den endelige ødeleggelsen, og det er ingen tvil om at ødeleggelse ett sted vil bety nytt liv et annet sted. Vi forventer alle en slik ødeleggelse fordi at ødeleggelse av det gamle universet vil føre til fremkomsten av det nye universet. Er ikke det bedre enn det gamle universet?!”

Kjærlighet er en naturlig menneskelig følelse. Kjærlighet mellom mann og kone, barn, foreldre, venner og i samfunnet er normalt. Gjennom kontinuerlige politiske kampanjer har KKP forandret mennesker til ulver, eller til og med til et dyr, enda mer folkevondt og ubarmhjertig enn en ulv. Selv de villeste tigrene spiser ikke sine unger. Men under KKP's regjering er det blitt vanlig at foreldre og barn innrapporterer hverandre, at mann og kone avslører hverandre og at familierelasjoner ofte fornektes.

I midten av 60-tallet skrev en lærer på en barneskole i Beijing ved en glipp tegnene ”sosialisme” og ”falle ned” rett etter hverandre da hun skulle lære elevene kinesiske tegn. Noen elever rapporterte henne. Etter det ble hun kritisert hver eneste dag og slått av guttene i klassen. Datteren hennes ble hard i sitt forhold til henne. Når kampen ble mer intens, ble moren kritisert av datteren for sine ”nye metoder i klassekamper”. I mange år etter denne glippen fikk læreren utelukkende som oppgave å vaske på skolen, inklusive toalettene.

De som var igjennom den kulturelle revolusjonen vil nok aldri glemme Zhang Zhixin. Hun ble sendt i fengselet fordi hun kritiserte Mao og mente at Det store spranget forover var et feilgrep. Fengselsvaktene rev flere ganger alle klærne av henne, satte henne i håndjern med hendene bakbundet og kastet henne inn i en fengselscelle med mannlige innsatte der hun ble gjengvoldtatt. Til slutt ble hun sinnsyk. Da hun skulle henrettes, fryktet fengselsvaktene at hun skulle rope slagord i protest. De presset hodet hennes mot en murstein og åpnet halsen hennes med kniv uten bedøvelse.

Under forfølgelsen av Falun Gong de siste årene har KKP fortsatt å bruke de samme gamle metodene av å egge til hat og vold.

Kommunistpartiet undertrykker menneskers gode natur, og fremmer, oppmuntrer og bruker menneskers onde side for å styrke sitt styre. I kampanje etter kampanje har mennesker med samvittighet blitt tvunget til å tie av frykt for vold og brutalitet. Kommunistpartiet har systematisk ødelagt universelle moralstandarder i et forsøk på fullstendig å ødelegge alle konsepter om godt og ondt og ære og skam, konsepter som har blitt opprettholdt av menneskeheten i tusenvis av år.

Ondskap som overgår loven om at godt gjengjeldes med godt og ondt med ondt

Lao Zi sa:

Under himmelen kan alle se det vakre som vakkert bare fordi det stygge finnes.

Alle kan bare kjenne godt som godt fordi det finnes ondskap.

Det å ha og det å ikke ha oppstår derfor sammen

Vanskelig og lett utfyller hverandre.

Lang og kort er i kontrast;

Høyt og lavt hviler på hverandre;

Stemme og lyd harmoniserer hverandre;

Forside og bakside følger hverandre." [12]

Enkelt forklart finnes loven om at godt gjengjeldes med godt og ondt med ondt i den menneskelige verden. Ikke bare er mennesker inndelt i gode og onde individer, men godt og ondt finnes også samtidig i en enkelt person.

Dao Zhi, et ikon for banditter i gamle Kina, sa til sine tilhengere: "Banditter skal også følge Veien." Han forklarte videre at det å være banditt også skulle være "hederlig, modig, oppriktig, med visdom og barmhjertighet." Med andre ord, til og med en banditt kan ikke gjøre akkurat som han vil, men må følge visse regler.

KKPs historie kan sies å være full av hensynsløst lureri og bedrag. For eksempel er "oppriktighet" det banditter setter aller høyest. Det stedet der de deler tjuvegodsset kalles til og med "Oppriktighetens hall der byttet deles". Men hver gang en krise oppstår blant kolleger i KKP, avslører og anklager de hverandre, fabrikkerer til og med falske anklager for å skyve skylden over på andre og gjør dermed vondt verre.

Ta general Peng Dehuai som eksempel. Mao Zedong, med sin bakgrunn som bonde, visste selvfølgelig at det var umulig å produsere 130.000 *jin*

korn per *mu* [13] og at det Peng sa var sant alt sammen. Han visste også at Peng ikke hadde noen intensjoner om å ta makten fra ham. Peng hadde faktisk reddet livet hans flere ganger da Peng kjempet mot Hu Zongnans tropper på 200.000 med bare sine 20.000 menn under krigen mellom KKP og KMT. Men så snart Peng ga uttrykk for uenighet med Mao, ble Mao forferdelig sint og kastet i søppelkassen det diktet han hadde skrevet for å prise Peng: "Hvem tør å ride forover på hesteryggen med sverdet hevet—bare vår general Peng!" Mao ville henrette Peng, til tross for Pengs edle og livreddende kameratskap.

KKP dreper brutalt fremfor å styre med velvilje; det forfølger sine egne medlemmer i forakt for kameratskap og personlig lojalitet; det oppfører seg pysete og bytter bort Kinas territorium; det mangler visdom og gjør seg selv til en fiende av oppriktig tro; det setter i gang massebevegelser og kampanjer og bryter den vises måte å regjere landet på. Alt i alt har KKP gått så langt at det ikke en gang følger den minimale moralstandarden om at "til og med banditter burde følge Veien". Dets ondskap har nådd langt bortenfor universets lov om at godt gjengjeldes med godt og ondt med ondt. KKP går fullstendig imot naturen og menneskeheten, og hensikten er å forvirre folk og deres kriterier for godt og ondt samt velte universets lov. Dets ubegrensede arroganse har nådd toppen, og KKP er dømt til fullstendig kollaps.

II. Kjemper mot jorden, bryter naturlovene og bringer endeløse ulykker

Utvidet klassekamp mot naturen

Jin Xunhua tok i 1968 høyskoleeksamen fra Wusong No.2 i Shanghai og var medlem av Den faste komiteen av skolens rødegardister i Shanghai. Han ble sendt ut på landet i provinsen Heilongjiang i mars 1969. Den 15. august 1969 gikk det en voldsom flom ned fra et av fjellene og oversvømte raskt områdene rundt elven Shuang. Jin druknet da han hoppet ut i de strie strømmene for å hente tilbake to flytende kveiler med elektriske ledninger for produksjonsteamet sitt.

Her er to dagboknotater fra Jin før han døde [14]

4. juli

Jeg begynner å føle det voldsomme og intense i klassekampen på landsbygda. Som formann Maos rødegardist er jeg fullt ut beredt på å slåss ansikt til ansikt mot de reaksjonære kreftene med tankene til den uovervinnelige Mao Zedong som våpen. Jeg er villig til å gjøre dette selv om det betyr at jeg må ofre livet. Jeg vil slåss, slåss og slåss det beste jeg kan for å befeste proletariatets diktatur.

19. juli

Klassefienden i produksjonsbrigaden er fremdeles arrogant. Ut-dannede ungdommer dro ut på landsbygda nettopp for å delta i de tre viktigste revolusjonære bevegelsene på landsbygda. Først og fremst klassekampen. Vi skulle stole på klassen av fattige og lave-re middelklassebønder, mobilisere massene og undertrykke fiendens arroganse. Vi utdannede unge skulle alltid holde opp de store bannerne med Mao Zedongs tanker, aldri glemme klassekam-pen og aldri glemme proletariatets diktatur.

Jin dro ut på landsbygda med tanker om å bekjempe himmel og jord og reformere menneskeheten. Dagbøkene hans avdekker et sinn fullt av ”kamp”. Han utvidet ideen om ”å kjempe med mennesker” til å slåss med himmel og jord, og mistet til slutt livet for det. Jin er et typisk eksempel på kampfilosofien, og ble samtidig uten tvil et offer av denne filosofien.

Engels sa en gang at frihet er en anerkjennelse av det uunngåelige. Mao Zedong fortsatte og la til ”og en reformasjon av verden”. Denne sluttsatsen tydeliggjorde KKP’s syn på naturen, nemlig å endre den. Denne ”uungåeligheten” blir av kommunister forstått som spørsmål utenfor deres rekkevidde og ”et mønster” hvis opprinnelse er utenfor deres forestillinger. De tror at naturen og menneskeheten kan ”overvinnes” ved å mobilisere den subjektive menneskelige bevisstheten til å forstå objektive lover. Kommunistene har rotet til både Russland og Kina, sine to pilotområder, i sine bestrebelser på å forandre naturen.

Folkevisene under Det store spranget framover viser hvor arrogant og tåpe-lig KKP er: ”La fjellene bøye seg og la elvene trå til side”. ”Det er ingen Jadekeiser i himmelen, og det er ingen Drakekonge på jorden. Jeg er Jadekeiseren, og jeg er Drakekongen. Jeg befaler de tre fjellene og de fem fjel-løftene til å gå til side; her kommer jeg!” [15]

Kommunistpartiet har kommet! Og med det ødelegges balansen i naturen og den opprinnelige harmoniske verden.

KKP forstyrrer naturen og høster som det sår

Under sin jordbrukspolitikk, med korn som basis, omformet KKP etter eget forgodtbefinnende store områder til dyrkbar mark. De gjorde jordbruksland av fjellsider så vel som gressletter og fylte igjen elver og sjøer i Kina, men alt dette var uegnet til jordbruk. Hva ble resultatet? KKP hevdet at korn-produksjonen i 1952 var høyere enn produksjonen under nasjonalistenes styre, men KKP fortalte ikke at det var først i 1972 at den totale kornpro-duksjonen i Kina overgikk kornproduksjonen under den fredelige Qianlong regjeringen i Qing-dynastiet. Helt opp til i dag er Kinas kornproduksjon pr. innbygger fremdeles langt under den i Qing-dynastiet, og bare en tredjedel

av produksjonen under Song-dynastiet da jordbruket historisk sett var på sitt høyeste i kinesisk historie.

Hensynsløs felling av trær, nivåendring av elver og gjenfylte innsjøer har resultert i drastiske økologiske ødeleggelser. I dag er Kinas økosystem på grensen til kollaps. Uttørkingen av elven Hai og Den gule flod og forurenningen av elvene Huai og Yangtze avskjærer livslinjen som den kinesiske nasjonen har vært avhengig av for å overleve. Gresslettene i Gansu, Qinghai, Indre Mongolia og Xijiang er blitt borte, og dette har ført til sandstormer som har feid inn over de sentrale slettene.

I 1950-årene bygget KKP, under veiledning av sovjetiske eksperter, den hydrauliske kraftstasjon Sanmenxia i Den gule flod. Fram til i dag har denne kraftstasjonen bare hatt en produksjonskapasitet på nivå med en middels stor elv, til tross for det faktumet at Den gule flod er den nest største elven i Kina. Det gjør saken enda verre at prosjektet har forårsaket en oppsamling av sand og gjørme i flodens øvre områder og en høyning av elveleiet. Av denne grunn medfører selv en moderat flom enorme tap av menneskeliv og eiendom for folk på begge sider av elveleiet. I 2003 var det oversvømmelse i elven Wei. På det høyeste var vannstrømmen 3700 kubikkmeter pr. sekund, og dette nivået kan inntreffe hvert tredje til femte år. Likevel forårsaket den flommen ødeleggelser uten sidestykke i de siste 50 år.

Det er blitt bygget en mengde storstilte reservoarer i området Zhumadian i provinsen Henan. I 1975 kollapset demningene i disse reservoarene, den ene etter den andre. I løpet av to timer druknet 60.000 mennesker. Totalt omkom så mange som 200.000 mennesker.

KKP fortsetter sine hensynsløse ødeleggelser av Kinas land og jord. De tre kløftenes demning i elven Yangze og Sør-til-nord-prosjektet for transport av vann er alle KKP's forsøk på å endre det naturlige økosystemet med investeringer som beløper seg til hundretalls milliarder dollar. Dette er i tillegg till alle små og middels store prosjekter som "bekjemper jorden". Det ble også foreslått innen KKP å bruke en atombombe til å sprengne en passasje på platået Qinghai-Tibet for å endre det naturlige miljøet i det vestlige Kina. KKP's arroganse og forakt for land og jord har sjokkert verden, men det de gjør er likevel ikke uventet.

I hexagrammene (*Ba Gua*) fra *Forandringenes bok* betraktet Kinas forfedre himmelen som *Qian*, eller den kreative, og aktet den som den himmelske Tao. De betraktet jorden som *Kun* eller den reseptive, og de respekterte reseptive dyder.

Kun, hexagrammet som følger *Qian*, forklares slik i *Forandringenes bok*: "I hexagrammet *Kun* er det Jordens natur å utvide og respondere. I samsvar med dette behandles og opprettholdes alle ting med gavmilde dyder av høytstående mennesker."

I den konfutsianske kommentaren til *Forandringenes bok* [16] heter det: ”*Kuns* storhet er perfekt; den føder alle vesen.”

Confucius kommenterte videre om *Kuns* natur:

”Kun er det mykeste; likevel, i bevegelse er den fast. Den er mest stille; likevel, av natur firkantet. Ved å følge, oppnår hun sitt adelsskap; likevel opprettholder hun fortsatt sin natur og slik holder hun ut. Hun rommer alt i seg, og er briljant til å transformere. Dette er Kuns vei – hvor føyelig den er, bærer himmelen og beveger seg med tiden.”

Klart nok, det er bare i moder jords reseptive dyder som mildhet, stillhet og utholdenhet i det å følge himmelen at alt kan opprettholdes og blomstre på jorden. *Forandringenes bok* lærer oss de rette holdningene mot den himmelske Tao og de jordiske dyder: å følge himmelen, rette seg etter jorden og respektere naturen.

Imidlertid framhever KKP at, og krenker derved *Qian* og *Kun*, ”strider med himmelen og slåss med jorden”. Det har plyndret jordens ressurser etter eget for godtbeholdende. Til slutt vil det uunngåelig bli straffet av himmelen, jorden og naturens lover.

III. Kjemper mot himmelen, undertrykker tro og avviser gudstro

Hvordan kan et begrenset liv forstå det grenseløse tid-rom?

Albert Einsteins sønn Edward spurte en gang sin far om hvorfor han var så berømt. Einstein svarte, mens han pekte på en blind bille på en ball av lær, svarte at billen ikke visste at det var kurvet der den gikk, men "Einstein vet". Einsteins svar har virkelig en dyptgående mening. Et kinesisk ordtak har lignende mening: "Du kjenner ikke det sanne ansiktet til fjellet Lu fordi du står på det." For å forstå et system må man være på utsiden av systemet for å kunne observere det. Men ved å bruke begrensede tankesett for å observere det grenseløse tid-rom i universet vil menneskeheten aldri kunne forstå universets komplette sammensetning og struktur, og dermed vil universet for alltid forbli et mysterium for menneskeheten.

Den verden som vitenskapen ikke er i stand til å trenge inn i, tilhører spiritualitet eller metafysikk, og dette faller naturlig innenfor emnet "tro."

Tro, en mental aktivitet som involverer erfaring og forståelse av livet, tid-rom og universet, er ikke noe et politisk parti kan administrere. ”Så gi keiseren hva keiserens er, og Gud hva Guds er.”[17] Basert på sin ynkelige og absurde forståelse av universet og livet, betegner imidlertid Kommunistpartiet alt som ligger utenfor dets egne teorier som "overtro," og hjernevasker

troende for at de skal konvertere. De som ikke er villige til å endre sin tro, er blitt krenket eller til og med drept.

Virkelige vitenskapsmenn har et veldig åpent sinn når det gjelder universet, og benekter heller ikke, ut fra et individs begrensede tanker, det ubegrensede "ukjente". Den anerkjente vitenskapsmannen Newton forklarte i sin bok *Principles of Mathematics*, publisert i 1678, i detalj prinsippene for mekanikk, tidevann og planeters bevegelser og kalkulerte bevegelsene i solsystemet. Newton, som var så dyktig, sa flere ganger at hans bok bare kunne beskrive overfladiske fenomener, og at han absolutt ikke torde berøre den virkelige meningen bak skapelsen av universet. I andre utgaven av *Principles of Mathematics*, da Newton uttrykte sin tro, skrev han: "Dette mest praktfulle systemet med sol, planeter og komete, kan bare ha blitt til under veiledning og overvåking av et intelligent og kraftfullt vesen... Akkurat som en blind mann ikke vet noe om farger, vet vi ingenting om hvordan den allmektige Gud oppfatter og forstår alle ting."

La oss legge til side spørsmålet om hvorvidt det finnes himmelske paradis som overgår dette tid-rom som vi kjenner, og om mennesker som søker Veien kan returnere til sine guddommelige opphav og sanne selv. En sak kan vi alle være enige om: De som følger en oppriktig tro, tror alle på at godt gjengjeldes med godt og at ondt vil bli straffet. Ortodokse trosretninger spiller en veldig viktig rolle i å opprettholde den menneskelige moral på et visst nivå. Fra Aristoteles til Einstein; mange tror at det eksisterer en rådende lov i universet. Menneskeheten har aldri sluttet å søke etter universets sannhet med ulike metoder. I tillegg til vitenskaplig forskning, hvorfor kan ikke religion, tro og kultivering aksepteres som andre tilnærminger for å utforske den universelle sannheten?

KKP ødelegger menneskehetens oppriktige tro

Alle nasjoner har gjennom historien trodd på guder. Nettopp på grunn av tro på guder og prinsippet om at godt gjengjeldes med godt og ondt med ondt, har mennesker behersket seg og opprettholdt moralstandarden i samfunnet. Til alle tider og over hele verden har de ortodokse religionene i vest samt konfutsianisme, buddhisme og taoisme i øst, alle lært mennesker at ekte lykke kommer fra tro på Gud, det å tilbe himmelen, medfølelse for andre, verdsette det man har, være takknemlig for ens velsignelser og betale tilbake andres godhet.

Et veiledende premiss i kommunismen har vært ateisme—troen på at det ikke finnes noen Buddha, ingen Tao, ingen tidligere liv, intet liv etter døden og ingen karmisk gjengjeldelse. Derfor har kommunister i ulike land fortalt de fattige og slumarbeidere [18] at de ikke trenger å tro på Gud; de trenger ikke betale for det de gjør; og de trenger ikke følge lovene og oppføre seg. De skulle heller bruke triks og vold for å oppnå velstand.

I det gamle Kina plasserte keisere, som var øverst på rangstigen, seg selv under himmelen. De kalte seg selv sønner av himmelen. Kontrollert og behersket av "himmelens vilje", ville de, fra tid til annen, sende ut keiserlige kunngjøringer med selvkritikk og vise sin anger for himmelen. Kommunistene anser derimot at det er de som representerer himmelens vilje. Uhindret av himmelens lover anser de seg frie til å gjøre hva enn de vil. Resultatet er at de har skapt det ene helvete etter det andre her på jorden.

Marx, kommunismens patriark, mente at religion var åndelig opium for folket. Han var redd for at folk ville tro på Gud og det guddommelige og nekte å akseptere hans kommunisme. I første kapittel av Engels bok *Dialectics of Nature* kritiseres Mendeleyev og hans gruppes studium av mystikk.

Engels har erklært at alt under og før middelalderen måtte rettferdiggjøre sin eksistens, og dette måtte testes ut fra menneskelig fornuft. Da han kom med denne uttalelsen, anså han seg selv og Marx som dommere i denne testen. Mikhail Bakunin, anarkist og venn av Marx, kommenterte Marx på denne måten: "Han fremsto som Gud for folket. Han kunne ikke tolerere noen andre Guder enn seg selv. Han ville at folket skulle dyrke ham slik de dyrket Gud, og hylle ham som sitt idol. I motsatt fall ville han angripe dem verbalt eller forfølge dem."

Tradisjonell ortodoks tro utgjør et naturlig hinder for kommunistisk arroganse.

KKP har helt mistet fatningen i sin ville forfølgelse av religioner. Under kulturrevolusjonen, ble mange templer og moskeer revet, og munkene ble ydmyket i parader gjennom gatene. I Tibet var 90 % av templene skadet. Til og med i dag fortsetter KKP sine religiøse forfølgelser og holder tusener av kristne fra huskirker i fengsel. Gong Pinmei, en katolsk prest i Shanghai, satt fengslet av KKP i over 30 år. Han kom til USA på 1980-tallet. Før han døde i en alder av over 90 år, skrev han et testament hvor det stod: "Flytt graven min tilbake til Shanghai når KKP ikke lenger regjerer i Kina." Under de mer enn 30 årene i fangenskap på enecelle på grunn av hans tro, presset KKP ham mange ganger til å gi opp sin tro og akseptere lederskapet til KKP's "Three-Self Patriotic Committee" [19] i bytte mot løslatelse.

I de siste årene har KKP's forfølgelse av Falun Gong-utøvere, som står for prinsippene Sannhet, Medfølelse og Toleranse, vært en videreføring av Partiets doktrine om å "bekjempe himmelen" med det uunngåelige utfallet av å tvinge folk mot sin vilje.

De ateistiske kommunistene forsøker å avlede og kontrollere folks tro på Gud, og de finner glede i å kjempe mot himmelen. Hvor absurde de er, kan ikke beskrives med ord; ord som arroganse eller overdreven selvgodhet er ikke engang forbokstaven for en brøkdel av dette.

Konklusjon

I praksis har kommunismen feilet fullstendig over alt og i alle verdenshjørner. Jiang Zemin, tidligere leder av det siste store kommunistiske regimet i verden, uttalte til en korrespondent i *The Washinton Post* i mars 2001: "Da jeg var ung, trodde jeg at kommunismen ville komme veldig raskt, men nå føler jeg det ikke slik." [20] Nå til dags er det langt mellom dem som virkelig tror på kommunismen, det er veldig få igjen.

Den kommunistiske bevegelsen er dømt til å mislykkes fordi den bryter med universets lov og går imot himmelen. Slik en anti-universell kraft vil helt sikker bli straffet av himmelens vilje og guddommelige vesener.

Selv om KKP har overlevd kriser ved stadig å forandre taktikk og utseende og ved å tviholde på sine siste desperate påfunn, er det klart for hele verden at det står foran en uunngåelig dommedag. Etter hvert som KKP har lagt av den ene masken etter den andre, avslører det sin sanne natur med grådighet, brutalitet, skamløshet, ondskap og at det er i motsetning til universet. Men det fortsetter å kontrollere menneskers sinn, dreie menneskelig etikk og dermed ødelegge menneskelig moral, fred og fremgang.

Det store universet bærer med seg himmelens ugjendrivelige vilje, som også kan kalles den guddommelig viljen eller naturens lover og krefter. Menneskeheten vil bare ha en fremtid om den respekterer himmelens vilje, følger naturens gang, følger universets lov og bryr seg om alle vesener under himmelen.

Kommentar 5

Om Jiang Zemins konspirasjon med Det kinesiske kommunistpartiet for å forfølge Falun Gong

Forord

Zhang Fuzhen, en kvinne i slutten av 30-årene, var ansatt i Xianhe Park i byen Pingdu i Shandong-provinsen i Kina. Hun reiste til Beijing for å appellere for Falun Gong i november 2000 og ble senere bortført av myndighetene. Ifølge intern informasjon skal politiet ha torturert og ydmyket Zhang Fuzhen. De kledde henne naken og barberte alt håret slik at hun ble skallet. De bandt henne til en seng med bein og armer strukket ut, og hun var derfor tvunget til å gjøre fra seg i sengen. Senere gav politiet henne en injeksjon med et ukjent giftig middel. Etter injeksjonen led Zhang forferdelig, og hun ble nesten gal. Hun var sengeliggende og kjempet med store smerter inntil hun døde. Hele prosessen ble observert av lokale tjenestemenn fra 610-kontoret (Ifølge en rapport på den kinesiske hjemmesiden www.clearwisdom.net den 23. juli 2004) [1].

Yang Lirong, kvinne, 34 år, fra Beimen Street i byen Dingzhou, Baoding politidistrikt, Hebei-provinsen, samt hennes familie, ble ofte truet og trakassert av politiet fordi hun praktiserte Falun Gong. Den 8. februar 2002, etter et politiraid midt på natten, ble hennes mann Yang, som er sjåfør ved et Kontor for Standardisering og Meteorologi, traumatisert og redd for å miste jobben. Han kunne ikke holde ut det enorme presset som myndighetene la på ham. Tidlig neste morgen, da deres gamle foreldre hadde gått ut, kvalte han sin kone. Yang Lirong døde på en tragisk måte og etterlot seg en sønn på 10 år. Like etter rapporterte mannen hendelsen til myndighetene. Politiet kom raskt til huset for å obdisere Yangs kropp, som fortsatt var varm. De fjernet mange indre organer fra kroppen hennes mens organene fortsatt var varme og blod strømmet ut av dem. En ansatt i Sikkerhetskontoret i Dingzhou uttalte: "Dette er ingen obduksjon; det er disseksjon!" (fra en rapport på www.clearwisdom.net den 25. september 2004)[2].

I Wanjia tvangsarbeidsleir i Heilongjiang-provinsen ble en kvinne som var gravid i 7. måned, hengt opp i en bjelke. Armene hennes var bundet med et grovt tau som gikk over en trinse og var festet til bjelken. Stolen hun stod på ble fjernet, og hun ble hengende i luften. Bjelken var 3-4 meter over bakken. Vaktene i fengselet holdt tauet som gikk gjennom trinsen. Når vaktene drog i tauet, hang kvinnen i løse luften, og så snart de slapp tauet falt hun i gulvet. Hun gjennomgikk denne torturen til hun aborterte. Enda mer ondskapsfullt var det at mannen hennes måtte være tilstede og se sin kone bli torturert (fra en rapport på www.minghui.org den 15. november 2004, intervju med Wang Yuzhi som ble torturert i 100 dager i Wanjia tvangsarbeidsleir) [3].

Disse grusomme tragediene har skjedd i det moderne Kina, og disse overgrepene er bare en del av den brutale forfølgelsen som Falun Gong-utøvere er utsatt for; de er bare noen få av de mange kjente tilfellene av tortur som har funnet sted under kontinuerlig forfølgelse i løpet av de siste 5 årene (fra 1999).

Siden starten av de økonomiske reformene i Kina i slutten av 1970 tallet, har KKP forsøkt å fremtre som positivt og liberalt i det internasjonale samfunnet. Imidlertid har forfølgelsen av Falun Gong de siste fem årene, som har vært blodig, irrasjonell, omfattende, voldsom og brutal, gjort at det internasjonale samfunn enda en gang har sett KKP's sanne ansikt og blitt klar over den største menneskerettighetsskandalen i KKP's historie. Folk flest i Kina, med illusjonen om at KKP har forbedret seg og gjort fremskritt, skyldte vanligvis på dårlig moral i politiet for hvordan loven ble håndhevet og for de grusomhetene som ble begått innen det kinesiske rettssystemet. Den brutale og systematiske forfølgelsen av Falun Gong, som skjer i alle samfunnslag i Kina, har imidlertid fullstendig fjernet denne illusjonen. Mange undrer nå hvordan en slik blodig og skandaløs forfølgelse kan ha skjedd i Kina. Når den sosiale orden nok en gang stabiliserte seg og etter kaoset fra den store kulturrevolusjonen for 20 år siden, hvorfor har vi gått inn i nok en syklus av mareritt? Hvorfor er Falun Gong, som følger prinsippene "Sannhet, Medfølelse og Toleranse", og som har spredd seg til over 60 land verden over, bare blitt forfulgt i Kina, og ingen andre steder i verden? I denne forfølgelsen, hvilken forbindelse er det mellom Jiang Zemin og KKP?

Jiang Zemin har verken dyktighet eller moralsk integritet. Uten en finjustert mord- og løgndrevet maskin som KKP, ville han aldri ha klart å sette i gang dette folkemordet, et folkemord som skjer i hele Kina og som til og med har forgreninger til utlandet. Med sin nye internasjonale orientering, sin åpne politikk og sine forsøk på å knytte seg til resten av verden, ville KKP ikke enkelt ha gått mot strømmen om det ikke var for den egenrådige diktator Jiang Zemin som var fast bestemt på å få det som han ville. Konspirasjonen og resonansen mellom Jiang Zemin og den onde kulturen i KKP har forsterket grusomhetene og forfølgelsen til et uhørt nivå. Det kan sammenlignes med hvordan en fjellklatrers utstyr mot oppsamlet snø kan skape svingninger som utløser et snøskred med katastrofale konsekvenser.

I. Lik bakgrunn gir felles oppfatning av kriser

Jiang Zemin ble født i 1926, et ulykksalig år. På samme måte som KKP skjuler sin blodige utviklingshistorie, har Jiang Zemin skjult sin fortid og sin historie som forræder av Kina, både overfor partiet og overfor det kinesiske folket.

Da Jiang Zemin var 17 år, var verdenskrigen (mot fascismen) i full gang. Mens unge patrioter, den ene etter den andre, dro til fronten for å kjempe

mot Japan og redde Kina, valgte Jiang Zemin i 1942 for sin del å ta høyere utdannelse på det sentrale universitetet, etablert av marionettregimet til Wang Jinwei i Nanjing. Undersøkelser fra ulike kilder viser at den egentlige grunnen til dette valget var at Jiang Zemins biologiske far, Jiang Shijun, hadde tjenestegjort som høyere offiser i de japanske styrkene og arbeidet med propaganda mot Kina etter at Japan, under sin invasjon, hadde okkupert den kinesiske provinsen Jiangsu. Jiang Shijun forrådte faktisk sitt land.

Når det gjelder svik og forræderi er Jiang Zemin og KKP to alen av samme stykke. De er så blottet for følelse og hengivenhet for det kinesiske folket at de hensynsløst tar livet av uskyldige mennesker.

For å infiltrere KKP og for å sikre egen velstand og rang etter at KKP vant borgerkrigen, fabrikkerte Jiang Zemin løgner om at han var adoptert og oppdratt av sin onkel Jiang Shangqing. Hans onkel hadde blitt medlem av KKP i ung alder og ble senere skutt og drept av banditter. På grunn av sin oppdiktede familiehistorie ble Jiang Zemin forfremmet fra lavere tjenestemann til Minister for elektrisk industri i løpet av få år. Hans forfremmelse skyldtes ikke dyktighet, men personlige forbindelser, velvillighet og tjenester. I sin ansettelsestid som KKP-sekretær i byen Shanghai, sparte ikke Jiang Zemin seg noen anstrengelser for å innsmigre seg og møte velvilje hos de store menn i KKP, blant annet hos Li Xiannian og Chen Yun [4] som hvert år kom til Shanghai under vårfestivalen. Selv som Partisekretær for Shanghai, ventet han engang i flere timer i dyp snø for personlig å overlevere en fødselsdagskake til Li Xiannian.

Massakren den 4. juni 1989 var enda et vendepunkt i Jiang Zemins liv. Han ble generalsekretær for KKP ved å stenge en liberal avis, World Economic Herald, gi lederen for folkekongressen Wan Li husarrest og støtte "4 juni" aksjonen. Allerede før massakren leverte Jiang Zemin et hemmelig brev til Deng Xiaoping. Der anmodet han om at "bestemte forhåndsregler" måtte iverksettes mot studentene, ellers "ville de ta kontroll over både nasjonen og partiet." I løpet av de siste 15 årene har Jiang stått i spissen for menigsløs undertrykkelse og drap av folk og grupper med selvstendige meninger under dekke av "stabilitet som overordnet prioritet."

Etter at Russland og Kina igjen begynte å diskutere grensespørsmål i 1991, har Jiang Zemin fullstendig godtatt Tsarens og den tidligere Sovjetunionens invasjon av Kina og fullt ut akseptert all skjev forfordeling i forholdet mellom Russland og Kina siden Aigun avtalen. Over en million kvadratkilometer av kinesiske landarealer er gått permanent tapt ved hans disposisjoner.

Jiang Zemins ga seg ut for å være foreldreløs etter en KKP martyr mens han i virkeligheten var den eldste sønnen til en kinesisk forræder. Med denne påståtte personlige historien fulgte han KKKPs svikefulle eksempel. Med sin støtte til "4 juni" massakren og undertrykkelse av demokratiske

bevegelser og religiøs tro, kopierte han selv KKP's metoder med undertrykkelse og drap – de samme metoder som KKP brukte da partiet, som en avdeling i det fjerne Østen under Den Kommunistiske Internasjonale, var under Sovjetunionens kommando. Ved å avstå land uten motytelser, fulgte Jiang Zemin likeledes forrederiets praksis som er så karakteristisk for KKP.

Jiang Zemin og KKP deler begge samme skandaløse bakgrunn og historie. Av denne grunn er de begge uforutsigbare og upålitelige i sin maktutøvelse.

II. Både Jiang Zemin og KKP frykter “Sannhet, Medfølelse og Toleranse”

Historien til de internasjonale kommunistiske bevegelsene er fylt av blod fra hundrevis av millioner mennesker. Nesten alle kommunistland gikk gjennom en prosess lik den anti-revolusjonære undertrykkelsen som Stalin gjennomførte i det tidligere Sovjetunionen. Millioner eller til og med titalls millioner av uskyldige mennesker ble drept. På 1990 tallet ble den tidligere Sovjetunionen oppløst og landene i Øst Europa gikk gjennom drastiske endringer. Kommunistene mistet mer enn halvparten av sitt territorium over natten. KKP lærte av dette at å avvikle undertrykkelse og tillate yttingsfrihet var det samme som å grave sin egen grav. Dersom folket fikk lov til å utrykke seg fritt, hvordan kunne KKP dekke over sine blodige grusomheter? Hvordan kunne det rettferdiggjøre sin villedende ideologi? Hvis undertrykkelsen ble avvirket og folk ble fri fra trusler og frykt, ville de ikke da våge å velge en annen livsstil og tro på noe annet enn kommunismen? Hvordan kunne Kommunistpartiet da opprettholde det sosiale grunnlaget som det er avhengig av for å overleve?

KKP er i bunn og grunn forblitt uforandret uansett hvilke forandringer som er gjennomført på overflaten. Etter massakren den 4. juni uttalte Jiang Zemin at dette var for å ”eliminere enhver ustabilitet allerede på fosterstadiet”. Han løy til publikum og viste at han aldri ville gi opp løgnene. Han viste også at han ville fortsette å undertrykke folket helt til det ble fullstendig immobilisert.

Det var på denne tiden at Falun Gong ble introdusert i Kina. I begynnelsen ble Falun Gong av mange ansett som en form for qigong [5] som usedvanlig effektivt bevirket at folk holdt seg friske og i god form. Etter hvert forstod folk gradvis at det essensielle i Falun Gong ikke var de fem enkle øvelsene, men å bli bedre mennesker ved å leve etter prinsippene ”Sannhet, Medfølelse og Toleranse”.

Falun Gong bygger på “Sannhet, Medfølelse og Toleranse” – Kommunistpartiet bygger på ”Falskhet, Hat og Kamp”

Falun Gong fremmer “Sannhet”. Dette betyr at man bare sier sannheten og handler sannferdig. KKP har vært avhengig av løgner for å hjernevaske folket. Hvis alle begynte å fortelle sannheten, ville publikum få vite at KKP vokste frem ved å innsmigre seg hos Sovjetunionen, myrde, kidnappe, flykte unna når det passet, plante opium, ta æren for kampene mot Japan osv. KKP sa en gang: ”Ingenting av betydning kan gjennomføres uten løgn.” Etter at KKP tok makten, satte de kontinuerlig i gang politiske kampanjer og pådro seg en uendelig blodig gjeld. Å fremme sannferdighet ville derfor være den sikre død for KKP.

Falun Gong fremmer “Medfølelse”; tenke på andre først og i alle henseender være vennlig mot andre. KKP har alltid satt sin lit til ”brutale kamper og nådeløs bekjempelse”. KKP's helt, Lei Feng, sa en gang, ”Vi bør behandle våre fiender nådeløst og kaldt som den harde vinter”. Faktisk har ikke KKP bare behandlet sine fiender slik; de har ikke behandlet sitt eget folk noe bedre. Grunnleggerne av Kommunistpartiet, enestående kommandører og hærførere, til og med landets leder, ble alle nådeløst forhørt, brutalt slått og utsatt for fryktingytende tortur av sitt eget parti. De slaktet sine såkalte ”klassefiender” så brutalt at håret reiser seg bare man hører om det. Dersom ”medfølelse” hadde vært dominerende i samfunnet, hadde aldri massebevegelsene som Kommunistpartiet satte i gang og som var basert på ”fordervelse”, kunnet finne sted.

Boken “Det kommunistiske manifest” sier at ethvert samfunns historie er historien om klassekamp. Dette er Kommunistpartiets konsept om historien og verden. Falun Gong foreskriver å søke inn i seg selv etter egne feil og mangler når man møter konflikter. Denne selvgranskende og selvdisiplinerende holdning med å se på seg selv, er fullstendig motsatt av KKP's filosofi om kamp og angrep.

Kamp har vært kommunistpartiets viktigste virkemiddel for å oppnå politisk makt og for å overleve. Kommunistpartiet har med jevne mellomrom satt i gang en rekke politiske kampanjer. Hensikten har vært å undertrykke visse grupper for å styrke seg selv og ”fornye den revolusjonære kampånd”. Det har vært gjentatte kampanjer med vold og løgner for å fornye og forsterke folkets frykt – for slik å beholde makten.

Fra et ideologisk synspunkt er den filosofi som Kommunistpartiet har basert seg på for å overleve, helt det motsatt av Falun Gongs lære.

Folk med rettviss tro er fryktløse – KKP baserer seg på frykt for å beholde sin politiske makt

Folk som forstår sannheten er fryktløse. Kristendommen ble forfulgt i nesten 300 år. Mange kristne ble halshugget, brent til døde eller druknet, til og

med kastet til løvene, men de ga likevel ikke opp sin tro. Når Buddhismen gjennom historien ble utsatt for prøvelser, beholdt buddhistene på samme måte sin egen tro.

Det er et viktig mål for ateistenes propaganda å få folk til å tro at himmel eller helvete ikke eksisterer og at det ikke finnes noen karmisk gjengjeldelse. Da vil folk ikke lenger være begrenset av sin egen samvittighet. Isteden anser de da at rikdom og komfort er det viktigste i denne verdens virkelighet. Svakheterne i menneskenaturen kan da utnyttes og Kommunistpartiet kan bruke trusler og fristelser for fullstendig å kontrollere folket. Folk med en personlig tro og overbevisning evner å se gjennom liv og død. De er desillusjonert i den verdslige verden, og tar fristelser i den verdslige verden og trusler mot sine liv lite alvorlig. Dette gjør at Kommunistpartiet står ganske svakt i sine forsøk på å manipulere dem.

Falun Gongs høye moral stiller KKP i forlegenhet

Etter skyteepisoden den 4. juni 1989 (massakren på Den himmelske fredsplass, Tiananmen), gikk KKP's ideologi fullstendig konkurs. I august 1991 kollapset Kommunistpartiet i det tidligere Sovjetunionen, etterfulgt av drastiske forandringer i Øst Europa. Dette skapte et enormt press og mye frykt i KKP. Store kriser både hjemme og ute innebar overveldende utfordringer, truet etter hvert partiets legitimitet og dets herredømme og svekket dets utsikter til å overleve. På den tiden var KKP ikke lenger i stand til å samle sine medlemmer med de originale doktrinene fra Marxisme, Leninisme og Maoisme. Isteden ble korrupsjon benyttet som byttmiddel for partimedlemmers lojalitet. Med andre ord ville enhver som fulgte partiet få anledning til å skaffe seg personlige fordeler gjennom korrupsjon og underlag, en fordel som er utilgjengelig for ikke-medlemmer. Spesielt etter Deng Xiaopings reise til det sørlige Kina i 1992 [6] løp offentlige tjenestemenns profitørvirksomhet og korrupsjon innen eiendom og aksjer helt løpsk. Det er prostitusjon og svartebørser overalt. Pornografi, gambling og stoff florerer over hele Kina. Selv om det kanskje ikke er rettfærdig å si at det ikke var en eneste god person i Kommunistpartiet, har publikum for lengst mistet tiltroen til partiets tiltak mot korrupsjon, og det er en gjengs oppfatning at mer enn halvparten av alle midlere eller høyere rangerte tjenestemenn er fullstendig korrupte.

Den høye moralstandarden som Falun Gong-utøvere viser i sin kultivering av "Sannhet, Medfølelse og Toleranse", ga samtidig resonans med godheten i vanlige folks hjerter. Hundrevis av millioner av mennesker ble tiltrukket av Falun Gong og begynte å praktisere. Falun Gong er et speilbilde for god moral som ved sin blotte natur avslører all ondskapen i KKP.

KKP var ekstremt sjalu på hvordan Falun Gong ble spredt og organisert

Falun Gong spredde seg på en unik måte – fra person til person og fra hjerte til hjerte. Falun Gong har en løs organisasjonsstruktur, og alle kan fritt komme og gå som de selv ønsker. Dette står i sterk kontrast til den strenge organiseringen i KKP. Til tross for en strikt organisering forekom de ukentlige eller enda mer frekvente politiske møter og gruppeaktiviteter innen ulike deler av KKP bare i navnet. Få av partiets medlemmer var enige i partiets ideologi. Falun Gong-utøvere fulgte derimot bevisst og nøye prinsippene ”Sannhet, Medfølelse og Toleranse”. På grunn av de gode helsemessige effektene av Falun Gong, med blant annet en sterk forbedring av både den fysiske og den mentale helsen, økte antallet Falun Gong-utøvere eksponentielt. Utøvere studerte flittig Li Hongzhis bøker og promoterte Falun Gong frivillig og for egen kostnad. I løpet av en kort periode på bare 7 år vokste antallet Falun Gong-utøvere fra null til hundre millioner. Falun Gongs øvelsesmusikk kunne høres i nesten alle parker i Kina under øvelsene tidlig om morgenen.

Kommunistpartiet sa at Falun Gong ”konkurrerer” om folkemassene med KKP og at det er en ”religion”. Faktum er at det Falun Gong bringer til folket, er en kultur og et levesett, en kultur fra en fjern fortid og roten til kinesiske tradisjoner som det kinesiske folket hadde mistet for lenge siden. Jiang Zemin og Kommunistpartiet fryktet Falun Gong. Grunnen var at når denne tradisjonelle moralen som Falun Gong representerte, først var akseptert av publikum, kunne ingenting hindre den i å spre seg raskt. Folket ble med makt avskåret fra denne medfødte kinesiske tradisjonen som Kommunistpartiet hadde forkludret i årtier. Å vende tilbake til tradisjonene ville være et historisk valg. Det ville være en vei tilbake som de fleste ville velge etter å ha vært gjennom prøvelser og elendighet. De som får et slikt valg, vil se forskjell på rett og galt, og det er sannsynlig at de vil vende ryggen til ondskapen. Dette ville visselig innebære fundamentalt å benekte og forkaste det som Kommunistpartiet hadde promotert. Det ville være som et dødelig slag mot KKP sine svake sider. Da det ble flere Falun Gong-utøvere enn medlemmer av Kommunistpartiet, er det lett å forstå at KKP sine dype frykt, sjalusi og mistenksomhet ble vekket.

I Kina har KKP total kontroll over enhver del av samfunnet. På landsbygden er det underavdelinger av Kommunistpartiet i alle landsbyer. I urbane områder er det underkontorer av KKP i hvert eneste offentlige, lokale kontor. Partiet når helt inn til den innerste kjernen i militære enheter, i offentlige myndigheter og i ulike foretak. Absolutt monopol og ensidig bruk av manipulasjon er vesentlige forhåndsregler som KKP benytter for å opprettholde sitt regime. I ”grunnloven” er dette i forskjønnet form betegnet som ”vedvarende under partiets lederskap”. Falun Gong-utøvere var åpenbart mer tilbøyelige til å ta ”Sannhet, Medfølelse og Toleranse” som sine prin-

sipper. KKP kunne ikke se på dette som noe annet enn å ”benekte partiets lederskap”, noe som var absolutt uakseptabelt for partiet.

Kommunistpartiet anser Falun Gongs teisme som en trussel mot det kommunistiske regimets legalitet

Teisme, en tro på gud eller guder, er nødvendigvis en vesentlig utfordring for Kommunistpartiet. Fordi det kommunistiske regimets legalitet var basert på den såkalte ”historiske materialismen” og ønsket om å skape ”himmel på jord”, kunne partiet bare stole på lederskapet til ”verdens fortrøpp”, nemlig Kommunistpartiet. Med en utbredt ateisme kunne imidlertid partiet fritt tolke hva som var rettskaffent og hva som var godt eller dårlig. Resultatet var at det praktisk talt ikke har vært noen moral, verken god eller dårlig, å snakke om. Alt folket trengte å huske var at partiet alltid er ”stort, gloriøst og rett”.

Teisme gir imidlertid folk en uforanderlig standard for godt og dårlig. Falun Gong-utøvere vurderer godt og dårlig ut fra ”Sannhet, Medfølelse og Toleranse”. Dette hindrer opplagt KKP's vedvarende forsøk på å ”forene folkets tenkning”.

Om vi fortsetter vår analyse, finner vi mange andre grunner. Imidlertid er hver enkelt av de fem ovenfor nevnte årsakene fatal for KKP. Jiang Zemin undertrykker faktisk Falun Gong nettopp av disse grunnene. Jiang Zemin startet sin karriere ved å lyve om sin fortid, så han er selvsagt redd for ”sannhet”. Han ble raskt vellykket og mektig ved å undertrykke folket, så det er klart at han er imot ”medfølelse”. Han beholdt makten gjennom interne politiske kamper i partiet, så han misliker selvsagt ”toleranse”.

En liten hendelse viser hvor ekstremt ynkelig og sjalu Jiang Zemin er. Hemudu-museet [7] med gamle ruiner i Yuyao (som nå har status som by) i Zhejiang-provinsen, er viktig både historisk og kulturelt, og er under statlig beskyttelse. Opprinnelig var det Qiao Shi [8] som signerte inskripsjonen for museet. I september 1992 ble Jiang Zemin under et besøk ved museet klar over Qiao Shis inskripsjon. Han ble meget stram og helt mørk i ansiktet. De som var rundt ham, ble veldig nervøse for de visste at Jiang ikke kunne utstå Qiao Shi og at Jiang hadde et så stort behov for å vise seg at han ville skrive inskripsjoner hvor han enn kom, som f eks ved besøk i Trafikkpolitiet, i Sikkerhetsbyrået i byen Jinan og i Foreningen for pensjonerte ingeniører i byen Zhengzhou. Personalet ved museet torde ikke å behandle den ynkelige Jiang Zemin noe annerledes. Resultatet var at museet i mai 1993, under dekke av oppussing, erstattet Qiao Shis inskripsjon med Jiangs før det ble åpnet igjen.

Det sies at Mao Zedong har skrevet ”fire bøker med dyptgående og virkningsfullt innhold”, mens ”Deng Xiaopings utvalgte arbeider” har en smak av praktisk ideologi i ”teorien om katten” [9]. Jiang Zemin presset sin hjerne, men kunne bare komme opp med tre setninger. Likevel sa han at han

kom opp med ”tre kapitler”. (Det sies at Wang Huning er den egentlige forfatteren). Dette ble utgitt i bokform og promotert av KKP på nivå etter nivå i statsadministrasjonen. Boken ble bare solgt fordi folk var tvunget til å kjøpe den. Likevel ble Jiang Zemin fortsatt overhodet ikke respektert av partimedlemmene. De spredte derimot sladder om hans forhold med en sangerinne, om de pinlige episodene når han sang ”O Sole Mio” på reiser utenlands og da han kjemmet håret foran Kongen av Spania. Ved forelesningene til grunnleggeren av Falun Gong, Li Hongzhi, en vanlig borger, var salen fylt av professorer, eksperter og kinesiske utenlandsstudenter. Mange med doktor- eller mastergrad fløy tusenvis av mil for å høre hans forelesninger. Li er meget veltalende og underviste på scenen i flere timer, helt uten hjelp av notater. Senere kunne opptak av forelesningen skrives ned og publiseres i bokform. Alt dette var uutholdelig for Jiang Zemin, som er forfengelig, sjalu og smålig.

Jiang Zemin lever et ekstremt overdådig, vellystig og korrump liv. Han brukte 900 millioner Yuan (over 670 millioner NOK) til innkjøp av et luksusfly for eget bruk. Jiang Zemin tok ofte penger fra offentlige fond, i størrelsesorden flere titalls milliarder, for at hans sønn skulle gjøre business. Han begunstiget og forfremmet sine yngre slektninger til høyt rangerte stillinger, og han benyttet desperate og ekstreme metoder for å dekke over sine venners korrupsjon og misgjerninger. På grunn av dette er Jiang Zemin redd for Falun Gongs høye moral, og enda reddere er han for at temaene himmel, helvete og prinsippet om at godt blir belønnet med godt og ondt med ondt, som beskrevet i Falun Gong, faktisk er virkelige.

Selv om Jiang Zemin hadde kontrollerende makt i KKP bekymret han seg likevel ofte, fordi han manglet politisk dyktighet og talent, over at han kunne bli fratatt sin makt i en av KKP's hensynsløse maktkamper. Han var veldig sensitiv om sin status som ”maktens kjerne”. For å fjerne uenighet, la han lumske planer for å kvitte seg med sine politiske fiender Yang Shangkun og broren Yang Baibing. På den 15. Nasjonale Kongressen i Kommunistpartiets sentralkomité (KPK) i 1997 og på den 16. Nasjonale kongress i KPK i 2002, tvang Jiang Zemin sine motstandere til å forlate sine stillinger, mens han for sin egen del ignorerte alle gjeldende regler og klamret seg intenst til egen stilling.

En dag etter 4. junimassakren i 1989 holdt den nye Generalsekretæren i KKP, Jiang Zemin, pressekonferanse for reportere fra både inn- og utland. En fransk reporter spurte om en sak der en kvinnelig høyskolestudent, fordi hun var involvert i 4. juniepisoden, ble overført til et gårdsbruk i Sichuan-provinsen der hun ble satt til å flytte murstein fra et sted til et annet og der hun gjentatte ganger ble voldtatt av de lokale bøndene. Jiang Zemin svarte: ”Jeg vet ikke om det du nettopp sa er sant eller ei, men den kvinnen er en kjeltring. Til og med hvis det er sant, fortjente hun det.” Under den store kulturrevolusjonen ble Zhang Zhixin [10] utsatt for gruppevoldtekt. Hun fikk halsen skåret over da hun var internert i fengsel (for å forhindre at hun

skulle fortelle sannheten). Jiang Zemin ville sannsynligvis også tenkt at hun fortjente det. Det er lett å observere Jiang Zemins kjeltringaktige og onde mentalitet.

For å oppsummere kan vi slå fast at Jiang Zemins dystre holdninger, tørst etter diktatorisk makt og ondskap samt hans frykt for ”Sannhet, Medfølelse og Toleranse” er årsakene til at han satte i gang den irrasjonelle kampanjen for å undertrykke Falun Gong. Dette er helt i samsvar med hvordan Det kinesiske Kommunistpartiet vanligvis opererer.

III. Jiang Zemin og KKP i konspirasjon

Jiang Zemin er kjent for å skryte og for sine politiske triks. Hans inkompetanse og uvitenhet er velkjent. Selv om han, på grunn av sin ondskapsfulle legning, helhjertet ønsket å ”tilintetgjøre” Falun Gong, var han ikke i stand til å gjøre mye. Dette skyldes at Falun Gong har røtter i tradisjonell kinesisk kultur, er blitt meget utbredt og har et solid sosialt fundament. Imidlertid hadde også KKP til hensikt å utslette Falun Gong, og partiet benyttet sine tyranniske metoder. Jiang Zemin utnyttet sin posisjon som generalsekretær for KKP og satte personlig i gang tiltakene mot Falun Gong. Effekten av konspirasjonen og samstemmigheten mellom Jiang Zemin og KKP var som et snøskred, utløst av ropene fra en fjellklattrer.

Innen Jiang Zemin utstedte ordre om tiltakene mot Falun Gong, hadde KKP allerede startet sin undertrykkelse, overvåkning, undersøkelser og fabrikasjoner for å få frem anklager mot Falun Gong. KKP's korrupte sjel følte seg instinktivt truet av ”Sannhet, Godhet, Toleranse”, for ikke å nevne metodens enestående raske vekst. Sivile hemmelige sikkerhetsagenter i KKP infiltrerte Falun Gong, men de fant ikke noe galt, og noen av dem begynte til og med ivrig å praktisere Falun Gong.

I 1996 brøt Guangming Daily de statlige retningslinjene, ”de tre restriksjonene”, i forhold til qigong (at staten ikke ”anbefaler, fremmer eller griper inn i” qigong-aktiviteter) og publiserte en artikkel som anklaget Falun Gong for å være politisk. Etter dette ble Falun Gong kontinuerlig trakassert av politikere med bakgrunn fra offentlig sikkerhet eller av politikere som gikk for å være ”vitenskapsmenn”. I begynnelsen av 1997 utnyttet Luo Gan, sekretær for den politiske og juridiske komiteen under sentralkomiteen i KKP, sin makt og beordret den offentlige sikkerhetstjenesten til å sette i gang en landsomfattende granskning av Falun Gong. Hensikten var å finne grunner som kunne rettfærdiggjøre et forbud mot Falun Gong. Etter rapporter fra hele landet om at ”ingen bevis hadde blitt funnet så langt”, sendte Luo Gan, gjennom Den offentlige sikkerhetstjenesten (også kalt Den politiske sikkerhetstjenesten), et rundskriv, No. 555: ”Underretning om å innlede granskning av Falun Gong”. Han anklaget først Falun Gong for å være en ”ond sekt”. Deretter beordret han politiavdelinger over hele landet

til systematisk å granske og samle bevis mot Falun Gong ved bruk av sivilkledd personell.

Før KKP kunne begynne å slå ned på Falun Gong, trengte det den rette personen til å gjennomføre den metodiske undertrykkelsen. Hvordan lederen for KKP håndterte spørsmålet var avgjørende. Som menneske kunne sjefen for det kinesiske Kommunistpartiet være fylt av både det gode og det onde. Hvis han valgte å følge sin gode side, kunne han midlertidig begrense KKP's irrasjonelle angrep. I motsatt fall ville KKP's onde natur manifestere seg fullstendig.

Under den pro-demokratiske studentbevegelsen i 1989, hadde Zhai Ziyang, generalsekretær for sentralkomiteen i KKP, ingen intensjon om å undertrykke studentene. Det var de åtte "partiets eldre" som kontrollerte KKP, og som insisterte på å undertrykke studentene. Deng Xiaoping sa på den tiden at "(vi ville) drepe 200,000 mennesker i bytte for 20 års stabilitet." Det såkalte "20 år med stabilitet" betydde faktisk 20 år med KKP's regime. Disse tankene passet godt med det fundamentale målet til KKP's diktatoriske styre, så det ble godtatt av KKP.

I saken om Falun Gong, var Jiang Zemin den eneste av de syv medlemmene av Politbyrået i KKP som insisterte på undertrykkelsen. Unnskyldningen Jiang ga var at det var relatert til at "partiet og landet skulle overleve", og dette berørte den mest følsomme nerve i KKP.

Jiang Zemins forsøk på å beholde sin personlige makt og KKP's forsøk på å beholde det eneveldige partiets diktatur ble forent på denne måten.

Om kvelden den 19. juli 1999 ledet Jiang Zemin en konferanse med KKP's høyeste tjenestemenn. Han kjørte over loven med sin politiske makt, utarbeidet personlig en "samlet forståelse" (til alle de syv medlemmene i komiteen), og besluttet personlig å sette i verk massive tiltak mot Falun Gong. Han bannlyste Falun Gong i den kinesiske regjeringens navn og førte folket bak lyset. KKP, Kinas regjering og partiets voldelige metoder ble brukt til fulle i en overveldende undertrykkelse av millioner av uskyldige Falun Gong-utøvere.

Hvis generalsekretæren på den tiden hadde vært en annen enn Jiang Zemin, ville undertrykkelsen av Falun Gong ikke ha blitt gjennomført. På denne måten kan vi si at KKP brukte Jiang Zemin.

På den andre siden, hvis KKP ikke hadde pådratt seg så mye blodig gjeld, forårsaket av dets umoralske og brutale natur, ville det ikke ha ansett Falun Gong som en trussel. Uten KKP's fullstendige og gjennomgripende kontroll over hver eneste del av samfunnet, ville ikke Jiang Zemins intensjon om å undertrykke Falun Gong fått nødvendig støtte, verken til personell og materiell eller av organisatorisk, økonomisk eller diplomatisk art. Videre ville han ikke kunnet benytte fengsler, politi, statlig sikkerhetstjeneste eller militæret, heller ikke såkalte religiøse, vitenskaplige og teknologiske miljø-

er så vel som såkalte demokratiske partier, fagorganisasjoner, ungdomsforbund, kvinneforbund osv. På denne måten kan vi si at Jiang Zemin brukte KKP.

IV. Hvordan Jiang Zemin bruker KKP til å forfølge Falun Gong

Ved å bruke KKP's organisasjonsprinsipp om at "alle partimedlemmer må være underlagt Sentralkomiteen", utnyttet Jiang Zemin statsmakten, kontrollert av partiet, for å tjene sitt formål og gjennomføre forfølgelsen av Falun Gong. KKP kontrollerer statlig virksomhet så som militæret, media, offentlig sikkerhetspersonell, politiet, bevæpnet politi, statssikkerhetsstyrker, rettssystemet, Folkekongressen, diplomati så vel som falske religiøse grupper. Militæret, bevæpnet politi og statlig sikkerhetspoliti, alle kontrollert av KKP, har direkte tatt del i bortføringer og arrestasjoner av Falun Gong-utøvere. Nyhetsmedier i Kina har bistått Jiangs regime med å spre løgner og rakke ned på Falun Gong. Administrasjonen for statlig sikkerhet er blitt utnyttet av Jiang Zemin personlig til å samle inn og avgi informasjon, fabrikkere løgner og forfalske etterretningsinformasjon. Folkekongressen og rettssystemet har gitt det et skinn av lovlighet og ikledd det en drakt av lovlig styresett for å dekke over ugjerningene til Jiang Zemin og KKP. Slik blir folk fra alle samfunnslag kraftig ført bak lyset i forhold til KKP's tiltak og motiver. Alle har gjort seg selv til et instrument som tjener og beskytter Jiang Zemin. Samtidig har diplomatiet spredt løgner i det internasjonale samfunnet og bestukket fremmede regjeringer og myndigheter, høyt rangerte ledere og internasjonale medier med politiske og økonomiske goder slik at de skal tie om forfølgelsen av Falun Gong.

Under det møtet i Sentralkomiteen der det først ble gitt ordre om å undertrykke Falun Gong, ville Jiang Zemin ikke tro "at KKP ikke kan beseire Falun Gong". Den strategien som ble utarbeidet for undertrykkelsen, besto av tre hovedpunkter: "å ødelegge [Falun Gong-utøveres] rykte, å ødelegge [dem] finansielt, å ødelegge [dem] fysisk". Dette var starten på en fullstendig undertrykkelse og forfølgelse, som derved var i full gang.

Misbruk av media for å blokkere informasjon

Politikken med å "ødelegge [Falun Gong-utøveres] rykte" er blitt utført av media, som alle er under KKP's absolutte kontroll. Helt i starten, allerede den 22. juli 1999, på den tredje dagen med massearrestasjoner av Falun Gong-utøvere rundt om i hele landet, satte KKP-kontrollerte nyhetsmedier i gang en omfattende og intens kampanje med propaganda mot Falun Gong. De fulgte alle eksempelet til den nasjonale TV-kanalen i Beijing (Chinese Central Television, CCTV) som i de resterende månedene av 1999 brukte syv timer daglig på å vise forhåndsprogrammerte filmopptak. Programprodusentene hadde forvrengt og forfalsket taler av Falun Gongs grunnlegger, Li Hongzhi. Deretter kastet de inn påstander om såkalt selvmord, mord og

dessuten dødsfall som skyldtes at utøvere hadde nektet medisinsk behandling. De dro alt ut av proposjoner for å rakke ned på og lage falske bevis mot Falun Gong og dets grunnlegger.

Det som oftest ble sendt, var et tilfelle der ordet ”ikke” var fjernet fra noe Li Hongzhi en gang hadde sagt offentlig: ”Det såkalte tilfellet av at jorden eksploderer finnes ikke”. I CCTV-programmet ble dette gjort om til: ”Tilfellet av at jorden eksploderer finnes faktisk”. Knep og løgn ble også tatt i bruk for å villedde publikum, for eksempel ved å hevde at forbrytelser begått av vanlige kriminelle, var utført av Falun Gong-utøvere. Falun Gong ble beskyldt både for et mord som den sinnsforvirrede Fu Yibin i Beijing hadde begått og for et tilfelle av dødelig forgiftning som tok livet av en tigger i Zhejiang-provinsen.

Over 2000 aviser, over 1000 magasiner og hundrevis av lokale TV- og radiostasjoner under KKP's absolutte kontroll, var stappfulle av propaganda under den omfattende kampanjen som rakk ned på Falun Gong. Denne propagandaen ble av det offisielle Nyhetsbyrået Xinhua, av China News Service, av China News Agency og av andre internasjonale media, kontrollert av KKP distribuert videre til alle land utenfor Kina. Til tross for få tilgjengelige fakta ble over 300.000 enkeltstående nyhetsartikler og programmer, som alle svartet og rakk ned på Falun Gong, produsert i løpet av et halvt år.

Ved Kinas ambassader og konsulater i utlandet var det et stort antall albumer, CD-plater, publikasjoner og utstillingsplakater som kritiserte og ga seg ut for å ”avsløre” Falun Gong. Egne fora ble satt opp på hjemmesidene til utenriksdepartementet for å kritisere og ”avsløre” Falun Gong.

Under APEC-møtet (Asia-Pacific Economic Cooperation), som ble holdt i New Zealand i slutten av 1999, delte i tillegg Jiang Zemin, stikk i strid med alle formaliteter, ut brosjyrer og håndbøker som svartet Falun Gong til statsoverhodene fra de mer enn ti land som deltok på konferansen. I Frankrike stemplet Jiang Zemin Falun Gong som en ”ond sekt” i møte med utenlandske medier for å ”ødelegge [Falun Gong-utøveres] rykte”.

Undertrykkelsens mørke skyer som var i ferd med å kvele landet, signaliserte at noe så drastisk som kulturrevolusjonen på ny var i emning.

Det mest foraktelige av alt var den såkalte ”selvbrennings-episoden”, iscenesatt i januar 2001. Den ble rapportert verden over med en uhørt hastighet via Nyhetsbyrået Xinhua. En rekke organisasjoner, herunder et internasjonalt utdannings- og utviklingskontor under FN (International Education and Development Agency of the United Nations), har fastslått at hendelsen var iscenesatt. Under utspørring innrømmet en i TV-teamet at noen av opptakene som ble vist på CCTV, var filmet i ettertid. Man kan ikke annet enn undre seg hvordan disse ”Falun Gong-utøvere som uforferdet står opp mot døden” kan være så samarbeidsvillige med KKP og dets myndigheter.

Ingen løgner tåler dagens lys. Mens de dikter opp rykter og fabrikkerer løgner, har KKP også gjort alt i sin makt for å blokkere informasjon. Nådeløst undertrykkes også enhver rapport om Falun Gong-aktiviteter i utlandet så vel som ethvert rimelig forsvar for Falun Gong-utøvere. Alle Falun Gong-bøkene og andre dokumenter er uten unntak blitt tilintetgjort. Ekstreme tiltak er blitt igangsatt for å hindre at utenlandske medier forsøker å intervju Falun Gong-utøvere i Kina. Således er journalister utvist fra Kina, og utenlandske nyhetsmedier blir presset til å tie eller brakt til taushet med ulike former for bestikkelse.

KKP også tatt i bruk ekstreme metoder for å undertrykke Falun Gong-utøvere i Kina som har forsøkt å sende fakta om Falun Gong og materiale som dokumenterer myndighetenes umenneskelige forfølgelse til utlandet. På Tsinghua Universitet alene har over et dusin lærere og studenter fått lange fengselsstraffer av denne grunn. Da det ble kjent at Wei Xingyan, Falun Gong-utøver og avgangsstudent ved Chongqing Universitet, ble voldtatt under internering, ble syv Falun Gong-utøvere i Chongqing tiltalt for forbrytelsen og gitt lange fengselsstraffer.

Bøtelegging og ransaking uten rettslige prosedyrer

Hele KKP's statsapparat har ført en politikk med sikte på å "ødelegge dem [Falun Gong-utøvere] finansielt". Siden starten av undertrykkelsen for over fem år siden er hundretusener av Falun Gong-utøvere blitt ilagt bøter fra tusen til titusener av yuan i et forsøk på å skremme dem og påføre dem store finansielle tap. Fullstendig uberettiget og uten noen som helst grunn har lokale myndigheter, arbeidsenheter, politistasjoner og offentlige sikkerhetsavdelinger på en vilkårlig måte påtvunget disse bøkene. De som blir bøtelagt, får ingen kvittering, og det blir heller ikke vist til noen lovparagraf som forklaring. Det er ingen forsvarlig rettslig prosess.

Ransaking er en annen form for å plyndre Falun Gong-utøvere. De som har holdt fast ved sin tro, er blitt ransaket uten fullmakt og politiet tar seg når som helst inn i hjemmene deres. Kontanter og verdisaker er blitt uberettiget konfiskert. På landsbygden har de ikke engang spart seg for å ta korn og andre matprodukter. Ingenting av det som er tatt fra Falun Gong-utøvere, er blitt protokollført, og heller ikke er det utstedt noen kvittering. De som beslaglegger utøvernes eiendeler beholder vanligvis selv det de tar.

Falun Gong-utøvere blir også straffet med oppsigelse fra jobben. På landsbygden har myndighetene truet med å konfiskere utøveres landarealer. KKP har heller ikke oversatt de eldre med pensjon. Pensjonsordningen deres har opphørt, og myndighetene har kastet dem ut fra sine boliger. Falun Dafa-utøvere som driver forretningsvirksomhet, har fått sine eiendommer konfiskert og bankkonti sperret.

I gjennomføringen av forfølgelsen har KKP brukt metoden "skyldig ved forbindelse". Det betyr at om det ble oppdaget Falun Gong-utøvere i en

bestemt arbeidsenhet eller et statlig foretak, ville lederne og arbeidsgiverne ved disse enhetene miste sin bonus, og de ville ikke bli forfremmet. Målet er å skape hat mot Falun Gong-utøvere ute i samfunnet. Familiemedlemmer og slektninger av Falun Gong-utøvere står også i fare for å bli oppsagt fra jobben, i fare for at barna skal bli utvist fra skolen og i fare for å bli kastet ut av hjemmet. Alle disse tiltakene tjener samme formål: Å fjerne alle mulige inntektskilder for Falun Gong-utøvere for å tvinge dem til å gi opp sin personlige overbevisning.

Brutal tortur og vilkårlige drap

Det grusomme målet om å “ødelegge dem [Falun Gong-utøvere] fysisk” er i hovedsak blitt utført av politiet, statsadvokatene [11] og rettsystemet. Basert på statistikk hentet fra hjemmesiden Minghui, har minst 1128 Falun Gong-utøvere omkommet i forfølgelsen siden starten for over fem år siden [12]. Dødsfallene er registrert i mer enn 30 provinser, selvstendige regioner, byer og kommuner. Frem til 1. oktober (2005) var provinsen med det høyeste antall dødsfall Heilongjiang, etterfulgt av Jilin, Liaoning, Hebei, Shandong, Sichuan og Hubei. Den yngste omkomne var bare 10 måneder gammel, den eldste 72 år gammel. Kvinner utgjorde 51,3 %. De over 50 år utgjorde 38,86 %. KKP-funksjonærer har privat innrømmet at det faktiske tallet på antall Falun Gong-utøvere som er omkommet i forfølgelsen, er langt høyere.

De brutale torturmetodene som benyttes mot Falun Gong-utøvere er mange og varierte. Banket opp, pisket, torturert med elektriske støt eller nedfrysing, bundet med tau, lagt i håndjern og hengt opp, lagt i lenker i lengre perioder, brent med åpen flamme, brent med sigaretter eller varme strykejern, tvunget til å stå eller knele i lang tid, slått med bambus-stokker, seksuelt misbrukt og voldtatt for å nevne bare noen eksempler. I oktober 2000 kledde vaktene ved Masanjia tvangsarbeidsleir 18 kvinnelige Falun Gong-utøvere nakne og kastet dem inn til mannlige innsatte for misbruk etter eget forgodtbefinnende. Alle forbrytelser er fullt dokumentert, og for omfattende til at de kan nevnes her.

En annen vanlig form for umenneskelig tortur er misbruk ved ”psykiatrisk behandling”. Normale, rasjonelle og friske Falun Gong-utøvere er blitt ulovlig innlagt i psykiatriske institusjoner der de er blitt injisert med ukjente stoffer som rammer sentralnervesystemet. Dette har ført til at utøvere er blitt helt eller delvis lammet. En del har mistet synet på begge øynene eller hørselen på begge ørene. Hos noen er muskler eller indre organer alvorlig skadet eller ødelagt. Noen har mistet hukommelsen, helt eller delvis, og blitt mentalt tilbakestående. Noen har fått fullstendig mental kollaps. Noen har til og med omkommet fordi injeksjonene virket for raskt.

Statistikk indikerer at det i 23 provinser, selvstendige regioner, byer og kommuner i Kina er tilfeller der Falun Gong-utøvere blir utsatt for misbruk

ved ”psykiatrisk behandling”. Minst 100 psykiatriske institusjoner på provins-, by-, fylkes- eller distriktsnivå har deltatt i forfølgelsen. Basert på antallet og spredningen av disse tilfellene er det tydelig at misbruk av psykiatriske medikamenter på Falun Gong-utøvere har vært vel planlagt, systematisk utført og styrt fra toppen. Minst 1000 Falun Gong-utøvere er mot sin vilje blitt sendt til psykiatriske institusjoner eller rehabiliteringssentre mot rus. Mange av disse er blitt påtvunget injeksjoner eller medikamenter som kan ødelegge nervesystemet. Disse Falun Gong-utøverne ble også bundet med tau og torturert med elektrisk sjokk. Minst 15 av dem døde under omfattende mishandling.

610-kontoret opererer utenfor lovens ramme

Den 7. juni 1999 besluttet Jiang Zemin ensidig i et Politbyrå-møte i KKP å sette i gang en fullstendig undertrykkelse av Falun Gong, og opprettet ”Kontoret for Falun Gong-saker” (et kontor for å håndtere alle spørsmål vedrørende Falun Gong) under Sentralkomiteen. Siden det ble etablert den 10. juni, ble det kalt ”610 Kontoret”. Etter dette ble det opprettet 610-kontorer rundt om i hele landet og på alle myndighetsnivåer, fra det laveste til det høyeste, for å sikre styring og kontroll i alle anliggender relatert til undertrykkelsen av Falun Gong. Komiteen for politikk og justis, medier, offentlige sikkerhetsorganer, innkjøpskontorer, folkedomstoler og nasjonale sikkerhetsorganer under KKP’s ledelse tjener alle som øksemenn for 610-kontoret. Teknisk sett rapporterer 610-kontoret til Det statlige råd (State Council), men faktum er at 610-kontoret er en partiorganisasjon som får eksistere ved siden av statsadministrasjonen, fri for rettslige begrensninger, forskrifter eller nasjonale regler. Det er en egenmektig organisasjon, svært lik Gestapo i det tidligere Nazi-Tyskland, som har makt langt utover retts- og domstolssystemer og som bruker landets ressurser etter eget forogdtbe-finnende. Den 22. juli 1999, etter at Jiang Zemin ga ordre om å undertrykke Falun Gong, offentliggjorde Nyhetsbyrået Xinhua taler fra ledende personer i sentrale deler av KKP, ansvarlige for organisasjon og propaganda, som alle ga åpen støtte til den forfølgelsen av Falun Gong som Jiang Zemin hadde satt i gang. Alle disse organisatoriske enhetene samarbeidet under KKP’s strenge ledelse for å gjennomføre Jiang Zemins ondskapsfulle plan.

Det er så mange saker som viser at verken sikkerhetsdepartementet, statsadvokatene eller folkedomstolene har noen mulighet til å ta egne beslutninger i noen sak relatert til Falun Gong. De er tvunget til å handle etter ordre fra 610-kontoret. Når familiene til de mange Falun Gong-utøvere som er blitt arrestert, internert og torturert til døde, forhørte seg og klaget til sikkerhetsbyrået, statsadvokatene og folkedomstolen ble de fortalt at 610-kontoret ville ta alle avgjørelser.

Imidlertid er 610-kontoret uten rettslig grunnlag. Kontoret gir normalt bare muntlige ordrer til alle deler av Kommunistpartiets system – det er ingen skriftlige meldinger eller kommunikasjon. Dessuten er det, for alle som er i

kontakt med 610-kontoret, nedlagt forbud mot lyd- eller videoopptak, eller til og med å skrive notater.

Denne typen midlertidig ”forlengelse” av diktaturet er en taktikk partiet ofte har benyttet. Under alle tidligere politiske utrenskninger har partiet benyttet uvanlig og ureglementert taktikk og satt opp ulovlige midlertidige avdelinger, slik som Det sentrale råd under Kulturrevolusjon, for å lede og spre Kommunistpartiets tyranni over hele landet.

Under sin langvarige regjeringstid med tyranni og undertrykkelse har partiet skapt et sterkt og ondskapsfullt system av statterrorisme. Det omfatter vold, løgner og blokkering av informasjon. Det er uten menneskelighet, og dets svik er utført meget profesjonelt. Utbredelsen og omfanget er unikt. I alle tidligere politiske bevegelser samlet partiet systematisk og effektivt metoder og erfaringer til å straffe, skade og drepe folk på de mest grusomme og slu måter man kan tenke seg.

Bruker militære og nasjonale finansielle resurser for å gjennomføre forfølgelsen

Partiet kontrollerer alle nasjonale militære styrker, og kan derfor uten frykt gjøre som det selv vil når det undertrykker folk. I undertrykkelsen av Falun Gong har Jiang Zemin ikke bare tatt i bruk bevæpnet politi, men også satt inn militære styrker, som i juli og august i 1999. Da ville hundretusener, til og med millioner av vanlige mennesker fra hele landet, i overensstemmelse med de generelle rettigheter som alle landets borgere har, gå til Beijing for å appellere for Falun Gong. Ved alle hovedveier inn til Beijing tok soldater oppstilling med ladde våpen. De samarbeidet med politiet om å fange og arrestere Falun Gong-utøvere på vei for å appellere.

Partiet kontrollerer statens finanser, og dette gir Jiang Zemin finansiell dekning til å forfølge Falun Gong. En høyt rangert statsmann ved justisdepartementet i Liaoning-provinsen sa en gang på en konferanse i Masanjia tvangsarbeidsleir i Liaoning-provinsen: ”De finansielle ressursene som er brukt på Falun Gong overgår kostnadene til en krig.”

Det er i øyeblikket ikke klart hvor mye av statens økonomiske resurser og hvor stor del av inntektene fra folkets slit og svette Kommunistpartiet har brukt på å forfølge Falun Gong. Men når man tenker over det, er det ikke vanskelig å forstå at det må være enorme summer. I 2001 viste informasjon fra partiets offentlige sikkerhetsbyrå at bare på den Himmelske freds plass var utgiftene til arrestasjon av Falun Gong-utøvere 1,7 til 2,5 millioner yuan hver dag, eller 620 til 910 millioner yuan per år (dvs. mellom NOK 500 og 700 mill årlig). Rundt om i hele landet, fra byer til fjerntliggende landbruksområder, fra politistasjoner og offentlige sikkerhetsavdelinger til personell i alle grener av ”610-kontoret”, har Jiang Zemin brukt minst en million mennesker til å forfølge Falun Gong. Lønningene alene beløper seg til flere hundre milliarder yuan. Dessuten har Jiang Zemin brukt enorme

summer på å bygge ut tvangsarbeidsleirer for å internere Falun Gong-utøvere, sentre og baser for hjernevask etc. I desember 2001 investerte Jiang Zemin for eksempel 4,2 milliarder yuan på en gang til bygging av hjernevasksentre for å ”transformere” Falun Gong-utøvere. Jiang Zemin brukte også kolossale summer på å stimulere og oppmuntre folk til å delta i forfølgelsen av Falun Gong. I mange områder var premien for å arrestere en Falun Gong-utøver flere tusen yuan eller til og med titusen yuan. Ma-sanjia tvangsarbeidsleir i Liaoning-provinsen er et av de mest ondskapsfulle steder for undertrykkelse av Falun Gong. Partiet ga leirens direktør Su 50.000 yuan og visedirektør Shao 30.000 yuan i særskilt belønning.

Jiang Zemin, som tidligere generalsekretær i det kinesiske Kommunistpartiet, er den som igangsatte forfølgelsen av Falun Gong og den som planla og ledet den. Han brukte KKP til å sette forfølgelsen av Falun Gong i verk. Han bærer et ansvar for denne historiske forbrytelsen som han ikke kan fri seg fra. Men om det ikke hadde vært noe KKP og dets umenneskelige system, utviklet over lang tid, hadde det ikke vært mulig for Jiang Zemin å sette i gang og gjennomføre en slik ondskapsfull forfølgelse.

Jiang Zemin og partiet bruker hverandre. De risikerer fordømmelse fra alle og går imot ”Sannhet, Medfølelse, Toleranse” ut fra egeninteressene til en person og for partiets skyld. Dette er de virkelige grunnene til at en slik tragisk og absurd forbrytelse kunne skje.

V. Jiang Zemin bryter ned Kommunistpartiet fra innsiden

For at kommunismen skulle få feste i Kina, har partiet ødelagt den tradisjonelle kinesiske kulturen. Den internasjonale kommunismens knusende nederlag har vist hvor absurd kommunisme er i praksis. partiet har ingen evne, styrke eller ønske om å vende tilbake til Kinas tradisjoner og muliggjøre en overgang til et ikke-kommunistisk, positivt samfunn. Fordi partiet er det eneste partiet som styrer, tillater det ingen andre politiske organisasjoner å delta i statlig politikk eller ta del i makten i Kina. Det virker som om Kina bare venter på kollaps og sammenbrudd for både partiet og den kommunistiske kreftsvulsten. Men Falun Gong, en ikke politisk, ikke statlig metode som plutselig dukket opp i 90 årene, endret fundamentalt menneskers hjerter, førte kineserne tilbake til og i harmoni med den tradisjonelle kulturen og vekket stille og fredlig deres hjerte. Det kan sies at utbredelsen av Falun Gong gjør det mulig, på basis av medmenneskelighet, at det igjen kan bli fred og harmoni i det kinesiske samfunnet. Mange mennesker med innsikt i partiet har også oppdaget at utbredelsen av Falun Gong er gunstig for den grunnleggende stabiliteten i samfunnet.

Imidlertid har Jiang Zemin, motivert av sine egne personlige interesser, utnyttet partiets iboende ondskap til å sette i gang den enorme forfølgelsen av utøvere. Han satte i gang en straffeekspedisjon mot en sosial kraft som understøtter godhet og som absolutt er gunstig for landet og samfunnet.

Denne forfølgelsen fører ikke bare land og folk ned i forbrytelser og ulykker, men bryter også ned hele grunnlaget for partiet.

Jiang Zemin utnyttet partiet til nådeløst og over hele verden å benytte alle slags onde midler for å ta seg av Falun Gong. Dette var til stor skade for lov, moral og menneskelighet, og det ødelegger regimets troverdighet og dets grunnlag for å beholde makten. Jiangs regime tok i bruk alle tilgjengelige økonomiske, materielle og menneskelige midler for å undertrykke Falun Gong, og dette forårsaker en uendelig byrde for landet og samfunnet. partiet har ingen mulighet til å opprettholde forfølgelsen over lengre tid.

Under forfølgelsen har partiet og Jiang Zemin planlagt alle slags svikefulle, brutale og villedende taktikker. Sammen har de tatt i bruk hele sitt repertoriar av forræderi og ondskap for å forfølge Falun Gong.

Partiet og Jiang Zemin benytter alle kjente propagandametoder til å fabrikere rykter, rakke ned på Falun Gong og skape unnskyldninger for undertrykkelsen og forfølgelsen. Når en gang løgnene til slutt blir eksponert, når forfølgelsen har lidd nederlag og all ondskapen er avslørt og blitt kjent for alle, da vil deres propagandametoder ikke lenger kunne lure noen. Partiet vil fullstendig miste sin troverdighet og tape menneskenes hjerter.

I begynnelsen av undertrykkelsen av Falun Gong i 1999 hadde Jiang Zemin til hensikt å løse problemet med Falun Gong på "tre måneder." Imidlertid undervurderte partiet kraften i Falun Gong og styrken i tradisjon og tro.

Fem år har gått. Falun Gong er fremdeles Falun Gong. I tillegg har Falun Gong blitt spredd over hele verden. Jiang Zemin og partiet vil lide et alvorlig nederlag i denne kampen mellom det gode og det onde, og deres svikefulle, grufulle og onde natur vil bli fullstendig avslørt. Den beryktede Jiang Zemin er nå omgitt av problemer både hjemme og ute, og det er en rekke søksmål mot ham og andre initiativ for å stille ham for retten.

Partiet hadde opprinnelig til hensikt å benytte undertrykkelsen av Falun Gong til å styrke sitt tyranni. Imidlertid maktet det ikke å "lade" seg opp igjen, men mistet isteden sin egen kraft. Nå har partiet gått for langt til at det kan reddes. Det er akkurat som et råttent, vissent tre. Det vil kollapse av seg selv.

Konklusjon

Den tidligere leder for KKP, Jiang Zemin, er den som satte i gang, planla og beordret den onde forfølgelsen mot Falun Gong. Jiang Zemin utnyttet helt og holdent KKP's makt, posisjon, disiplinære metoder og maskineri til å initiere politiske bevegelser da han startet forfølgelsen. Han bærer et enormt ansvar for denne historiske ondskap. På den annen side, hvis det ikke hadde vært noe KKP, ville ikke Jiang Zemin vært i stand til å sette i gang og lede denne onde forfølgelsen. Helt fra den dagen KKP ble til, har

det vendt seg mot rettferdighet og godhet. Med undertrykkelse som sitt fremste verktøy og som eksperter på forfølgelse har KKP basert sitt styre på streng tankekontroll – som en følge av ett eneste og sentralt parti. Ut fra dets sanne natur frykter KKP ”Sannhet, Medfølelse og Toleranse” og anser Falun Gong som en fiende. Derfor var dets undertrykkelse og forfølgelse av Falun Gong uunngåelig.

Konspirasjonen mellom KKP og Jiang Zemin har knyttet deres skjebner sammen. Falun Gong retter nå søksmål mot Jiang Zemin. Den dagen Jiang Zemin blir stilt for retten, vil KKP's skjebne være åpenbar.

Himmelske prinsipper vil ikke tolerere de som leder umenneskelig forfølgelse mot en gruppe gode mennesker som kultiverer “Sannhet, Medfølelse og Toleranse”. Jiang Zemins og KKP's ondskap vil tjene som en evigvarende, dyp og dyp lærepenge for menneskeheten.

Kommentar 6

Om hvordan Det kinesiske kommunistpartiet har ødelagt tradisjonell kultur

Forord

Kultur er sjelen i et land. Denne spirituelle faktoren er like viktig for menneskeheten som fysiske faktorer som rase og land.

Den kulturelle utvikling beskriver historien om et lands sivilisasjon. Fullstendig ødeleggelse av nasjonal kultur leder til en nasjons oppløsning. Gamle nasjoner som har utviklet glitrende sivilisasjoner, gikk til grunne når deres kultur forsvant, selv om mennesker av deres rase kan ha overlevd. Kina er det eneste landet i verden hvor eldgammel sivilisasjon kontinuerlig er blitt ført videre i over 5.000 år. Ødeleggelse av et lands tradisjonelle kultur er en utilgjengelig forbrytelse.

Den kinesiske kulturen, ansett som ført ned av Gud, startet med myter, slike som at Pangu skapte himmel og jord [1], Nuwa skapte menneskeheten [2], Shennong identifiserte hundrevis av medisinske urter [3] og Cangjie oppfant kinesiske skrifttegn [4]. "Mennesket følger jorden, jorden følger himmelen, himmelen følger Tao og Tao følger det som er naturlig". [5] Den Taoistiske visdommen om enhet mellom himmelen og menneskeheten har strømmet gjennom den kinesiske kulturens årer. 'stor kunnskap fremmer kultivering og dyd'. [6] Confucius åpnet en skole og underviste studenter for mer enn 2.000 år siden og tilførte samfunnet de konfutsianske idealene, representert ved de fem kardinale dydene nestekjærlighet, rettferdighet, eiendomsrett, visdom og trofasthet. I det første århundret spredte Shakyamuni' s Buddhisme seg østover til Kina. Den la vekt på medfølelse og frelse for alle levende vesener. Den kinesiske kulturen ble mer vidtrekkende og dyp. Senere ble Konfutsianismen, Buddhismen og Taoismen komplementære trosretninger i det kinesiske samfunnet som brakte Tang dynastiet (618-907 e. Kr) til sin topp av storhet og velstand slik det er kjent for alle under himmelen.

Selv om den kinesiske nasjonen har opplevd invasjon og angrep mange ganger gjennom historien, har den kinesiske kulturen vært utholdende og hatt stor motstandskraft, og essensen er kontinuerlig ført videre. Enheten mellom himmelen og menneskeheten representerer våre forfedres kosmologi. Det er vanlig fornuft at godhet vil bli belønnet og ondskap vil bli straffet. Det er en elementær dyd å ikke gjøre mot andre det en ikke ønsker at andre skal gjøre mot en selv. Lojalitet, barns respekt for foreldrene, verdighet og rettferdighet har satt den sosiale standarden, og Confucius' fem kardinale dygder som er nestekjærlighet, rettferdighet, eiendomsrett, visdom og trofasthet la fundamentet for sosial og personlig moral. Med disse

prinsippene omfattet den kinesiske kulturen ærlighet, godhet, harmoni og toleranse. Vanlige kineseres minnetavler viser ærbødighet overfor "himmelen, jorden, kongen, foreldre og lærer". Dette er et kulturelt uttrykk for de dypt rotfestede tradisjonene, bl a å tilbe gud (himmel og jord), vise lojalitet til landet (kongen), verdsette familien, (foreldre) og respektere lærerne. Den tradisjonelle kinesiske kulturen søkte harmoni mellom mennesket og universet og vektla en persons etikk og moral. Basert på en tro på kultiveringspraksisen i Konfutsianismen, Buddhismen og Taoismen ga den det kinesiske folket toleranse og sosial framgang og opprettholdt menneskelig moral og rett tro.

Ulikt lover som foreskriver faste og harde regler, virker kulturen som myke restriksjoner. Loven påtvinger straff etter en forbrytelse, mens kulturen, ved å nære moralen, først og fremst forebygger kriminelle handlinger. Et samfunns moral manifesterer seg ofte i dets kultur.

I kinesisk historie nådde tradisjonell kultur sitt høydepunkt gjennom det framgangsrike Tang dynastiet, og dette var samtidig med at den kinesiske nasjonen var på høyden av sin makt. Vitenskapen var også avansert og hadde et unikt omdømme blant alle nasjoner. Vitenskapsmenn fra Europa, Midtøsten og Japan kom for å studere i Chang'an, hovedstaden i Tang dynastiet. Land som hadde sin grense mot Kina, godtok Kinas overherredømme. "Mange land kom for å gi sine bidrag til Kina selv om de måtte forflyttes mange ganger og suksessivt ble ilagt toll. [7]

Etter Qin Dynastiet (221 207 f. Kr.) ble Kina ofte okkupert av minoritetsgrupper. Dette hendte under dynastiene Sui (581 – 618 e. Kr.), Tang (618 – 907 e. Kr.), Yuan 1271 – 1361 e. Kr.) og Quing (1644 1911 e. Kr.) og i noen andre perioder der etniske minoriteter etablerte sine egne regimer. Uansett, nesten alle disse etniske gruppene ble assimilert til den kinesiske levemåten. Dette viser den store integrerende kraften i tradisjonell kinesisk kultur. Som Confucius sa: "...hvis folk langveis fra ikke er føyelige, vend dem om ved å la dem kultivere vår kultur og dyd". [8]

Siden makt overtakelsen i 1949 har KKP viet nasjonens ressurser til å ødelegge Kinas tradisjonelle kultur. Denne dårlige intensjonen kom ikke fra KKP's iver etter industrialisering, heller ikke fra enkel tåpeighet som å tilbe vestlig sivilisasjon. Den kom fra KKP's inngrodde ideologiske opposisjon til tradisjonell kinesisk kultur. KKP's ødeleggelse av kinesisk kultur har vært planlagt, velorganisert og systematisk og støttet av statens bruk av makt. Helt fra opprettelsen har KKP aldri stoppet å "revolusjonere" kinesisk kultur i forsøk på fullstendig å ødelegge dens ånd.

Enda mer avskyelig enn at KKP har ødelagt tradisjonell kultur, er dets misbruk og snikende modifisering av tradisjonell kultur. KKP har satt lys på de nedrige delene i Kinas historie og det som hendte når folk gikk bort fra tradisjonelle verdier, slik som intern maktkamp innen kongefamilien, taktikk og konspirasjon samt diktatur og despotisme. Det har brukt slike histo-

riske eksempler som hjelpemidler til å skape et eget sett av moralske standarder, tenkemåte og former for samtaler i KKP. På denne måten har KKP gitt et falskt inntrykk av at ”partikulturen” i virkeligheten er en videreføring av tradisjonell kinesisk kultur. KKP har til og med brukt en del menneskers aversjon for ”partikulturen” til at folk ytterligere skal ta avstand fra autentiske kinesiske tradisjoner.

KKP’s nedbryting av tradisjonell kultur har fått konsekvenser for Kina. Ikke bare har folk mistet sine moralske holdninger, de har også med tvang blitt indoktrinert med KKP’s onde teorier.

I. Hvorfor ville KKP ødelegge tradisjonell kultur?

Kinesisk kultur har lange tradisjoner – basert på tro, moral og dyd

Den ekte kulturen den kinesiske nasjon oppsto for omtrent 5.000 år siden med den legendariske keiseren Huang. Han blir ansett som den tidligste stamfar i kinesisk sivilisasjon. Keiser Huang ansees også som grunnleggeren av Taoismen, også kalt Huang-Laos (Lao Zis) skole for tankevirksomhet. Den dyptgående innflytelsen fra Taoismen og Konfutsianismen kan gjenkjennes i konfutsianske ordtak som ‘streb mot Tao, still deg på dydens side, hold fast ved velvillighet og fordyp deg i kunst og kultur’ og ‘Hvis man hører Tao om morgenen, kan man dø uten anger om kvelden’. [9] Forandringenes bok (I Ching), dokument fra himmelen og jorden, yin og yang, kosmiske forandringer, sosial vekst og nedgang og lovene for menneskelig liv ble av Confucius ansett som ”nummer en blant alle kinesiske klassikere”. Den profetiske kraften i boken har langt overgått det moderne vitenskap kan tenke seg til. I tillegg til Taoisme og Konfutsianisme har Buddhisme, spesielt Zen Buddhisme, hatt en subtil, men likevel god innflytelse på kinesiske intellektuelle.

Konfutsianismen er den delen av tradisjonell kinesisk kultur som fokuserte på ”å komme inn i den vanlige verden”. Den la vekt på familiebasert etikk der barnas fromhet spilte en svært viktig rolle, og den lærte at ”all godhet starter med barnas fromhet”. Confucius fremholdt ”medfølelse, rettskaffenhet, eiendomsrett, visdom og trofasthet”, men sa også: ”Er ikke barnas fromhet og broderlig kjærlighet røttene til medmenneskelighet?”

Familiebasert etikk kan på naturlig måte utvides til retningslinjer for sosial moral. Barnas fromhet kan utvides til underordnedes lojalitet til monarken. Det blir sagt: ”Det er sjelden å finne en person med et barns fromhet og broderkjærlighet som vil være tilbøyelig til å støtte overordnede”. [10] Broderkjærlighet er forhold mellom brødre og kan utvides til å gjelde rettskaffenhet og rettferdighet blant venner. Confucius underviser at i en familie skal faren være snill, en sønn from, en eldre bror vennlig og en yngre bror respektfull. Her kan faderlig godhet utvides til å gjelde en monarks velvilje overfor sine underordnede. Så lenge tradisjonene i en familie kan opprett-

holdes, kan sosial moral naturlig opprettholdes. ”Kultiver deg selv, styr din familie, styr din stat rettferdig og hele kongedømmet blir lykkelig og fylt av ro”. [11]

Buddhismen og Taoismen er den delen av kinesisk kultur som fokuserte på ”å forlate denne verden”. Innflytelsen fra Buddhismen og Taoismen gjennomtrenger alle aspekter av vanlige menneskers liv. Kinesisk medisin, gigong, geomantikk (Feng Shui) og spådom er alt dypt rotfestet i Taoismen. Alt dette er, liksom Buddhistiske begreper om himmelrike og helvete, karmisk belønning for det gode og tilbakebetaling for det onde, sammen med Confucius’ etikk kjernen i tradisjonell kinesisk kultur.

Troen på Konfutsianismen, Buddhismen og Taoismen ga det kinesiske folk en svært stabil moral, uforanderlig ‘så lenge himmelen består’. [12] Dette etiske systemet var et grunnlag for samfunnets videreføring og for fred og harmoni i samfunnet.

Moral tilhører den åndelige verden, og er derfor ofte basert på oppfatninger og forestillinger. Kultur uttrykker et slikt abstrakt moralsystem i et språk som de fleste kan forstå.

Disse forfatternes bruk av myter var ikke et sammentreff, men det reflekterer en basisfilosofi hos kinesiske intellektuelle i forhold til naturen og menneskeheten. Disse romanene har hatt en dyp innflytelse på kinesiske sinn og deres tenkemåte. Når man snakker om "rettskaffenhet", tenker folk snarere på Guan Yu (160 - 219 e. Kr.) fra De tre kongedømmene enn på selve begrepet; på hvordan hans rettferdighet overfor sine venner gikk utover skyene og nådde himmelen; på hvordan hans urokkelige lojalitet til sine overordnede og til sin blodsbror Liu Bei ga ham respekt, selv fra hans fiender; på hvordan han opprettholdt motet i strid, selv i de forferdeligste situasjoner; på hans endelige nederlag i et slag nær byen Mai; og til slutt på hans samtaler som guddom med sin sønn. Når man snakker om "lojalitet", tenker kinesere naturlig på Yue Fei (1103 – 1141 e. Kr.), en general i Song dynastiet som tjente sitt land med total integritet og lojalitet, og på Zhuge Liang (181 - 234 e. Kr.), statsminister i staten Shu i perioden for De tre kongedømmene som "ga alt helt til hjertet sluttet å slå".

Lovprisingen av lojalitet og rettferdighet i tradisjonell kinesisk kultur blir til fulle utdypet i disse forfatternes fargerike historier. De abstrakte moralske prinsippene de antar, er blitt gjort spesifikke og nedfelt i kulturelle uttrykk.

Taoismen vektlegger sannhet. Buddhismen vektlegger medlidenhet og Konfutsianismen verdsetter lojalitet, toleranse, medfølelse og rettferdighet. "Mens formen er forskjellig, er hensikten den samme ... de inspirerer mennesker til å vende tilbake til vennlighet". [19] Dette er de mest verdifulle aspektene i tradisjonell kinesisk kultur; basert på en tro på Konfutsianismen, Buddhismen og Taoismen.

Tradisjonell kinesisk kultur er full av konsepter og prinsipper slike som himmelen, Tao, Gud, Buddha, skjebne, forutbestemthet, medfølelse, rettferdighet, eiendom, visdom, trofasthet, ærlighet, skam, lojalitet, barns fromhet, verdighet og så videre. Mange kinesere er kanskje analfabeter, men de kjenner likevel til tradisjonelle skuespill og operaer. Disse kulturelle formene har vært viktige for vanlige mennesker til å lære seg tradisjonell moral. KKP's nedbryting av tradisjonell kinesisk kultur er således et direkte angrep mot kinesisk moral og underminerer grunnlaget for fred og harmoni i hele samfunnet.

Onndommunistisk teori det motsatte av tradisjonell kultur

Kommunistpartiets "filosofi" står fullstendig i motsetning til den ekte, tradisjonelle kinesiske kulturen. Tradisjonell kultur respekterer himmelens mandat; som Confucius en gang sa: "Liv og død er forutbestemt, og velstand og rang er bestemt av himmelen". [20] Både Buddhismen og Taoismen er former for gudetro (teisme). De tror på reinkarnasjonssyklusen for liv og død, og den karmiske årsakssammenheng mellom godt og ondt. Kommunistpartiet tror på sin side ikke bare på ateismen, men går også amok i å bekjempe Tao og trosse himmelske prinsipper. Konfutsianismen verdsetter familien mens Det kommunistiske manifest fremmer familiens avskaffelse. Tradisjonell kultur skiller mellom det kinesiske og det utenlandske mens Det kommunistiske manifest fremmer det nasjonale skal opphøre. Konfutsiansk kultur fremhever vennlighet mot andre mens Kommunistpartiet oppmuntrer til klassekamp. Konfutsianismen oppmuntrer til lojalitet mot monarken og kjærlighet til nasjonen. Det kommunistiske manifest promoterer nasjonenes utryddelse.

For å vinne og beholde makt i Kina måtte Kommunistpartiet først plante sine umoralske tanker i den kinesiske jorden. Mao Zedong hevdet: "Hvis vi vil styrte en autoritet, må vi starte med propaganda og så arbeide på det ideologiske området". [21] KKP forsto at den voldelige kommunistiske teorien, opprettholdt av våpenmakt, forneker vestlig tankegods og kunne ikke ta kampen opp mot Kinas dypsindige 5.000 årige kulturelle historie. "Selg for en penny, selg for et pund". KKP ødela så fullstendig tradisjonell kinesisk kultur, slik at marxismen og leninismen kunne ta over Kinas politiske scene.

Tradisjonell kultur, et hinder for KKP's diktatur

Mao Zedong sa en gang, meget passende, at han ikke fulgte verken Tao eller himmelen. [22] Tradisjonell kinesisk kultur var uomtvistelig en stor hindring for KKP som trosset Tao og sloss med himmelen.

Lojalitet betyr i tradisjonell kinesisk kultur ikke blind hengivelse. I folks øyne er keiseren "sønn av himmelen" - med himmelen over seg. Keiseren kan ikke alltid ha rett. Derfor var det alltid behov for at observatører kunne

peke ut keiserens feil. Det kinesiske systemet med historiske nedtegnelser førte logg over alt keiseren sa og gjorde. Skolerte tjenestemenn kunne bli lærere for sine vise keisere, og keiserens fremferd ble bedømt ut fra klassisk Konfutsianisme. Hvis keiseren var umoralsk, og ikke opplyst til Tao, kunne folket reise seg for å kaste ham. Dette skjedde da Chengtang angrep Jie, og da kong Wu fjernet Zhou. [23] Disse oppstandene ble, ut fra tradisjonell kultur, ikke ansett som en krenkelse av lojalitet eller Tao. Derimot ble det sett på som å håndheve Tao på vegne av himmelen. Da Wen Tianxiang (1236 - 1283 e. Kr.) [24], en velkjent militær leder i Song dynastiet, ble tatt til fange, nektet han å overgi seg til de mongolske angriperne selv da keiseren prøvde å overtale ham til å overgi seg. Dette var fordi at han, som Konfutsianer, trodde på at "Mennesker er av overordnet viktighet; etter dem kommer nasjonen; til sist kommer den som styrer". [25]

Det diktatoriske KKP kunne ikke på noen måte akseptere tradisjonell tro som dette. KKP ønsket å kanonisere sine egne ledere og fremme persondyrking. Det ville ikke tillate tradisjonelle konsepter som himmel, Tao og Gud som styrte ovenfra. KKP var klar over at det de gjorde, målt etter standarden i tradisjonell kultur, ble vurdert til å være de mest avskyelige og enorme forbrytelser mot himmelen og Tao. De var klar over at så lenge tradisjonell kultur eksisterte, ville ikke folk lovprise KKP som "stort, ærefult og korrekt". Lærde ville fortsette tradisjonen med å "risikere livet for å tilrettevise monarken", "oppretholde lov og rett på bekostning av egne liv" [26] og sette folket over de styrende. På denne måten ville ikke folket bli nikkedukker for KKP, og KKP kunne ikke påtvinge og ensrette massenes tankesett.

Den tradisjonelle kulturens respekt for himmelen, jorden og naturen ble en hindring for KKP's "kamp med naturen" i et forsøk på å "endre himmel og jord". Tradisjonell kultur verdsetter menneskeliv og lærer at "enhver situasjon som involverer menneskeliv må behandles med den ytterste varsomhet". En slik oppfatning var et hinder for KKP's folkemord og styre basert på terror. Den tradisjonelle kulturens ytterste moralstandard ved den "himelske Tao" påvirket og hindret KKP's manipulasjon av moralske prinsipper. I et forsøk på å understøtte egen kontroll gjorde KKP av disse grunner tradisjonell kultur til sin fiende.

Tradisjonell kultur utfordrer legitimiteten i KKP's styre

Tradisjonell kinesisk kultur tror på Gud og mandatet fra himmelen. Å akseptere det himmelens mandat betyr at ledere må være vise, følge Tao og være i harmoni med skjebnen. Å akseptere tro på Gud er å akseptere at autoriteten over menneskeheten hviler i himmelen.

KKP's styrende prinsipp kan oppsummeres slik: "Aldri mer skal tradisjonenes lenker binde oss, reis dere mot å slite i trelldom. Jorden skal reises på nye fundament; vi er ingenting, men skal bli alt". [27]

KKP fremmer historisk materialisme og hevder at kommunismen er et jordisk paradisi, og veien dit ledes av et banebrytende proletariat, eller Kommunistpartiet. Slik ble legitimiteten i KKP's herredømme direkte utfordret av troen på Gud.

II. Hvordan Kommunistpartiet bryter ned tradisjonell kultur

Alt det KKP gjør, har et politisk formål. For å vinne, opprettholde og konsolidere sitt tyranni, må KKP bytte ut menneskelig natur med den onde Partinaturen, og tradisjonell kinesisk kultur med sin partikultur av "bedrageri, ondskap og vold". Denne nedbrytingen og utskiftingen omfatter kulturelle overleveringer, historiske steder og gamle bøker som er håndgripelige, og slike ikke-håndgripelige ting som det tradisjonelle synet på moral, livet og verden. Dette omfatter alle aspekter i folks liv, inkludert deres handlinger, tanker og leveste. På samme tid betrakter KKP betydningsløse og overfladiske kulturelle manifestasjoner som selve "essensen", bruker dem støtte og setter så denne "essensen" opp som en fasade. Partiet opprettholder en skinntradisjon mens de bytter ut den virkelige tradisjonen med partikulturen. Slik lures folk og det internasjonale samfunnet bak en fasade av å "bære og utvikle" kinesisk tradisjonell kultur.

Utslette de tre religionene samtidig

Ut fra det faktum at den tradisjonelle kulturen har sine røtter i Konfutsianismen, Buddhismen og Taoismen var KKP's første skritt i nedbrytingen av tradisjonell kultur å utslette manifestasjonen av de guddommelige prinsippene i den menneskelige verden og utrydde de tre religionene som overensstemmer med dem.

Alle de tre hovedreligionene Konfutsianismen, Buddhismen og Taoismen ble brutt ned i forskjellige historiske perioder. Ta Buddhismen for eksempel. Den har lidd for store prøvelser som historisk er kjent som "Tre Wu'er og en Zong"-forfølgelsen av Buddhistiske troende av fire kinesiske keisere. Keiser Taiwu [28] av Nordre Wei dynastiet (386 -534 e. Kr.) og keiser Wuzong [29] fra Tang dynastiet (618 - 907 e. Kr.) Begge prøvde å utrydde Buddhismen for at Taoismen skulle overta. Keiser Wu [30] fra det nordre Zhou dynastiet (557 - 581 e. Kr.) prøvde samtidig å fortrenge både Buddhismen og Taoismen, men holdt Konfutsianismen i ære. Keiser Shizong [31] fra det senere Zhou dynastiet (951 - 960 e. Kr.) prøvde å utrydde Buddhismen hovedsaklig for å bruke Buddhastatuene til å støpe mynter, og rørte ikke Taoismen og Konfutsianismen.

KKP's regimet er det eneste som utrydder alle tre religionene på samme tid. Straks etter at KKP kom i regjering, gikk de i gang med å ødelegge templer, brente skrifter og tvang buddhistmunker og nonner til å vende tilbake til et vanlig liv. De var ikke noe mer tilbakeholdne i å ødelegge andre religiøse steder. Fra 1960-årene var det knapt noen religiøse steder tilbake i

Kina. Den store kulturrevolusjonen førte til enda større religiøs og kulturell katastrofe gjennom kampanjen "Bli kvitt de fire gamle" [32] - det vil si gamle ideer, gammel kultur, gammel sedvane og gamle skikker.

For eksempel ble det første buddhisttempelet i Kina, Hvite Hest tempelet (Bai Ma tempelet) [33] bygget i det tidlige Østre Han Dynastiet (25 - 220 e. Kr.) utenfor byen Luoyang i Henan provinsen. Det æret "Buddhismens vugge i Kina" og "Grunnleggerens hjem". Under "Bli kvitt de fire gamle" unnsnapp heller ikke Hvite Hest tempelet å bli plyndret.

Det var en Hvite Hest produksjonsbrigade nær tempelet. Sekretariatet for den lokale partiavdelingen ledet bøndene til å rive tempelet i revolusjonens navn. De over 1.000 år gamle leirstatuene av de Atten Arhater bygget under Liao Dynastiet (916 - 1125 e. Kr.) ble ødelagte. Beiye-skriftene [34] som en fremstående indisk munk brakte til Kina for 2.000 siden, ble brent. En sjelden skatt, Jadehesten, ble slått i stykker. Flere år senere rettet kongen av Kambodsja, som levde i eksil, Norodom Sihanouk, en spesiell forespørsel om å få gjøre ære på Hvite Hest tempelet. Zhou Enlai, kinesisk statsminister på den tiden, beordret i all hast at Beiye-skriftene, som var lagret i Imperial palasset i Beijing, og statuene av de Atten Arhatene, bygget under Qing Dynastiet, skulle transporteres til Laoyang fra Tempelet med de asurbå skyene (Biyun tempelet) i Xiangshan parken [35] i en forstad i Beijing. Med denne falske erstatningen ble et diplomatisk problem `løst`. [36]

Kulturrevolusjonen begynte i mai 1966. Den var i sannhet "revolusjonerende" for kinesisk kultur, men på en destruktiv måte. Den rasende ilden fra "Bli kvitt de fire gamle" startet i august 1966 og brente over hele Kina. Buddhisttemplene, taoisttemplene, buddhastatuene, historiske og naturskjønne steder, kalligrafi, malerier og antikviteter, alt dette var hovedmålene for rødegardistenes ødeleggelser fordi dette ble sett på som noe fra "føydalismen, kapitalismen og revisjonismen". [37] Ta for eksempel buddhastatuene. Det er 1000 glaserte buddhastatuer i relieff på Sommerpalasset [38] på toppen av "Leve lenge åsen" i Beijing. Etter "Bli kvitt de fire gamle" ble alle skadet. Ingen av dem har lenger et fullstendig sett med fem sansorganer.

Hovedstaden i landet var slik; det samme var resten av landet. Selv ikke fjerne steder slapp unna.

Det finnes et Tiantai tempel i Dai regionen i Shanxi Provinsen. Det ble bygget under Taivan-tiden i Det nordre Wei dynastiet for 1.600 år siden og hadde prektige statuer og fresker. Selv om det lå i en dalside i god avstand fra det regionale senteret, ignorerte folk som deltok i "Bli kvitt de fire gamle" alle vanskeligheter og feide glatt vekk statuene og freskene der... Longuan tempelet [39], hvor Lao Zi ga sin forelesning og etterlot seg den berømte Tao-te-Ching for 2.500 år siden, ligger i Zhouzhi-regionen i Shaanxi-provinsen. Rundt plattformen hvor Lao Zi foreleste, er det 50 historiske steder innen en radius på 5 km (10 li [40]). Dette inkluderer tempelet Hedre den vise (Zongsheng Gong) som keiser Tang Gaozu Li Yuan [41] bygget for over 1.300 år siden for å vise respekt for Lao Zi. Nå er Louguan tempelet og andre historiske steder ødelagt, og alle Taoistprestene er drevet vekk. Ifølge den Taoistiske kirkeloven kan man ikke barbere hodet eller skjegget eller klippe håret når man er blitt Taoistprest. Nå blir imidlertid Taoistprestene tvunget til å klippe håret, legge av sine taoistdrakter og bli medlemmer av folkekommunen. [42] Noen av dem giftet seg med døtrene til lokale bønder og ble deres svigersønner. ... Ved de hellige taoiststedene i Laoshan fjellene i Shandong-provinsen, er Tempelet av den høyeste fred, Tempelet av den høyeste klarhet, Tempelet av den fullstendige klarhet, Donmu tempelet, Huayan nonneklosteret, Ningzhen tempelet, Tempelet Guan Yu, statuene av de guddommelige, hellige offerskålene, skrifter fra den Buddhistiske lære, kulturelle levninger og relikvier samt tempelplater, alt ble knust og brent... Tempelet for litteratur i Jilin provinsen er et av de fire berømte templene fra Confucius' i Kina. Under "Bli kvitt de fire gamle" ble det alvorlig beskadiget. [43]

En spesiell måte for å bryte ned religioner

Lenin sa en gang: "Den letteste måten å ta et fort på, er fra innsiden". Som en gruppe barn og barnebarn av marxist-leninismen, forstår KKP naturlig og stilltiende dette.

I "Mahayana Mahaparunirvana Sutra" [44] forutså Shakyamuni at etter hans nirvana ville demoner reinkarnere som munk og nonner, og mannlige og kvinnelige ulærde Buddhister ville å bryte ned Dharma. Vi kan selvsagt ikke verifisere eksakt hva Buddha Sakyamuni henviste til. Imidlertid startet KKP virkelig sin nedbryting av Buddhismen med å forme en "samlet front" sammen med Buddhister. De sendte til og med i det skjulte medlemmer av Kommunistpartiet for å infiltrere religionen direkte og brøt den ned innenfra. I et kritikk møte under kulturrevolusjonen ble visepresidenten for Den kinesiske Buddhist sammenslutningen på den tiden, Zhao Puchu, spurt: "Du er medlem av Kommunistpartiet, hvorfor tror du på Buddhismen?"

Buddha Shakyamuni ble fullstendig opplyst gjennom "rettesnor, konsentrasjon, visdom". Før nirvana instruerte han sine disipler å "holde høyt og observere [de veiledende] rettesnorene. Ikke svikte dem eller krenke dem". Han advarte også om at: "Mennesker som krenker rettesnorene, er forhatt av himmelen, drager, ånder og de guddommelige. Deres onde rykte sprer seg vidt og bredt. ... Når deres liv er over, vil de lide i helvete for sitt karma og møte sin ubønnhørlige dom. Så vil de komme ut. De vil fortsette å lide ved å bære kroppen til sultne spøkelseser og dyr. De vil lide som dette i en evig sirkel uten lindring". [45]

De politiske Buddhistmunkene vendte det døve øret til Buddhas advarsler. I 1952 sendte KKP representanter for å delta i åpningsmøtet til Den kinesiske buddhistorganisasjonen. På møtet foreslo mange Buddhister i organisasjonen å avskaffe de Buddhistiske reglene. De påsto at disse reglene hadde forårsaket mange unge menn og kvinners død. Noen forfektet at: "Mennesker skulle være fri til å tro på hvilken som helst religion. Det skulle også være fritt for munk og nonne til å gifte seg, drikke alkohol og spise kjøtt. Ingen skulle blande seg inn i dette". Mester Xuvun var på møtet og så at Buddhismen stod i fare for utryddelse i Kina. Han stod fram, motsatte seg forslagene og talte for bevaring av de Buddhistiske rettesnorene og klesdrakten. Master Xuvun ble så baktalt og fikk merkelappen "kontra-revolusjonær". Han ble internert i abbedens rom og ble nektet mat og drikke. Han fikk ikke gå ut av rommet eller bruke toalettet. Han ble også beordret til å gi fra seg gullet, sølvet og skytevåpen. Da Xuvun svarte at han ikke hadde noe, ble han slått så ille at han fikk blødende brudd på hodeskallen og brukne ribbebein. Xuvun var 112 år på den tiden. Militærpolitiet dyttet ham ut av sengen og ned på bakken. Da de kom tilbake neste dag og fant at Xuvun fremdeles var i live, slo de ham brutalt igjen.

Den kinesiske Buddhist organisasjonen ble grunnlagt i 1952 og Den kinesiske Taoist organisasjonen ble grunnlagt i 1957. Begge erklærte i stiftelseserklæringene at de ville være "under lederskap av folkets regjering". I realiteten ville de være under lederskap av det ateistiske KKP. Begge organisasjonene ga uttrykk for at de aktivt ville delta i produksjon og byggearbeid og gjennomføre regjeringens politikk. De ble omformet til fullstendig verdslige organisasjoner. Buddhister og Taoister som var hengivne og holdt seg til retningslinjene, ble stemplet som kontrarevolusjonære eller medlemmer av mistenkelige sekter og hemmelige samfunn. Under det revolusjonære slagordet om å "rense Buddhister og Taoister", ble de fengslet og tvunget til "omskolering gjennom arbeid", eller til og med henrettet.

Basert på statistikk i boken Hvordan Det kinesiske kommunistpartiet forfølger kristne, publisert i 1958, avsløres det, ut fra de beregnede antall dokumenter som er offentliggjort, at av de prestene som ble beskyldt for å være "landeiere" eller "lokale bøller", ble rystende 8.840 drept og 39.200 sendt til arbeidsleire. Blant prester tiltalt som kontrarevolusjonære' ble 2.450 drept og 24.800 sendt til arbeidsleire. [46]

Religioner er en måte for mennesker å fjerne seg fra den verdslige verden og kultivere seg selv. De legger vekt på "den andre bredden" (bredden med perfekt opplysning) og himmelen. Shakyamuni var en indisk prins. For å søke mukti [47], en tilstand hvor en kan oppnå fred i sjelen, høyere visdom, full opplysning og nirvana, [48] ga han opp tronen og dro til et skogkledd fjell for å kultivere gjennom å erfare vanskeligheter og slit. Før Jesus ble opplyst, brakte djevelen ham til en fjelltopp og viste ham alle verdens kongedømmer i all deres prakt. Djevelen sa: "Hvis du vil knele for meg og tilbe meg, vil jeg gi det alt dette." Men Jesus ble ikke fristet. De politiske munkene og pastorene som deltok i samlede fronter med KKP, fant opp en serie med svik og løgner, slike som "menneskelig verden Buddhisme" og "religion er sannheten og det er også sosialismen". De hevdet at "det er ingen motsetning mellom denne stranden og den andre stranden". De oppmuntret Buddhister og Taoister til å strebe etter lykke, ære, prakt, velstand og rang i dette livet, og endret de religiøse doktrinene og deres mening.

Buddhismen forbyr å drepe. KKP drepte mennesker som fluer gjennom "undertrykkelsen av de kontrarevolusjonære". [49] De politiske munkene kokte deretter sammen forsvaret om at "mord på kontrarevolusjonære er en enda større medfølelse". Under "krigen for å motstå USAs aggresjon og støtte Korea" (1950 - 1953) [50] ble munkene sendt direkte til frontlinjen for å drepe.

Ta kristendommen som et annet eksempel. I 1950 laget Wu Yaozong [51] en "Treenig" kirke som fulgte prinsippene om egenadministrasjon, selvberende og selvutbredende. Han påsto at de ville bryte ut fra "imperialisme" og aktivt slutte seg til "Krigen for å motstå USAs aggresjon og støtte Korea". En god venn av ham var fengslet i over 20 år for å nekte å tilslutte seg Treenigheten. Han led alle slags tortur og fornedrelse. Da han spurte Wu Yaozong om hvordan han så på miraklene som Jesus utførte, svarte Wu: "Jeg har forkastet dem alle."

Det å ikke erkjenne Jesu mirakler er det samme som å ikke anerkjenne Jesu himmel. Hvordan kan man regnes som kristen når man ikke en gang gjenkjenner den himmelen Jesus steg opp til? Men som grunnlegger av "Treenighetskirken" ble Wu Yaozong medlem av Den politiske konsultative konferanse faste komité. Da han steg inn i Den store folkets hall, [52] må han fullstendig ha glemt Jesu ord: "Du skal elske Herren din Gud med hele ditt hjerte, og med hele din sjel, og med hele ditt sinn. Dette er det første og

største bud.” (Mattheus, 22:37-38) "Gi derfor keiseren det som keiserens er, og Gud det som Guds er. (Mattheus, 22:21)

KKP konfiskerte tempeleieendommene, tvang munk og nonner til å studere marxist-leninismen for å hjernevaske dem, og tvang dem også til å arbeide. Det var for eksempel et Buddhist seminar i byen Ningbo i Zhejiang-provinsen. Over 25.000 munk og nonner ble en gang tvunget til å arbeide der. Enda mer absurd er det at KKP oppmuntret munk og nonner til å gifte seg for å bryte ned og oppløse Buddhismen. Rett før kvinnedagen den 8. mars i 1951 beordret for eksempel Kvinneføderasjonen i byen Changsh i Hunan-provinsen alle nonner i provinsen til å beslutte seg for å bli gift innen få dager. I tillegg ble unge og friske munk tvunget til å gå inn i hæren og sendt til slagmarken for å tjene som kanonføde. [53]

Under KKP's voldelige undertrykkelse er forskjellige religiøse grupper i Kina gått i oppløsning. Den genuine eliten innen Buddhismen og Taoismen har blitt undertrykt. Blant de som består, har mange vendt tilbake til et verdslig liv, og mange andre var ikke-avslørte medlemmer i Kommunistpartiet, kledd i kesa drakter, [54] Taoist drakter eller pastorens lange kjole for å kunne forvrengte Buddhistiske skrifter, Taoistisk kirkelov og Den hellige bibelen og for å finne grunnlag for å rettferdiggjøre KKP's kampanjer i disse dokumentene.

Ødelegger kulturminner

Ødeleggelsen av kulturminner er en viktig del av KKP's nedbryting av tradisjonell kultur. Under "Bli kvitt de fire gamle" ble mange bøker som det bare fantes et eksemplar av, kalligrafi og malerier som var blitt samlet av intellektuelle, brent eller skåret i strimler for papirmasse. Zhang Bojun [55] hadde en familiesamling på over 10.000 bøker. Rødegardistlederne brant dem på bålet som de varmet seg på. Det som var tilbake, ble sendt til papirfabrikker og gikk til papirmasse.

Ekspert på kalligrafi og maleri, Hong Qiusheng, en eldre mann kjent som "mirakeldoktoren" i forhold til gamle kalligrafier og malerier, har montert utallige mesterverk i verdensklasse, slike som Song Keiseren Huizongs [56] landskapskulisser, Su Dongpos [57] bambusmaleri samt maleriene av Wen Zhengming [58] og Tang Bohu [59]. Mesteparten av de hundrevis av gamle kalligrafier og malerier som han hadde reddet gjennom flere tiår, var blitt til en førsteklasses nasjonal samling. Kalligrafiene og maleriene som han ikke hadde spart på noe for å samle, ble stemplet som "fire gamle" og ble gitt til flammene. Etterpå sa Hong, fylt av tårer: "Over 100 jin [60] (50 kilo) med kalligrafi og malerier; det tok slik en lang tid å brenne dem!" [61]

"Mens verdslige ting kommer og går

Gammelt, moderne, til og fra,

Elver og fjell er uforanderlige i sin storhet

Og fremdeles å bli opplevd fra denne stien ..". [62]

Hvis dagens kinesere fremdeles skulle huske noe av sin historie, ville de sannsynligvis føle annerledes når de resiterer dette diktet av Meng Haoran. Det berømte fjellet og elven, begge historiske steder, er blitt ødelagt og er forsvunnet i stormen fra "Bli kvitt de fire gamle". Ikke bare ble Orkidepaviljongen, hvor Wang Xizhi [63] skrev det berømte "Prolog til en samling dikt skapt ved Orkidepaviljongen", [64] ødelagt. Også Wang Xizhi's egen grav ble ødelagt. Wu Cheng'ens [65] tidligere bosted i Jiangsu provinsen ble rasert, Wu Jingzis [66] tidligere bolig i Anhui provinsen ble smadret, steinplaten med Su Dongpos håndskrevne artikkel Landeveishytten til den gamle fylliken [67] ble veltet av "de unge revolusjonære", [68] og bokstavene på steinplaten ble skrappt vekk.

Essensen i kinesisk kultur er nedarvet og akkumulert gjennom flere tusen år. Er den først ødelagt, kan den ikke gjenopprettes. Likevel har KKP i "revolusjonens navn" og på barbarisk vis ødelagt den uten anger eller skam. Da vi sukket over Det gamle sommerpalasset, kjent som "palasset over alle palasser", som ble brent ned av de engelsk-franske allierte styrkene, da vi sukket over det monumentale arbeidet Yongle Encyclopedia, [69] ødelagt av inntrengeres krigsflammer, hvordan kunne vi ha forutsett at KKP's ødeleggelser ville bli så mye mer vidtrekkende, langvarige og fundamentale enn det som inntrengerne forårsaket?

Ødelegger åndelig tro

I tillegg til å ødelegge de fysiske uttrykkene for religion og kultur, brukte KKP sine ytterste evner til å ødelegge folks åndelige identitet, formet av tro og kultur.

Ta for eksempel KKP's behandling av etnisk tro. KKP vurderte tradisjonene til Hui muslimene som en av de "Fire gamle" - gamle tanker, kultur, tradisjon og vaner. Derfor tvang de Hui folket til å spise svinekjøtt. Muslimske bønder og moskeer ble tvunget til å holde griser, og hver husholdning måtte levere to griser til staten hvert år. Rødegardistene tvang til og med den nest øverste tibetanske levende Buddha, Panchen Lama, til å spise menneskeavføring. De beordret tre munkere fra Lykksalighetstempelet i byen Harbin i Heilongjiang provinsen, som er det største buddhisttempelet som er bygget i moderne tid (1921), til å holde opp en plakate som sa: "Til helvete med læren - den er full av dritt".

I 1971 prøvde visepresidenten i KKP's sentralkomite, Lin Biao, [70] å flykte fra Kina, men han ble drept da flyet hans styrtet i Undurkhan i Mongolia. Senere ble noen konfutsianske sitater funnet i Lins bolig i Maojawan i Beijing. KKP startet da en rasende bevegelse, "Kritikk av Confucius". En skribent publiserte under pseudonymet Liang Xiao [71] en artikkel i Det røde flagg, KKP's fanemagasin, med tittelen "Hvem er Confucius?" Artikkelen beskrev Confucius som en "galing som ønsket å skru historien tilbake", og som en "bedragerisk og sludemagog". En serie med tegneserier og sanger som demoniserte Confucius, fulgte.

På denne måten ble det verdige og det hellige i religionen og kulturen utsløttet.

Endeløs ødeleggelse

I det gamle Kina styrte sentralregjeringen bare ned til regionnivå. Under dette nivået opprettholdt patriarkalske klaner selvstendig kontroll. Så gjennom historien ble slikt som keiser Qin Shi Huang [72] i Qin dynastiet (221 - 207 f. Kr.) som brente bøker og begravde konfutsianske lærde, de fire kampanjene for å ødelegge Buddhismen mellom det femte og tiende århundre, de "Tre Wu'er og en Zong", alt dette ble påtvunget fra toppen og nedover, og kunne derfor umulig utrydde kulturen, konfutsianske og Buddhistiske klassikere og ideer fortsatte å overleve i de store rommene i samfunnet. I kontrast til dette står "Bli kvitt de fire gamle" hvor tenåringer, oppildnet av KKP, ble en nasjonal grasrotbevegelse med "spontan entusiasme". KKP bredte seg utover til hver landsby, og lokale partiavdelinger kontrollerte samfunnet på landsbygdene så tett at KKP's "revolusjonære" bevegelse utvidet seg endeløst og påvirket hvert menneske på hver kvadratmeter land i Kina.

Aldri tidligere i historien har noen keiser utrenset fra borgernes sinn det som de fleste anså å være det vakreste og det helligste. KKP brukte baktalende og fornædrende propaganda i tillegg til sin makt. Å eliminere tro kan ofte være mer virkningsfullt, effektivt og varig enn fysisk mishandling alene.

Reformerer de intellektuelle

De kinesiske skrifttegnene inneholder essensen av 5.000 års sivilisasjon. Hvert skrifttegnets form og uttale, de språklige vendingene og de litterære hentydningene som formes av kombinasjoner av skrifttegn, er uttrykk for dype, kulturelle betydninger. KKP har ikke bare forenklet de kinesiske skrifttegnene, men også prøvd å erstatte dem med romersk-katolske tegn, noe som ville fjernet de tradisjonelle kinesiske skrifttegnene og all språklig, kulturell tradisjon. Men erstatningsplanen feilet, og på denne måten unn gikk man videre ødeleggelse av det kinesiske språket. Imidlertid var de

kinesiske intellektuelle som førte den samme tradisjonelle kulturarven videre, ikke så heldig at de ble spart for ødeleggelse.

Før 1949 hadde Kina rundt to millioner intellektuelle. Selv om noen av dem hadde studert i vestlige land, fikk de likevel i arv en del konfutsianske ideer. KKP kunne visseilig ikke slippe av på sin kontroll av dem, som medlemmer av den tradisjonelle klassen av "vitenskapsaristokrati", fordi deres tenkemåte spilte en viktig rolle i å forme vanlige menneskers tanker.

I september 1951 initierte KKP en storstilt "kampanje for tankereform". Den ble startet blant intellektuelle ved universitetet i Peking. KKP hadde krevd å "organisere en bevegelse (blant lærere på videregående skole, real-skoler og grunnskoler samt universitetsstudenter) for å bekjenne sin historiske trofasthet og ærlighet", og for å rense ut alle kontrarevolusjonære elementer". [73]

Mao Zedong likte aldri intellektuelle. Han sa: "De [intellektuelle] burde være klar over det faktum at mange såkalte intellektuelle, relativt sett, faktisk er ganske uvitende, og at arbeidere og bønder noen ganger vet mer enn de gjør". [74] "Sammenlignet med arbeidere og bønder var de ikke-reformerte intellektuelle ikke rene, og i de siste analysene var arbeidere og bønder de reneste menneskene selv om deres hender var skitne og deres føtter av og til fulle av kuskitt..". [75]

KKPs forfølgelse av disse intellektuelle startet med forskjellige typer av beskyldninger, fra kritikken mot Wu Xun [76] om å "drive skoler med tiggende penger" i 1951 til Mao Zedong's personlige angrep på forfatter Hu Feng [77] som kontrarevolusjonær i 1955. I begynnelsen ble de intellektuelle ikke kategorisert som en reaksjonær klasse, men i 1957, etter at flere store religiøse grupper hadde overgitt seg gjennom "enhetsfront" bevegelsen, kunne KKP rette sin oppmerksomhet og energi mot de intellektuelle. Dermed ble "Anti-høyre" bevegelsen lansert.

I slutten av februar 1957 oppfordret KKP, gjennom "la hundre blomster blomstre og hundre filosofiskoler kjempe", de intellektuelle til å sette ord på sine forslag og sin kritikk mot partiet, og lovet at det ikke skulle bli represalier. De intellektuelle hadde vært misfornøyde med KKP lenge for at det detaljstyrte på alle områder, selv om styrerne var lekmenn på områdene, og for KKP's mord av uskyldige mennesker gjennom kampanjen for å "undertrykke kontrarevolusjonære" i 1950 - 1953 og for å "eliminere kontrarevolusjonære" i 1955 - 1957. De tenkte at KKP endelig hadde blitt åpen-sinnet. Så de snakket villig ut om sine sanne følelser, og kritikken deres ble mer og mer intens.

Mange år seinere er det fortsatt mange mennesker som tror at Mao Zedong bare startet med å angripe de intellektuelle etter at han var blitt utålmodig med deres altfor sterke kritikk. Sannheten viste seg imidlertid å være helt annerledes.

Den 15. mai 1957 skrev Mao Zedong en artikkel med tittelen "Ting begynner å endre seg" og sirkulerte den blant KKP's tjenestemenn. Artikkelen sa: "I den siste tiden har høyresiden vist seg å være de mest bestemte og mest rabiate.... Høyresiden, som er antikommunister, gjør et desperat forsøk å piske opp en tyfon over styrke sju i Kina.... og er svært opptatt av å ødelegge Kommunistpartiet" [78] Etter dette ble de tjenestemennene som hadde vært uinteresserte i "la hundre blomster blomstre og hundre filosofiskoler sloss"-kampanjen, plutselig entusiastiske og "ærlige". I sine memoarer Fortiden forsvinner ikke som røyk, minnes Zhang Bojun's datter:

Li Weihan, minister i Det samlede frontarbeidsdepartementet, ringte personlig til Zhang Bojun og inviterte ham til et opprettingsmøte for å si sin mening om KKP. Zhang ble plassert på en sofa på første rad. Zhang visste ikke at dette var en felle, og uttrykte sin kritikk av KKP. "I løpet av hele seansen var Li Weihan avslappet. Zhan trodde muligens at Li var enig i det han sa. Han visste ikke at Li var fornøyd med å se at byttet hans gikk rett i fellen". Etter møtet ble Zhang klassifisert som høyreorientert nummer en i Kina.

Vi kan nevne en serie tidspunkter i 1957 der intellektuelle kommer med forslag eller holder taler der de kritiserer og foreslår. F eks Zhan Bojuns "Institutt for politisk design" den 21. mai, Long Yuns "Absurde anti-sovjetiske synspunkter" den 22. mai, Luo Longjis "Opprettingskomiteen" den 22. mai, Lin Xilings "Kritikk av KKP's føydalistiske sosialisme" ved Peking universitet den 30. mai, Wu Zuguangs "Partiet skal ikke lede kunsten" den 31. mai og Chu Anpings "Paritet dominerer verden" den 1. juni. Det var invitert til å komme forslag og kritikk, og alt dette ble fremført etter at Mao Zedong allerede hadde skjerpel slaktekniven.

Alle disse intellektuelle ble, forutsigbart, senere stemplet som høyreorienterte. Det var mer enn 550.000 slike "høyreorienterte" over hele landet.

I kinesisk tradisjon heter det at "intellektuelle kan bli drept, men aldri ydmyket". KKP var i stand til å ydmyke intellektuelle ved å nekte dem deres rett til å overleve og rettet til og med anklager mot familiene deres hvis de ikke aksepterte ydmykelsen. Mange intellektuelle overga seg. Under kampanjen var det til og med noen som anga andre for å redde seg selv, og dette knuste manges hjerte. De som ikke overga seg til fornedrelse, ble drept - og ble brukt som eksempler til å terrorisere andre intellektuelle.

Den tradisjonelle "vitenskapsklassen", eksempler på sosial moral, gikk derfor i glemmeboken.

Mao Zedong har sagt:

Hva kan keiser Qin Shi Huang skryte av? Han drepte 460 konfutsianske intellektuelle, men vi drepte 46.000 intellektuelle. I vår undertrykkelse av kontrarevolusjonære, drepte vi ikke noen kontrarevolusjonære intellektuelle også? Jeg diskuterte med de demokratiske folkene som beskyldte oss for å handle som keiser Qin Shi Huang. Jeg sa de tok feil. Vi overgikk ham 100 ganger. [79]

Mao gjorde sannelig mer enn å drepe de intellektuelle. Mer graverende var det at han ødela deres sinn og hjerter.

Tilsynelatende tradisjonell form for kultur, men erstattet med partiets innhold

Etter at KKP innførte økonomiske reformer og åpen-dør politikk, ble mange kirker så vel som buddhist- og taoisttempler renoveret. Det ble også organisert en del tempelutstillinger i Kina så vel som utenlands. Dette var KKP's siste tiltak for å misbruke og bryte ned det som var igjen av den tradisjonelle kulturen. KKP hadde to grunner for å gjøre dette; på den ene siden den nedarvede godhet i menneskets natur, som KKP ikke maktet å utrydde og som ville ødelegge "partikulturen", på den andre siden KKP's forsøk på å bruke tradisjonell kultur til å sminke sitt eget [sanne] ansikt for å dekke over den onde natur med "falskhet, ondskap og vold".

Essensen i kultur er dens indre moral, mens de overflatiske formene bare har underholdningsverdi. KKP gjenreiste de overfladiske elementene i kulturen, de som er til underholdning, for å dekke over den egentlige hensikten, som var å ødelegge moralen. Uansett hvor mange kunst- og kalligrafiutstillinger KKP har organisert, hvor mange kulturfestivaler med dragser og løvedans det har stelt i stand, hvor mange matfestivaler det har vært vertskap for og hvor mye det har bygget i klassisk arkitektur, så gjenoppretter partiet bare det overfladiske uttrykket, men ikke essensen i kulturen. I mellomtiden har KKP fremmet sine kulturelle forestillinger og utstillinger både i og utenfor Kina, hovedsaklig for å vinne politisk makt.

Igjen kan vi bruke templer som et eksempel. Templer er bygget for at folk skal kunne kultivere, høre klokker om morgenen og trommer ved solnedgang, og tilbe Buddha under brennende oljelamper. Folk i det vanlige samfunnet kan også skrive og tilbe der. Kultivering krever et rent hjerte som ikke søker etter noe. Skriftemål og tilbedelse krever også høytidelige omgivelser. Men templer er omgjort til turiststeder for økonomisk profit. Blant dem som besøker templer i dagens Kina, hvor mange av dem har kommet rett etter et bad og med ny-skiftede klær for overfor Buddha å tenke over sine feil med et ekte og respektfullt hjerte?

Å gjenopprette utseendet så den ser autentisk ut, men ødelegge den indre meningen i den tradisjonelle kulturen, det er taktikken som KKP har brukt for å forvirre folk. Det være seg Buddhisme, andre religioner eller kulturel-

le former som er avledet fra dem; KKP degraderer dem med fullt overlegg på denne måten.

III Partikulturen

Mens KKP ødela den tradisjonelle, halvt åndelige kulturen, etablerte det stillferdig sin egen "partikultur" gjennom kontinuerlige politiske kampanjer. Partikulturen har transformert den eldre generasjonen, forgiftet den yngre generasjonen og den har også hatt innflytelse på barn. Dets innflytelse har vært svært dyp, vid og bred. Selv mange som prøvde å avsløre KKPs ondskap, kunne ikke hjelpe for at de benyttet samme målestokk for å skille godt og ondt, samme måte å analysere på, til og med vokabularet som KKP hadde utviklet, med et uungæelig preg av partikulturen, benyttet de.

Partikulturen arvet ikke bare den grunnleggende ondskapen i den utenlandsk skapte marxist-leninistiske kulturen, men innkorporerte også, på en dyktig måte, alle de negative elementene i kinesisk kultur som hadde utviklet seg gjennom årtusener. Dette ble kombinert med den voldelige revolusjonen og kampfilosofien fra partipropagandaen. Disse negative delene var intern maktkamp innen kongefamilien, opprettede klikker som jaget etter personlige fordeler, politisk bedrag for å få andre til å lide og skitten taktikk og konspirasjon. Under KKPs kamp for å overleve i de tidligere årtiene ble dets egenskaper som "falskhet, ondskap og vold" beriket, næret og ført videre.

Despotisme og diktatur er partikulturens natur. Denne kulturen tjener partiet i dets politisk kamp og i klassekampen. Man kan forstå hvordan det former partiets "humanistiske" miljø med terror og despotisme fra fire synsvinkler eller aspekter.

Aspekter av herredømme og kontroll

A. En isolasjonskultur

Kulturen i Kommunistpartiet er et isolert monopol uten tankefrihet, talefrihet, organisasjonsfrihet eller trosfrihet. Mekanismen i partidominansen kan sammenliknes med et hydraulisk system som er avhengig av høyt trykk og isolasjon for å opprettholde en tilstand av kontroll. Selv den minste lekkasje kan forårsake at systemet bryter sammen. For eksempel nektet partiet dialog med studentene under den 4. juni studentbevegelsen [80] fordi det fryktet at med denne lekkasjen ville arbeiderne, bøndene, de intellektuelle og militæret også kreve dialog. Som konsekvens kunne Kina eventuelt ha beveget seg mot demokrati. Dette ville være en utfordring for ett-parti diktaturet. Derfor valgte de å begå mord istedenfor å komme studentene i møte og akseptere deres forespørrel. I dag bruker KKP titusener "webpoliti" for å overvåke Internett og blokkere direkte ethvert nettsted som KKP misliker.

B. En terrorkultur

I de siste 55 årene har KKP brukt terror for å undertrykke det kinesiske folkets tankegods. Det har brukt pisk og slaktekniv - folk vet aldri når uforutsette ulykker kan falle over dem - for å tvinge folk til å tilpasse seg. Ved å leve i fare er folk blitt lydige. Demokratiforkjempere, uavhengige tenkere, skepsis innen (KKPs) system og medlemmer av forskjellige åndelige grupper er blitt målgrupper for mord – som en måte å advare publikum. Partiet vil angripe enhver opposisjon fra starten.

C. En kultur med nettverkskontroll

KKP's samfunnskontroll er altomfattende. Det er et registreringssystem for husholdningen, en nabolag komité og forskjellige nivå i partistrukturen. "Partigreiner blir etablert på arbeidsplassnivå". "Hver eneste landsby har sin egen partigreiner". Parti- og ungtkommunistmedlemmer har jevnlig aktiviteter. KKP har også utviklet slagord i samsvar med dette. Her er noen eksempler: "Vokt din egen dør og pass på dine egne folk". "Stopp dine folk hvis de gjør seg attraktive". "Sett resolutt systemet i gang for å utføre sine plikter, garanter oppfyllelse av pliktene, og klargjør hvor ansvaret ligger". "Vokt og kontroller strengt. Ta alvorlig på disiplin og reguleringer og garanter 24 timers forebygging og vedlikehold kontrollmålingene". "610 kontoret [81] skal opprette en overvåkningskomité for å inspisere og overvåke aktiviteter i hver region og arbeidsgruppe ved ujevne mellomrom".

D. En kultur med anklager

KKP har fullstendig neglisjert sedvanlige rettslige prinsipper som grunnlag for styre og stell, og isteden energisk promotert politisk innblanding. Det har brukt sin absolutte makt til å straffe slektninger til de som fikk merke-

lappen "godseiere", rike", "reaksjonære", "dårlige elementer" og "høyreorienterte". Det fremhevet teorien om "klassebakgrunn"[82].

I dag vil KKP "legge ansvaret på de øverste lederne og gi dem en offentlig reprimande hvis de i sine lederroller ikke gjennomfører tiltak som er tilstrekkelige til å hindre at Falun Gong-utøvere drar til Beijing og lager trøbbel. I alvorlige tilfelle vil disiplinære tiltak bli iverksatt". "Hvis en i familien praktiserer Falun Gong, vil alle familiemedlemmene bli oppsagt fra jobben". Hvis én ansatt praktiserer Falun Gong, vil bonusen til alle i hele firmaet bli holdt tilbake. KKP utarbeidet også diskriminerende politikk som klassifiserte barn som "de som kan utdannes og transformeres" eller "fem svarte klasser" (landeiere, rike bønder, reaksjonære, dårlige elementer og høyreorienterte.) Partiet fremhevet å føye seg etter partiet og "sette rettskaffenhet over lojalitet til familien". Systemer som arkivsystemer for personal og organisasjon og midlertidige omplasseringssystemer ble etablert for å sikre gjennomføring av politikken. Folk ble oppmuntret til å beskyldte og avsløre andre, og ble belønnet for innsats for partiet.

Propaganda-aspekter

A. En kultur med én stemme

(Under kulturrevolusjonen ble Kina fylt med slagord som) "Overordnede instruksjoner", "En setning (av Mao) bærer vekten av ti tusen setninger, hver av dem er sannheten". Alle media ble brukt til å lovprise og snakke kollektivt om partiet. Når det var nødvendig, ble ledere fra alle nivåer i partiet, regjering, militæret, arbeidere, ungdomsorganisasjonen og kvinneorganisasjonene hentet frem for å uttrykke sin støtte. Alle måtte gjennom ildprøven.

B. En kultur som fremmer vold

Mao Zedong har sagt: " Med 800 millioner mennesker, hvordan kan det fungere uten kamp?" I forfølgelsen av Falun Gong sa Jiang Zemin: "Ingen straff for å slå i hjel en Falun Gong-utøver". KKP forfektet "total krig", og "atombomben er bare en papirtiger ... selv om halvparten av befolkningen døde, ville fortsatt den gjenværende halvparten gjenoppbygge fedrelandet fra dets ruiner.

C. En kultur som egger til hat

Det blir en fundamental nasjonal politikk å "ikke glemme lidelsene til de (fattige) klassene, og klart huske fiendskapet i blod og tårer". Grusomhet mot klassefienden ble priset som en dyd. KKP lærte "Ta en bit av hatet ditt, tygg det og svelg det ned. Plant hat i ditt hjerte slik at det spirer". [83]

D. En kultur av svik og løgner

(Her er noen få eksempler på KKP's løgner.) Avkastningen pr. *mu* [84] er over ti tusen *jīn* under Det store spranget framover (1958). "Ikke et eneste menneske ble drept på Tiananmen plassen" under 4. juni massakren i 1989. "Vi har kontroll med SARS viruset" i 2003. "Det er akkurat nå den beste situasjonen for menneskerettigheter i Kina", og "De tre betydningene". [85]

E. En kultur av hjernevask

(Dette er noen få av de slagordene som KKP fant på for å hjernevaske folk.) "Der ville ikke være et nytt Kina uten Kommunistpartiet." "Kjernen i den kraften som leder vår sak framover, er KKP, og den teoretiske basisen som leder vår tenkning, er marxist-leninismen." "Sett partiets ordrer ut i livet hvis du forstår dem. Selv om du ikke forstår, sett dem ut i livet uansett, og din forståelse vil bli dypere mens du setter dem ut i livet."

F. En kultur av smiger

"Himmelen og jorden er store, men partiets godhet er enda større." "Vi skylder alle våre fremganger til partiet." "Jeg tar partiet som min mor." "Jeg bruker mitt liv til å trygge partiets sentralkomite." "Et stort, ærefullt og korrekt parti." "Et uslælig parti" og så videre.

G. En fordringsfull kultur

Partiet etablerte modeller og satte opp eksempler, det ene etter det andre, og lanserte kampanjer for "det sosialistiske og etiske fremskritt" og "ideologisk utdanning". Til slutt fortsatte folk å gjøre det de hadde gjort før hver kampanje. Alle offentlige forelesninger, studiemøter og erfaringsdeling har blitt en slags utstillings, og samfunnets moralstandard har fortsatt å ta store sprang bakover.

Aspektet mellommenneskelige relasjoner

A. En kultur av sjalusi

Partiet framhevet "absolutt likhet" slik at "den som skiller seg ut vil være et mål for angrep". Folk er sjalu på dem som har større evner og på de som er mer velstående - det såkalte "rødt-øye syndromet". [87]

B. En kultur der man trækker hverandre ned

KKP framhevet "kjempe ansikt til ansikt og rapportere rygg mot rygg". Å angi sine venner, produsere skriftlig materiale som rammer dem, fabrikkere fakta og overdrive deres mistak - slik avvikende oppførsel er blitt brukt til å måle graden av kobling til partiet og ønsket om å avansere.

Subtil innflytelse på folks indre psyke og ytre oppførsel

A. En kultur som gjør mennesker til maskiner

Partiet vil at folk skal være "de boltene som aldri rustet i revolusjonsmaskineriet", og "det temmede verktøyet til partiet", eller å "angripe i hvilken som helst retning partiet dikterer oss". "Formann Mao's soldater lytter mest av alt til partiet; de går dit det er behov for dem og slår seg ned hvor det måtte være vanskeligheter."

B. En kultur som blander rett og galt

Under kulturrevolusjonen ville KKP "heller ha sosialistpirene enn kapitalistavlingene". Hæren hadde ordre om å skyte og drepe under massakren den 4. juni "i bytte mot 20 års stabilitet". KKP "gjør mot andre det man ikke ønsker at andre skal gjøre mot en selv".

C. En kultur med selvpåført hjernevask og ubetinget lydighet

"Lavere rang følger ordrene fra høyere rang og hele partiet er lydige mot partiets sentralkomite." "Sloss hensynsløst for å uttrykke enhver egoistisk tanke som glimter gjennom sinnet ditt." "Utslett en revolusjon i dypet av din sjel." "Oppretthold maksimum av tilpasning til partiets sentralkomite." "Samle sinnene, samordne skrittene, samordne ordrene og samordne kommandoene."

D. En spyttlikker-kultur

"Kina ville være i kaos uten Kommunistpartiet." "Kina er så enormt. Hvem andre kan styre Kina enn KKP?" "Hvis Kina kollapser, vil det være en verdensomspennende ulykke, så vi burde hjelpe KKP med å opprettholde sitt lederskap." "Ut fra redsel og behov for å beskytte seg selv ser de gruppene som kontinuerlig blir undertrykte av KKP, ofte mer venstrevridde ut enn KKP."

Det er mange flere slike eksempler. Enhver leser kan sannsynligvis finne forskjellige elementer av partikulturen i sine personlige erfaringer.

Folk som opplevde kulturrevolusjonen, kan kanskje fremdeles huske "Modell leken" i moderne operaer, sangen med Mao's ord som sangtekster og lojalitetsdansen. Mange husker fremdeles ordene fra dialogen i "Den hvithårete jenta", [88] "Tunnelkrigen" [89] og "Minekrigen" [90]. Gjennom disse litterære arbeidene har KKP hjernevasket folk og påtvinget sinnene deres tankegods om "hvor strålende og stort" partiet er, hvor "hardt og tappert" partiet har sloss mot fienden, hvor "fullstendig hengivne til partiet" alle partisoldatene er, hvor villige de er til å ofre seg selv for partiet og hvor dumme og onde fiendene er. Daglig påtvinger og injiserer KKP's propagandamaskin de for Kommunistpartiet nødvendige oppfatningene i hvert eneste menneskes sinn. Hvis man i dag gikk tilbake for å se "Episk

dikt", et musikalsk dansestykke, eller "Østen er rød" ville man innse at hele temaet og stilen på showet er om "mord, mord og mer mord."

KKP har videre skapt et eget system for tale og samtale, slik som det fornærmende språket i kritikk av massene – de blir skjelt ut, smigrende ord for å prise partiet og banale offisielle formaliteter som i "essayet i åtte deler." [91] Folk er lært opp til å snakke ubevisst ut fra tankemønstrene som fremmer begreper som "klassekamp" og "rose partiet", og språket de bruker er gjerne dominerende i stedet for rolig og rasjonelt resonerende. KKP misbruker også det religiøse vokabularet og forvrenger innholdet i disse termene.

Et skritt utenfor sannheten er en villfarelse. KKP's partikultur misbruker også til en viss grad tradisjonell moral. For eksempel verdsetter tradisjonell kultur verdier som "tro"; det samme gjør også Kommunistpartiet. Det som fremheves er imidlertid å være "trofast og ærlig mot partiet". Tradisjonell kultur fremhever "fromhet for barna". KKP kan sette folk i fengsel hvis det ikke sørger for sine foreldre, men den virkelige grunnen er at foreldrene ellers ville bli en "byrde" for myndighetene. Når det passer partiets behov, kreves det at barna setter klare grenser som adskiller dem fra foreldrene. Den tradisjonelle kulturen legger vekt på "lojalitet". Likevel, "folket er det aller viktigste, nasjonen kommer deretter og til sist den som styrer". "Loyaliteten" som KKP foretrekker, er blind "hengivelse" - så fullstendig blind at folk skal tro betingelsesløst på KKP og være lydige uten å stille spørsmål.

Mange av de ordene som KKP ofte bruker, er svært misvisende. For eksempel kalte de borgerkrigen mellom Kuomintang og kommunistene "frigjøringskrigen" som om folk ble "frigjort" fra undertrykking. KKP refererte til perioden etter 1949 som "etter at nasjonen ble grunnlagt" til tross for at Kina virkelig eksisterte lenge før det. KKP etablerte ganske enkelt et nytt politisk regime. Den treårige store hungersnøden [92] ble kalt "tre år med naturkatastrofer", selv om det faktisk overhodet ikke var noen naturkatastrofe, men derimot en menneskeskapt katastrofe. Ved gjentatt å høre disse ordene i dagliglivet blir folk umerkelig påvirket av dem, og aksepterer ubevisst ideologien som KKP har til hensikt å pøse inn i dem.

I tradisjonell kultur er musikk ansett som en måte å hemme menneskelig begjær. I Boken om sang (Yue Shu), volum 24 av "Historikerens nedtegnelser" (Shi Ji), sa Sima Qian (145 - 85 f. Kr.) [93] at menneskets natur er fredelig; fornemmelser og følelser, vekket av ytre ting, påvirker ens følelser og vekker følelsen av kjærlighet eller hat, avhengig av ens karakter og visdom. Hvis disse stemningene ikke kan begrenses, vil man bli forført av endeløse, ytre fristelser og fanget av indre stemninger til å gjøre mange dårlige gjerninger. Slik, sier Sima Qian, brukte keiserne i fortiden ritualer og musikk til å legge bånd på folk. Sangene skulle være "glade, men ikke uanstendige; triste, men ikke sørgelige." De skulle uttrykke følelser og begjær, men likevel ha kontroll over disse stemningene. Confucius sa i

utvalgte tekster at de tre hundre versene i Odene (en av de seks klassikerne samlet og redigert av Confucius) kan oppsummeres i en enkel setning: "Ikke tenk på noe ondt".

Noe så vakkert som musikk ble imidlertid brukt av KKP som en metode til å hjernevaske folk. Sanger som "Sosialismen er god", "Det ville ikke være et nytt Kina uten Kommunistpartiet" og mange andre er blitt sunget fra barnehagen til universitetet. Ved å synge disse sangene vil folk ubevisst akseptere innholdet i teksten. KKP stjal dessuten tonene fra de mest melodiose folkesangene og erstattet dem med tekster som lovpriser partiet. Dette har bidratt både til å ødelegge kulturen og til å framheve partiet.

Et av de klassiske KKP-dokumentene, Mao's "Tale ved Yan'an forum for litteratur og kunst" [94], fremhevet innsats for det kulturelle og det militære som "to krigsfronter". Mao slo fast at det ikke var nok med bare militære våpen, en "arme av litterær kunst" var også nødvendig. Det ble anslått at "den litterære kunsten skulle tjene politikken" og "arbeiderklassens litterære kunst... er skruene og mutterne i det revolusjonære maskineriet. Ut fra dette ble det utviklet et komplett system for partikultur med "ateisme og klassekamp" som kjerne. Systemet er i fullstendig motsetning til tradisjonell kultur.

Partikulturen har virkelig vært et utmerket bidrag til å hjelpe KKP til makt og kontroll over samfunnet. Liksom dets hær, fengsler og politistyrke er partikulturen også en voldsmaskin som sørger for en annen type brutalitet - "kulturell brutalitet". Denne kulturelle brutaliteten har redusert folkets vilje og underminert samholdet i den kinesiske nasjonen.

I dag er det mange kinesere som overhodet ikke er kjent med det essensielle i tradisjonell kultur. Noen setter til og med likhetstegn mellom den 50 år gamle "partikulturen" og den 5000 år gamle tradisjonelle kinesiske kulturen. Dette er sørgelig for det kinesiske folket. Det er mange som ikke forstår at ved å opponere mot den såkalte tradisjonelle kulturen, er de imot KKP's "partikulturen", og ikke imot den genuine tradisjonelle kulturen i Kina.

Mange har håp om å erstatte det nåværende kinesiske systemet med et vestlig demokratisk system. Faktisk har også vestlige demokratier et kulturelt grunnlag, særlig kristendommen, som hevder at "alle er like i Guds øyne" og som respekterer menneskelig natur og menneskelige valg. Hvordan kan denne despotiske, umenneskelige "partikulturen" til KKP være grunnlag for et vestlig demokratisk system?

Konklusjon

Avviket fra den tradisjonelle kulturen i Kina startet under Song dynastiet (960 - 1279 e. Kr.). Fra denne tid er kulturen blitt kontinuerlig utplyndret. Etter Fjerde mai bevegelsen av 1919 [95] var det likevel noen intellektuelle

som, med ønske om rask suksess og umiddelbar fortjeneste, forsøkte å finne en vei for Kina ved å vende seg bort fra den tradisjonelle kulturen og orientere seg mot vestlig sivilisasjon. Konflikter og endringer på det kulturelle området var likevel fortsatt et fokus for akademisk argumentasjon uten innblanding fra staten. Da KKP ble til, ble imidlertid de kulturelle konfliktene løftet opp til en kamp om liv og død for partiet.

Ødeleggelsen av den nasjonale kulturen var også en prosess for å etablere "partikulturen". Menneskelig bevissthet og moralsk dømmekraft ble pervertert av KKP, og på denne måten ble folk drevet til å snu ryggen til tradisjonell kultur. Hvis den tradisjonelle kulturen blir fullstendig ødelagt, vil nasjonens essens og samhold også forsvinne; tilbake blir bare etterlate et tomt navn for nasjonen. Dette er ingen overdreven advarsel.

På samme tid har ødeleggelsen av den tradisjonelle kulturen ført til uventet fysisk ødeleggelse.

I tradisjonell kultur verdsettes samhørigheten mellom himmelen og menneskene og harmonisk sameksistens mellom menneskene og naturen. KKP har uttrykt uendelig glede over å "sloss med himmelen og jorden". Denne KKP-kulturen har direkte ført til alvorlig degenerering naturen og miljøet, noe som plager Kina i dag. Ta vannressursene som eksempel. Det kinesiske folket har gitt opp den tradisjonelle verdien om at "en gentleman verdsetter rikdom, men han skaper formuen på en hederlig måte", og dette har ført til hensynsløs herjing og forurensning av naturen. Nå er mer enn 75% av de 50.000 kilometerne av Kinas elver egnet som miljø for fisk. Over en tredjedel av grunnvannet var forurenset allerede for et tiår siden, og situasjonen blir stadig verre. Et merkelig "syn" oppsto i Huaihe elven: Et lite barn som lekte ved den oljefylte elven, laget en gnist som, idet den nådde overflaten, tente en flamme som var 5 meter høy. Da ilden steg opp, ble mer enn ti piletrær i nærheten påtent og brente til aske. [96] Man kan lett forstå at det er umulig for dem som drikker slikt vann, ikke å utvikle kreft eller andre slags sykdommer, også hittil ukjente. Andre miljøproblemer, slik som ørkendannelse og saltdannelse i nordvestlige Kina og industriell forurensning i utviklede regioner, er alle relatert til samfunnets manglende respekt for naturen.

Tradisjonell kultur respekterer liv. KKP gjør gjeldende at "opprør er berettiget" og "det gir glede å kjempe mot mennesker". I revolusjonens navn har partiet myrdet og sultet i hjel titalls millioner mennesker. Dette har ført til at folk ikke verdsetter liv, noe som igjen fører til distribusjon av falske og giftige produkter på markedet. I byen Fuyang i provinsen Anhui fikk for eksempel mange friske babyer korte lemmer, tynne og svake kropp og forstørrede hoder i ammeperioden. Åtte barn døde på grunn av denne merkelige sykdommen. I undersøkelser ble det oppdaget at sykdommen var forårsaket av et giftig melkepulver, produsert av ondsignede og grådige fabrikanter. Noen mater krabber, slanger og skilpadde med hormoner og

antibiotika, mikser industrialalkohol i vinen, laver polert ris i industrielt matfett og gjør mel til brødbaking hvitere med industrielle blekemidler. I åtte år produserte en fabrikant i provinsen Henan hver måned tusener tonn kokeolje på basis av råstoff som inneholdt kreftfremkallende stoffer som avfallsolje, olje utvunnet av avfallsmat og leire-avfall som inneholdt restolje etter bruk. Produksjon av giftig mat er ikke et lokalt avgrenset fenomen, men vanlig over hele Kina. Dette har ene og alene å gjøre med en ensidig streben etter materiell vinning, og det er en konsekvens av at kulturen er ødelagt og at den menneskelige moral er degenerert.

I motsetning til partikulturen og dens absolutte monopol er den tradisjonelle kulturen svært integrerende. Under det fremgangsrike Tang dynastiet var Buddhistsk lære, Kristendommen og andre vestlige religioner i harmonisk sameksistens med taoistisk og konfutsiansk tankegang. Autentisk tradisjonell kinesisk kultur ville ha beholdt en åpen og tolerant holdning til moderne vestlig sivilisasjon. De fire "tigrene" i Asia (Singapore, Taiwan, Sør Korea og Hongkong) har skapt en "ny konfutsiansk" kulturell identitet. Den oppadgående økonomien på disse steder har bevist at tradisjonelle verdier ikke er noen hindring for sosial utvikling.

Genuin, tradisjonell kultur måler kvaliteten for et menneskes liv på basis av indre lykke heller enn ytre materiell komfort. "Jeg ville heller at ingen skulle kritisert meg bak min rygg enn at noen skulle roser meg opp i ansiktet. Jeg ville heller ha fred i sjelen enn ytre komfort". [97] Tao Yuanming (365 - 427 e. Kr.) [98] levde i fattigdom, men han var glad til sinns og likte tidsfordriv; "plukke asters-blomster under det østlige gjerdet, se på fjellet sør i det fjerne".

Kulturen gir ingen svar på spørsmål som hvordan man øker industriell produksjon eller hvilke sosiale systemer man bør ta i bruk. Men den spiller en viktig rolle ved å sørge for moralsk veiledning og selvbeherskelse. Den virkelige gjenreisningen av tradisjonell kultur vil at ydmykheten mot himmelen, jorden og naturen, respekten for liv og ærefrykten for Gud blir gjenopprettet. Det vil la menneskeheten leve i harmoni med himmel og jord og til å nyte en alderdom som himmelen kan gi.

Kommentar 7

Om Det kinesiske kommunistpartiets morderiske historie

Forord

Det Kinesiske Kommunistpartiets 55 år lange historie er skrevet med blod og løgn. Fortellinger om hendelser i denne blodige historien er både ekstremt tragiske og kommer sjelden frem. Under KKP's styre er mellom 60 og 80 millioner kinesere blitt drept, og de har etterlatt seg familier, knust av sorg. Mange undrer seg over hvorfor KKP dreper. Mens KKP fortsetter sin brutale forfølgelse av Falun Gong-utøvere og nylig slo ned protesterende folkemengder i Hanyuan med skarpe skudd, undrer folk seg om den dag noen gang vil komme hvor KKP vil bruke ord istedenfor geværer.

Mao Zedong sammenfattet formålet med kulturrevolusjonen slik: "...etter kaoset vil verden igjen bli fredelig, men 7 eller 8 år senere må det bli kaos på ny." [1] Med andre ord burde det være en kulturrevolusjon hvert 7 eller 8 år, og en mengde mennesker må drepes hvert 7 eller 8 år.

Bak KKP's slakt av mennesker er det en ideologi til støtte for drapene og krav av praktisk art.

Ideologisk sett tror KKP på "proletariatets diktatur" og "kontinuerlig revolusjon under proletariatets diktatur". Derfor ble, etter at KKP tok over Kina, landeiere myrdet for at problemene med produksjon, relasjoner og fordeling av landområdene skulle bli løst. Det "drepte kapitalistene" for å oppnå målet om kommersiell og industriell reform og for å løse produksjon og fordeling i byområdene. Etter at disse to klassene var blitt eliminert, var de grunnleggende økonomiske problemene sånn sett løst. For å etablere den herskende klasses kultur,[2] trengtes det også masseslakt. I undertrykkelsen av Hu Feng Anti-parti gruppen [3] og Anti-høyre kampanjen, ble de intellektuelle eliminert. Ved å ta livet av kristne, taoister og buddhister ble problemet med religioner løst. Massemordene under kulturrevolusjonen etablerte, kulturelt og politisk, KKP's absolutte lederskap. Tiananmen-massakren ble brukt for å hindre politisk krise og knuse demokratiske krav. Forfølgelsen av Falun Gong skal løse forholdene med åndelig tro og tradisjonell healing. Alt dette var tiltak for at KKP skulle styrke sin makt og bevare sitt styre da det sto overfor en konstant finansiell krise (prisene på forbrukervarer gikk i taket etter at KKP tok over og Kinas økonomi kollapset i kjølvannet av kulturrevolusjonen), politisk krise (folk som ikke følger partiets ordre eller ønsker å dele politiske rettigheter med partiet) og en troskrise (oppløsningen av den tidligere Sovjetunion, politiske forandringer i Øst-Europa og Falun Gong-spørsmålet). Bortsett fra Falun Gong-spørsmålet, skulle alle disse politiske kampanjene puste liv i KKP's onde gjenferd og fyre opp under ønsket om revolusjon. KKP brukte også disse

tiltakene for å teste KKP-medlemmer og eliminerte de som ikke møtte partiets krav.

Drapene har også en praktisk begrunnelse. KKP begynte som en gjeng bøller og slyngler som drepte for å få makt. Straks dette var blitt prioritet, var det ingen vei tilbake. Konstant terror var nødvendig for å skremme folk og tvinge dem, ut fra frykt, til å akseptere KKPs absolutte styre.

På overflaten kan det se ut som KKP var ”tvunget til å drepe”, og at forskjellige hendelser bare forekom for å irritere det onde KKP-gjenferdet og utløse KKPs omfattende drapsmekanisme. Når sant skal sies er rutinemessige drap en nødvendighet for KKP, og disse hendelsene sørger kun for å tilsløre partiets behov for å drepe. Uten disse smertefulle lærepengene kunne folk kanskje tro at KKP hadde begynt å forbedre seg og så kreve demokrati, slik de idealistiske studentene gjorde under demokratibevegelsen i 1989. Rutinemessig slakt hvert 7. eller 8. år sørger for å friske opp folks minner om terror og er en advarsel til den yngre generasjon – hvem som enn motarbeider KKP, ønsker å utfordre KKPs absolutte styre eller ønsker å finne tilbake til Kinas kulturelle historie, vil få smake ”jernneven” til proletariatets diktatur.

Drap er blitt en av KKPs mest essensielle måter til å beholde makten. Etter hvert som partiets blodige gjeld ble trappet opp, ville folk, dersom slakterkniven ble lagt til siden, få mot til å hevne KKPs forbrytelser. Omfattende mord i det skjulte var ikke nok; drapene måtte utføres på den mest brutale måten for effektivt å skremme befolkningen, særlig i begynnelsen da KKP bygget opp sitt styre.

Ettersom målet med drapene var å spre størst mulige terror, ble ofrene valgt vilkårlig slik at ingen gruppe kunne føle seg trygg. Under hver eneste politiske kampanje brukte KKP folkemord som strategi. ”Undertrykkelsen av reaksjonære” undertrykket ikke de såkalte reaksjonæres ”handling”, men de ”folk” som ble stemplet som reaksjonære. Dersom man hadde vært innrullert og i tjeneste noen få dager i Nasjonalist- (Kuomintang-, KMT) hæren, men overhodet ikke gjorde noe politisk etter at KKP kom til makten, ville denne personen fortsatt bli drept for sin ”reaksjonære historie”. Under landreformene tok KKP, for å fjerne ”roten til problemet”, ofte livet av både landeieren og hele hans familie.

Siden 1949 har over halve befolkningen i Kina blitt forfulgt av KKP. Anslagsvis 60 - 80 millioner mennesker har dødd av unaturlige årsaker. Dette tallet overgår det totale antallet døde i første og andre verdenskrig til sammen.

Som i andre kommunistiske land omfatter KKPs vilkårlige drap også brutale mord på egne medlemmer for å fjerne de annerledes tenkende som setter menneskeverd over Partinaturen. KKPs terrorstyre rammer like gjerne massene som sine egne for å opprettholde sin ”uinntagelige festning”.

I det normale samfunnet viser folk medfølelse og kjærlighet til hverandre, har ærefrykt og respekt for livet og takker sin Gud eller høyere krefter. I Østen sier man: ”Ikke gjør mot andre hva du ikke vil at andre skal gjøre mot deg.”[4] I Vesten sier folk: ”Elsk din nabo som deg selv.”[5] I motsetning til dette sier KKP: ”Historien til alle de samfunn som hittil har eksistert, er en historie om klassekamp.”[6] For å opprettholde klassekampen i samfunnet, må det genereres hat. Ikke bare tar KKP liv, det oppfordrer også folk til å ta livet av hverandre. Det forsøker å frata folk følelsene i forhold til andres lidelse gjennom uopphørlige drap rundt omkring i alles nærhet. Det vil at folk skal bli numne, utsetter dem derfor for umenneskelig brutalitet og utvikler derved en mentalitet der ”det beste du kan håpe på, er å slippe å bli forfulgt”. Alle disse lærepenge med brutal undertrykkelse gjør KKP i stand til å opprettholde sitt styre.

I tillegg til å ta utallige liv, har KKP også ødelagt det kinesiske folkets sjel. Mange er blitt formet til å reagere på KKP's trusler ved fullstendig å gi opp sin fornuft og sine egne prinsipper. På en måte er disse menneskers sjeler døde – noe enda mer skremmende enn å dø fysisk.

I. Forferdelig Massakre

Før KKP kom til makten, skrev Mao Zedong: “Vi bruker definitivt ikke en menneskekjærlig politikk mot de reaksjonære og overfor den reaksjonære klassens reaksjonære aktiviteter [7]” Med andre ord, selv før KKP overtok i Beijing, var det allerede bestemt at partiet skulle handle tyrannisk under den forskjønnende omskrivningen ”Folkets demokratiske diktatur”. Her følger et par eksempler.

Undertrykkelsen av de reaksjonære og landreformen

I mars 1950 utstedte KKP en ordre om ”strengt å undertrykke reaksjonære elementer”, som historisk sett er kjent som kampanjen for ”undertrykkelsen av de reaksjonære”.

I motsetning til alle keiserne som innvilget amnesti til hele landet etter at de ble kronet, satte KKP i gang sin drapsmaskin rett etter det hadde overtatt makten. Mao Zedong skrev i et dokument: ”Det er fremdeles mange steder der folk er skremt og ikke tør å drepe de reaksjonære åpent og i stor skala [8].” I februar 1951 uttalte KKP sentralt at utenom i provinsen Zhejiang og sør i provinsen Anhui, ”i alle andre områder der de ikke dreper nok, spesielt i de store og mellomstore byene, skulle de fortsette å arrestere og drepe et stort antall, og de skulle ikke stoppe for tidlig.” Mao anbefalte til og med at ”på landsbygda, for å drepe de reaksjonære, skulle over 1/1000 av den totale befolkningen drepes... i byene, skulle det være mindre enn 1/1000. [9]” Kinas befolkning bestod på den tiden av omtrent 600 millioner. Denne ”kongelige ordren” fra Mao ville ha forårsaket minst 600,000 dødsfall. Ingen vet hvor forholdet 1/1000 kommer fra. Kanskje bestemte Mao, ut fra

et innfall, at disse 600,000 livene ville være nok til å legge et grunnlag for frykt i befolkningen, og ga derfor ordre om at dette skulle skje.

Hvorvidt de drepte fortjente å dø, bekymret ikke KKP. I ”Folkerepublikken Kina – Reglement for avstraffelse av de reaksjonære” annonserte partiet selv i 1951 at de som ”sprer rykter” kan ”henrettes umiddelbart.”

Mens undertrykkelsen av de reaksjonære pågikk med full styrke, fant landreformen også sted i stor skala. Faktisk hadde KKP allerede startet landreformen innenfor dets okkuperte områder på slutten av 1920-tallet. På overflaten syntes landreformen å forsvare et lignende ideal som Det himmelske kongerike av Taiping [10], det vil si at alle skulle ha land for å dyrke jorden, men egentlig var dette bare et påskudd for drap. Tao Zhu, rangert som nummer 4 i KKP, hadde dette slagordet for landreformen: ”Enhver landsby blør, enhver husholding slåss”, noe som er en indikasjon på at grunneierne i alle landsbyene måtte dø.

Landreformen kunne ha vært gjennomført uten drap. Den kunne ha vært gjort på samme måte som myndighetene i Taiwan gjorde da de iverksatte sin landreform gjennom å kjøpe eiendom fra grunneierne. Men ettersom KKP oppsto av en gruppe kjeltringer sammen med proletariatet, kan det bare plyndringens metode. I redsel for revansje etter plyndringene, var det naturlig for KKP å drepe ofrene og dermed fjerne enhver kilde til trøbbel.

Den vanligste måten man drepte på under landreformen, var kjent som ”stridens møte”. KKP fabrikerte forbrytelser og siktet grunneierne eller de rike bøndene. Publikum ble spurt om hvordan de skulle avstraffes. Noen medlemmer i KKP eller aktivister var allerede plassert blant publikum for å rope ”Vi burde drepe dem!” og dermed ble grunneierne og de rike bøndene henrettet på stedet. På denne tiden ble enhver som eide eiendom på landsbygda, klassifisert som ”bølle”. De som ofte utnyttet bøndene, ble kalt ”simple bøller”, de som ofte hjalp til og reparerte offentlige anlegg og donerte penger til skoler og etter naturkatastrofer, ble kalt ”snille bøller” og de som ikke gjorde noen ting, ble kalt ”stille eller lydløse bøller”. Dette var en meningsløs klassifisering ettersom alle ”bøllene” straks ble henrettet, uavhengig av hvilke kategori ”bølle” de tilhørte.

I slutten av 1952 offentliggjorde KKP at antall henrettete ”reaksjonære elementer” var rundt 2,4 millioner. I virkeligheten var totalt antall drepte tidligere KMT-tjenestemenn på lavere nivå og landeiere minst 5 millioner.

Undertrykkelsen av de reaksjonære og landreformen førte til tre direkte resultater. For det første ble lokale funksjonærer som hadde blitt valgt gjennom klanbaserte selvstyret, eliminert. Gjennom å undertrykke de reaksjonære og gjennomføre landreformen, drepte KKP alt ledende personell i det forrige systemet og fikk full kontroll over landbruksområdene ved å etablere et avdelingskontor for partiet i hver landsby. For det andre fikk man tak i store pengesummer og andre rikdommer ved å stjele og røve

under landreformen og ved å undertrykke de reaksjonære. For det tredje ble alle sivile terrorisert under den brutale undertrykkelsen mot grunneierne og de rike bøndene.

“De tre antikampanjene” og “De fire antikampanjene”

Undertrykkelsen av de reaksjonære og landreformen rammet stort sett landsbygdene, mens de følgende ”De tre antikampanjene” og ”De fire antikampanjene” kunne anses som det tilsvarende folkemordet i byene.

”De tre antikampanjene” startet i desember 1951. Målet var korrupsjon, sløsing og byråkrati blant KKP's personell. En del korruperte KKP-funksjonærer ble henrettet. Like etterpå henførte KKP korrupsjonen blant sine statsfunksjonærer til kapitalismens fristelser. Følgelig ble ”De fire antikampanjer” mot bestikkelse, skattesvik, tyveri av statens eiendom, bygging på spekulasjon og spionasje mot statlig økonomisk informasjon lansert i januar 1952.

”De fire antikampanjene” bestod hovedsakelig av å stjele kapitalistenes eiendom eller snarere myrde kapitalistene for pengenes skyld. Chen Yi, ordføreren i Shanghai på den tiden, fikk rapporter på sofaen med en kopp te hver kveld. Han spurte da, lett henslengt: ”Hvor mange fallskjermssoldater er det i dag?” Dette betydde: ”Hvor mange forretningsmenn hoppet ut av høye bygninger for å begå selvmord i dag?” Ingen av kapitalistene kunne flykte fra de ”De fire antikampanjene”. De ble avkrevd skatter som var ”unndratt” helt tilbake til Guangxu-perioden (1875-1908) og Qing-dynastiet (1644-1911) da det kommersielle markedet ble etablert i Shanghai. Kapitalistene hadde umulig råd til å betale slike ”skatter”, ikke engang ved å bruke opp hele formuen. De hadde ingen annen mulighet enn å begå selvmord, men de våget ikke å hoppe i elven Huangpu. Dersom liket ble borte, ville KKP beskyldte dem for å flykte til Hongkong, og da ville familiemedlemmene bli holdt ansvarlige for å betale skattene. Kapitalistene hoppet istedenfor fra høye bygninger, og etterlatte dermed et lik til KKP som et bevis på sin død. Det ble sagt at folk på den tiden ikke våget å spaser ved siden av høye bygninger i Shanghai i frykt for å bli knust av folk som kom hoppende ovenfra.

I følge *Fakta om de Politiske Kampanjene etter Etableringen av Folkerepublikken Kina* utgitt i 1996 i fellesskap med fire statlige organer, bl.a. KKP's Forskningscenter for historie, ble, under ”De tre antikampanjene” og ”De fire antikampanjene”, mer enn 323.000 mennesker arrestert og over 280 begikk selvmord eller forsvant. I ”Anti-Hu Fang-kampanjen” i 1955 ble over 5000 mistenkt for forbrytelse, 500 arrestert, over 60 begikk selvmord og 12 døde av unaturlige årsaker. I den påfølgende undertrykkelsen av de reaksjonære ble over 21.300 mennesker henrettet, og over 4.300 begikk selvmord eller forsvant [11].

Den store hungersnøden

Det aller høyeste antall døde ble registrert under Den store hungersnøden i Kina kort tid etter Det store spranget fremover. [12] I artikkelen ”Den store hungersnøden” i boka *Historiske Dokumenter av Folkerepublikken Kina* står det: ”Antall unaturlige dødsfall og reduserte fødsler i perioden 1959 til 1961 estimeres til å være rundt 40 millioner... Kinas avfolkning med 40 millioner er trolig verdens største hungersnød i dette århundre.” [13]

Den store hungersnøden ble feilaktig stemplet som ”Tre-års naturkatastrofe” av KKP. I virkeligheten hadde disse tre årene gunstige værforhold uten noen massive naturkatastrofer som oversvømmelse, tørke, orkan, tsunami, jordskjelv, frost, hagl eller gresshoppeplager. ”Katastrofen” var utelukken- de forårsaket av mennesker. Kampanjen Det store spranget fremover påbød at alle kinesere skulle delta i stålproduksjon. Bøndene ble tvunget til å forlate sine avlinger, som ble stående og råtnet på rot. Til tross for dette forlangte funksjonærene i alle regionene økt produksjonsutbytte. He Yiran, førstesekretær i Kommunistpartiet i Forstanderskap av Liuzhou, fabrikkerte helt alene et sjokkerende utbytte på ”65.000 kilogram råris per *mu* [14]” i området Huanjing. Dette var rett etter plenumsmøtet i Lushan da KKP’s ”anti-høyre”-kampanje spredte seg over hele landet. For å demonstrere at KKP til en hver tid hadde rett, ble avlingene ekspropriert av myndighetene som en form for beskatning i overensstemmelse med det overdrevne rapporterte utbyttet. Som følge av dette ble bøndenes kornrasjoner, såkorn og annen mat konfiskert. Da kravet fremdeles ikke kunne oppfylles, ble bøndene anklaget for å gjemme avlingene sine unna.

He Yiran sa en gang at man må slite for å komme på første plass i konkurransen om høyest mulig utbytte, uansett hvor mange mennesker som ville dø i Liuzhou. Noen bønder ble fratatt alt, med bare et par håndfuller ris tilbake, gjemt i urintanken. Partikomiteen i distriktet Xunle i området Huanjiang utstedte til og med en ordre som forbød matlaging og hindret bøndene å spise avlingen. Militsen patruljerte på natten. Dersom de så lys fra et bål, ville de fortsette mot bålet og gjennomføre razzia. Mange bønder turte ikke å tilberede spiselige, ville urter eller bark, og de døde av sult.

Gjennom historien har myndighetene under hungersnød forsynt ofrene med risgrøt, fordelt avlingene og tillatt ofrene å flykte fra hungersnøden. KKP betraktet derimot flukt fra hungersnøden som en skam for partiets ære, og ga militsen ordre om å blokkere veiene for å hindre ofrene i å flykte fra nøden. Da bøndene ble så sultne at de stjal korn fra kornlagrene, ga KKP ordre om å skyte mot folkene for å hindre plyndring, og de drepte ble stemplet som kontrarevolusjonære elementer. Et stort antall bønder sultet i hjel i mange provinser, så som provinsene Gansu, Shandong, Henan, Anhui, Hubei, Hunan, Sichuan og Guangxi. Fremdeles ble sultne bønder tvunget til å delta i irrigasjonsarbeid, bygging av demninger og stålproduksjon. Mange segnet om og falt under arbeidet og reiste seg aldri igjen. Til

slutt hadde de gjenlevende ikke krefter til å begrave de døde. Mange landsbyer ble fullstendig utdødd ettersom familiene sultet i hjel, en etter en.

I de mest alvorlige hungersnøder i Kinas historie forut for KKP, var det tilfeller der familier byttet barn og spiste dem, men ingen spiste sine egne barn. Under KKP's regime ble imidlertid folk drevet til å spise de som var døde, slakte de som hadde flyktet fra andre regioner, til og med egne barn. Forfatteren Sha Qing skildret denne scenen i sin bok *Yi Xi Da Di Wan (An Obscure Land of Bayou)*: I en bondes familie under Den store hungersnøden var en far etterlatt bare med sin sønn og datter. En dag ble datteren drevet ut av huset av faren. Da hun kom tilbake, kunne hun ikke finne sin yngre bror, men så hvit olje som fløt i en stor kjele og en stabel med ben ved siden av ovnen. Noen dager senere tilsatte faren mer vann i gryten og ba datteren komme nærmere. Jenta var redd, og tryglet faren fra utsiden av døren: "Pappa, vær så snill, spis meg ikke. Jeg kan sanke ved og lage mat for deg. Dersom du spiser meg, vil ingen andre gjøre dette for deg."

Det fulle omfanget og antallet tragedier som dette er ukjent. Likevel, feilaktig fremstilte KKP dette til å være en edel ære, og hevdet at KKP ledet folk tappert til å bekjempe "naturkatastrofene". KKP fortsatte å omtale seg selv som "stor, praktfull og korrekt."

Etter plenumsmøtet i Lushan i 1959 ble general Peng Dehuai [15] fratatt sin beføyelse til å snakke åpent ut for folket. En gruppe statsfunksjonærer og nøkkelpersonell som våget å fortelle sannheten, ble avskjediget fra sine poster, anholdt og etterforsket. Etter dette våget ingen å snakke åpent ut. I stedet for å rapportere sannheten, skjulte folk fakta om sultedød for å beskytte sine egne offisielle posisjoner under Den store hungersnøden. Provinsen Gansu nektet til og med matvarehjelp fra provinsen Shasxi og hevdet at Gansu hadde en altfor stor matvareforsyning.

Den store hungersnøden var også en kvalifiseringstest for KKP's kjernepersonell. I følge KKP's kriterier hadde dette personellet stått imot og ikke fortalt sannheten i møte med 10-talls millioner folk som holdt på å sulte i hjel, og de var helt opplagt "kvalifiserte". Med denne testen trodde KKP at ingenting, så som menneskelige følelser og himmelske prinsipper, ville bli en psykologisk byrde som kunne hindre dem i å følge partiets linje. Etter Den store hungersnøden deltok de ansvarlige provinsfunksjonærene bare i en formell selvkritikk. Li Jingquan, KKP-sekretær i Provinsen Sichuan, der millioner av mennesker døde av sult, ble forfremmet til å bli førstesekretær for KKP's sørvestlige distriktskontor.

Fra Kulturrevolusjonen og Tinanmen-massakren til Falun Gong

Kulturrevolusjonen ble formelt lansert 16. mai 1966 og varte til 1976. Denne perioden ble omtalt som "Ti-års-katastrofen", til og med av KKP. Senere sa tideligere generalsekretær Hu Yaobang i et intervju med en jugo-

slavisk reporter: ”På den tiden var nær 100 millioner mennesker implisert, og det var en tiendedel av Kinas befolkning.”

I Fakta om den Politiske Kampanjen etter at Folkerepublikken Kina ble grunnlagt heter det: ”I mai 1984, etter 31 måneder med intensiv etterforskning, verifisering og rekalkulering av KKP's sentralkomite, er tallene relatert til kulturrevolusjonen følgende: over 4,2 millioner anholdt og etterforsket, over 1.728.000 unaturlige dødsfall, over 135.000 stemplet som kontra-revolusjonære og henrettet; over 237.000 drept, over 7,03 millioner ble invalidisert i væpnede angrep og 71.200 familier ble ødelagt. ”Offisiell statistikk, satt sammen av informasjon fra ulike områder, viser at 7,73 millioner døde av unaturlige årsaker under kulturrevolusjonen.”

I tillegg til de som ble slått i hjel, gikk det i starten av Kulturrevolusjonen en bølge av selvmord. Mange berømte intellektuelle, som Lao She, Lu Fei, Jian Bozhan, Wu Han og Chu Anping begikk selvmord i et tidlig stadium av Kulturrevolusjonen.

Kulturrevolusjonen var den mest vanvittige venstreorienterte perioden i Kina. Drap ble konkurransemiddel for å vise ens revolusjonære holdninger. Derfor ble slaktingen av ”klassefiender” ekstremt grusom og brutal.

Politikken om ”reform og åpenhet” åpnet i høy grad opp for informasjon. Dette gjorde at mange utenlandske reportere kunne bevitne studentmassakren på Tiananmen Square i 1989 og sende fjernsynsrapporter som viste stridsvogner som jaget og knuste studenter til døde.

Ti år senere, den 20. juli 1999, satte Jiang Zemins i gang undertrykkelsen av Falun Gong. I slutten av 2002 ble det i Fastlandskina bekreftet fra innside-kilder innen det offentlige at informasjon om over 7.000 dødsfall i varetektssentre, tvangsarbeidsleire, fengsler og mentalsykehus, der det gjennomsnittelig ble drept syv personer hver dag, ble holdt skjult.

Nå for tiden tar KKP livet av mye færre mennesker enn tidligere da millioner eller 10-talls millioner ble drept. Det er to viktige årsaker til dette. På den ene siden har partiet fordervet sinnene til den kinesiske befolkningen med sin partikultur slik at de nå er blitt mer føyelige og kyniske. På den andre siden har, på grunn av en overdreven korrupsjon og underslag blant KKP-funksjonærer, den kinesiske økonomien blitt en type ”transfusjons-økonomi”, og er stort sett avhengig av utenlandsk kapital for å opprettholde økonomisk vekst og sosial stabilitet. KKP husker godt de økonomiske sanksjonene som følge av massakren på Tiananmen Square, og er bevisst at åpenlyse drap ville føre til tilbaketrekning av utenlandsk kapital, noe som ville være en fare for det totalitære regimet.

Ikke desto mindre har KKP aldri sluttet å slakte folk bak lukkede dører, men dagens KKP sparer ingen midler for å skjule de blodige bevisene.

II. Ekstremt grusomme drapsmetoder

Alt det KKP gjør, tjener bare ett formål, nemlig å øke og opprettholde sin makt. Drap er et veldig viktig middel for KKP til å beholde makten. Desto flere som blir drept og desto grusommere drapene er, desto større er den skrekkinngytende effekten. Denne terroren startet så tidlig som før Den kinesisk-japanske krigen.

Massakren i det nordlige Kina under den kinesisk-japanske krigen

Da den tidligere amerikanske presidenten Hoover har anbefalt boken *Enemy Within* av Father Raymond J. De Jaegher, [16] uttalte Hoover at boken eksponerte kommunistbevegelsenes nakne terror. Han anbefalte den til alle som var villige til å forstå en slik ond kraft i vår verden.

I denne boken fortalte De Jaegher historier om hvordan KKP brukte vold til å skremme folk til underkastelse. For eksempel forlangte KKP en dag at alle skulle møte frem på en plass i landsbyen. Lærerne tok barna fra skolen til møtestedet. Hensikten med dette oppmøtet var å se 13 patriotisk unge menn bli drept. Etter at den fabrikkerte siktelsen var forkynt for ofrene, ga KKP den skrekkslagne læreren ordre om at barna skulle syng patriotiske sanger. Mens barna sang, dukket noen opp på scenen. Det var ingen danser, men en bøddel med en skarp kniv i hendene. Bøddelen var en barsk, robust, ung kommunistisk soldat med sterke armer. Soldaten gikk bak det første offeret, hevet raskt en stor, skarp kniv og skar nedover. Det første hodet falt ned på bakken. Blodet sprutet som en fontene idet hodet rullet bortover. Barnas hysteriske sang gikk over til kaotiske skrik og gråt. Læreren holdt takten og prøvde å holde sangen gående. Hennes taktklokke hørtes stadig i kaoset.

Bøddelen hugget 13 ganger, og 13 hoder falt. Etter dette kom flere kommunistiske soldater. De kuttet opp ofrenes bryst og skar ut ofrenes hjerter for et spisegilde. All denne brutaliteten forgikk rett foran øynene på barna. Barna ble bleke av redsel, og noen kastet opp. Læreren skjelte ut soldatene, lot barna stille opp og returnerte til skolen.

Etter denne hendelsen så Father De Jaegher at barn ofte ble tvunget til å være vitne til drap. Barna ble vant til slike blodige scener og ble følelsesløse ovenfor drapene, noen begynte til og med å nyte opphisselsen.

Når KKP følte at enkle drap ikke var skremmende og opphissende nok, fant de opp alle slags torturmetoder. For eksempel ble noen tvangsført med en sterk saltblanding uten at de fikk drikke, og ofrene ville da lide av tørst til de døde, noen ble kledd nakne og tvunget til å rulle seg i knust glass eller noen ble kastet i et hull i isen på en frossen elv om vinteren, og de enten frøs i hjel eller druknet.

De Jargher skrev at KKP-medlemmer i provinsen Shanxi hadde funnet opp en fryktelig torturmetode. En dag da han gikk en tur i byen, stoppet han foran en restaurant og stirret på et stort kokekar. Senere ble det kjøpt flere svære kar, og umiddelbart begynte de å arrestere noen som var mot Kommunistpartiet. Mens den hurtige rettsaken pågikk, ble karene fylt med vann og varmet opp til kokepunktet. De tre ofrene ble etter rettsaken kledd nakne og kastet i de kokende karene for å dø. I Pingshan var De Jaegher vitne til at en far ble flådd levende. KKP-medlemmene tvang sønnen til å se på og delta i denne umenneskelige torturen, til å se faren dø i en ulidelig smerte og høre hans skrik. De helte så eddik og syre på farens kropp, og så ble huden hans raskt skrelt av. De startet fra ryggen, deretter opp til skuldrene, og snart var huden fra hele kroppen fjernet, kun med huden på hodet intakt. Faren døde i løpet av noen minutter.

Den røde terroren i “Røde august” og kannibalismen i Guangxi

Selv ikke etter å ha oppnådd fullstendig kontroll over landet, sluttet CCP med volden. Under Kulturrevolusjonen ble denne typen vold enda verre.

Den 18. august 1966 møtte Mao Zedong representanter for rødegardistene i Tårnet på Tiananmen Square. Song Binbin, datter til kommunistlederen Song Renqiong, satte et emblem for rødegardistene på armen til Mao. Da Mao hørte Song Binbins navn, som betyr vennlig og høflig, sa han: ”Vi trenger flere voldshandlinger. ”Derfor endret Song navnet sitt til Song Yaowu (som bokstavelig talt betyr ”ønsker vold”).

Væpnede voldelige angrep spredde seg snart over hele landet. Den yngre generasjonen, som var oppdratt med kommunistisk ateisme, hadde verken frykt eller bekymringer. Under direkte ledelse av KKP og veiledet av Maos instruksjoner, begynte rødegardistene over hele landet, de var fanatiske og uvitende og som satte seg selv over loven, å banke opp folk og ransake deres hjem. I mange strøk ble alle de ”fire svarte klassene” (godseiere og rike bønder, reaksjonære, dårlige elementer og høyreorienterte) og deres familier utslettet i overensstemmelse med en politisk beslutning om folkemord. Et typisk eksempel var i området Daxing nær Beijing der, mellom 27. august og 1. september i 1966, totalt 325 mennesker ble drept i 48 brigader i 13 folkekommuner. Den eldste av de drepte var 80 år gammel og den yngste var bare 38 dager gammel. Tjueto hele husstander ble drept uten at noen ble spart.

Å slå i hjel en person var helt vanlig på den tiden. På Shatan-gaten torturerte en gruppe mannlige rødegardister en gammel kvinne med metallkjeder og lærbelter til hun ikke kunne bevege seg, og fremdeles hoppet en kvinnelig rødegardist på kroppen hennes og trampet henne på magen. Den gamle kvinnen døde av dette. ... Da rødegardistene ransakte hjemmet til en "godseiers hustru" (en ensom enke) nær Congwenmeng, tvang de hver eneste av naboene til å komme med en bolle med kokende vann som de helte ned i den gamle damens krage inntil kroppen hennes var ødelagt. Noen dager senere ble den gamle damen funnet død i rommet, og kroppen var dekket av larver. ... Det var mange forskjellige måter å drepe på, blant annet å bli slått i hjel med køller og batonger, kuttet med en sigd eller kvalt til døde med tau. ... Spedbarn ble drept på den mest brutale måten. Drapsmannen delte et spedbarn i to ved å stå på de ene foten og rykke hardt i den andre foten. (Investigation of Daxing Massacre by Yu Luowen) [17]

Kannibalismen i Guangxi var enda mer umenneskelig enn massakren i Daxing. Skribenten Zheng Yim, forfatter av boken *Scarlet Memorial* beskrev kannibalismens utbredelse og fremdrift i tre faser. [18].

I det første stadiet, begynnerstadiet, var terroren skjult og dystert. I årsrapporter for distriktet er en typisk episode beskrevet: ved midnatt gikk drapsmennene på tå-hev for å finne sitt offer, som ble skåret opp hvoretter hjerte og lever ble fjernet. Ettersom de var uerfarne og redde, tok de lungen hans ved en feiltakelse, og måtte da gå tilbake igjen. Straks de hadde kott hjertet og leveren, kom noen med brennevin hjemmefra, noen skaffet krydder og så spiste drapsmennene de menneskelige organene i stillhet og i lyset fra ilden i ovnen.

I det andre stadiet var terroren på topp, og den var åpen og offentlig. I dette stadiet hadde morderne fått mer trening og blitt mer erfarne, og de fjernet hjerter og lever mens ofrene fortsatt var i live. De lærte dette også ut til andre, og foredlet sin teknikk til fullkommenhet. For eksempel, når de skar opp en levende person, var det nok bare å skjære et kryss i offerets mage, trå på kroppen hans (dersom offeret var bundet til et tre, kunne de støte mot nedre del av buken med et kne) hvoretter hjertet og andre organer da bare falt ut. Lederen av mordgjengen hadde rett på hjertet, leveren og kjønnsorganene, mens de andre fikk ta det som var igjen. Disse voldsomme, men forferdelige episodene var omgitt av vaiende flagg og slagord.

Det tredje stadiet var galskap. Kannibalismen ble en svært utbredt bevegelse. I distriktet Wuxuan spiste folk andre mennesker som galne, omtrent som ville hunder spiser døde kropp under en epidemi. Ofrene ble først "offentlig kritisert". Dette ble alltid fulgt opp med drap og deretter kannibalisme. Straks et offer falt om, død eller levende, trakk folk knivene som de

hadde klargjort, omringet offeret og kuttet opp de kroppsdelene de kunne få tak i. På dette stadiet var alle vanlige borgere involvert i kannibalismen. ”Klassekamporkanen” blåste ut all sans for synd og menneskelig natur fra folks sinn. Kannibalismen spredte seg som en epidemi, og folk gledet seg over disse kannibalske festmåltidene. De spiste hver eneste del av kroppen, både hjerte, kjøtt, lever, nyrer, albuer, føtter og sener. Menneskekropper ble tilberedt på mange forskjellige måter, kokt, dampkokt, stekt, bakt og grillspekt. ... Folk drakk brennevin eller vin og spilte spill mens de spiste menneskekropper. Da fenomenet var på topp, hadde kafeteriaen i Den revolusjonære komité, den høyeste statsorganisasjonen i området Wuxuan, til og med menneskelige matretter på menyen.

Det er feilaktig å tro at en slik kannibalsk festival bare var et uorganisert fenomen blant folk. KKP var en totalitær organisasjon som kontrollerte hver eneste del av samfunnet. Uten KKP's oppfordring og manipulering kunne aldri denne kannibalske bevegelsen ha forekommet.

I en sang skrevet av KKP for å rose seg selv, står det: ”Det gamle samfunnet [19] gjorde mennesker om til gjenferder, det nye samfunnet gjør gjenferder om til mennesker.” Disse drapene og kannibalske gildene viser imidlertid at KKP kunne forvandle et menneske til et monster eller en djevel fordi det i seg selv er grusommere enn et hvilket som helst monster eller djevel.

Forfølgelsen av Falun Gong

Etter at Kinas folk gikk inn i en ny periode med datamaskiner og romferd og kunne snakke privat om menneskerettigheter, frihet og demokrati, tror mange at de makabre og motbydelige grusomhetene tilhører fortiden. KKP har kledd seg i siviliserte klær og klargjort seg til å forbinde seg med resten av verden.

Men dette er langt fra sannheten. Da KKP oppdaget at det fantes en gruppe som verken fryktet dets grusomme tortur eller drap, grep det til enda mer maniske midler. Den gruppen som er blitt forfulgt på denne måten, heter Falun Gong.

Rødegardistenes vold og kannibalismen i provinsen Guangxi var innrettet på å eliminere ofrenes kropp ved å drepe noen i løpet av minutter eller timer. Falun Gong-utøvere blir forfulgt for å tvinge dem til å gi opp deres tro på ”Sannhet, Medfølelse og Toleranse”. Ofte varer den grusomme torturen i flere dager, flere måneder eller til og med i flere år. Det er antatt at over 10.000 Falun Gong-utøvere har dødd som følge av tortur.

Falun Gong-utøvere som har lidd all slags forskjellig tortur og flyktet fra dødens hule hånd, har berettet om over 100 grusomme torturmetoder. De følgende er bare et par eksempler.

Den mest brukte torturmetoden for å mishandle Falun Gong-utøvere er kraftige slag. Politi og ledende fanger slår utøvere direkte og egger også andre fanger til å banke dem opp. Mange utøvere er blitt døde etter å ha blitt banket opp. Deres ytre øreganger er blitt revet i stykker, øyeeplene knust, tennene brukket og skallen, ryggrad, brystkasse, krageben, bekken, armer og bein brukket, armer og bein er blitt amputert som følge av mis-handlingen. Noen torturister har hensynsløst presset og knust mannlige utøveres testikler og sparket kvinnelige utøvere i området ved kjønnsorga-nene. Dersom utøverne ikke ga opp, fortsatte torturen og slagene til utøver-nes hud revnet, og det var med åpne kjøttsår. Selv om utøverne var blitt fullstendig vansiret av tortur og dekket med blod, fortsatte vaktene å helle saltvann på dem og gi dem støt med elektriske batonger. Det luktet brent kjøtt og blod, og det hørtes tragiske angstskriv. Torturistene tredde også plastposer over utøvernes hoder i et forsøk på å få dem til å gi etter av frykt for å bli kvalt.

Elektrosjokk er en annen, svært vanlig metode som ofte blir brukt til å torturere Falun Gong-utøvere i kinesiske tvangsarbeidsleire. Politiet har brukt elektriske batonger mot sensitive deler av utøverens kropp, blant annet på munnen, toppen av hodet, brystet, kjønnsorganene, hoftene, låre-ne, fotsålen, kvinnelige utøveres bryster og mannlige utøveres penis. Noen ganger har politimenn samtidig brukt flere elektriske batonger mot utøvere helt til man kunne lukte brent kjøtt og de skadde delene ble mørke og fio-lette. Noen ganger ga de samtidig elektriske støt mot hodet og anus. Politiet brukte ofte ti eller flere elektriske batonger samtidig for å slå utøvere over en lengre tidsperiode. Normalt sett har en elektrisk batong en spenning på ti tusener volt. Når den lades ut, avgir den et blått lys med en statisk-lignende lyd. Når den elektriske strømmen går gjennom en persons kropp, føles det som å bli brent eller bitt av slanger. Hvert eneste støt er like smertefullt som et slangebitt. Ofrenes hud blir rød, ødelagt og brent, og det går beten-nelse i sårene. Det finnes til og med enda kraftigere batonger med enda høyere spenning, og de får offeret til å føle som om det blir slått i hodet med en hammer.

Politier har også brukt sigarettglør til å brennemerke utøverne på hendene, ansiktet, nedre del av føttene, brystet, ryggen, brystvortene og så videre. De bruker sigarettennere til å brenne utøvernes hender og kjønnsorganer. Spe-siallagede jernstenger blir varmet opp i ovner til de blir rødglødende. Der-etter blir de brukt til å brenne utøverne på beina. Politiet bruker også glø-dende kull til å brenne utøverne i ansiktet. Politiet brant en utøver til døde som fortsatt hadde pust og puls etter å ha gått igjennom grusom tortur. Politiet hevdet at dødsårsaken var "selvbrenning".

Politiet har slått kvinnelige utøveres bryster og områder rundt kjønnsorga-nene. De har voldtatt og gruppevoldtatt kvinnelige utøvere. I tillegg har politiet kledd kvinnelige utøvere nakne og kastet dem inn i celler med mannlige fanger som da voldtok dem. De har brukt elektriske batonger mot

brystene og kjønnsorganene deres. De har brukt sigarettene til å brenne brystvortene og stukket elektriske batonger inn i vagina på kvinnelige utøvere for elektrisk støt. De har bundet sammen fire tannbørster og stappet dem inn i vagina på kvinnelige utøvere og pusset og vridd med tannbørstene. De har heftet kvinnelige utøvers intime deler med jernkroker. Kvinnelige utøvere er blitt bakbundet, med hendene låst bak ryggen, og deres brystvorter er koblet til ledninger med elektrisk strøm.

De tvang Falun Gong-utøvere til å ha på seg ”tvangstrøyer” [20], og bandt deretter armene i kryss bak ryggen. De trakk utøvers armer over skuldrene til fronten av brystet, bandt utøvernes legger opp og hang dem på utsiden av vinduet. Samtidig kneblet de utøverne med tørkle foran munner og satte på dem en hodetelefon som kontinuerlig spilte tekster som baktalte Falun Gong. I følge et øyenvitne; de som ble utsatt for denne typen tortur, brakk og ødela raskt armer, sener, skuldre, ankler og albuer. De som er blitt torturert på denne måten over lang tid har fullstendig ødelagt ryggen og dør i pinefull smerte.

De kaster også utøvere inn i fangehull, fylt med kloakk. De slår bambuspinner under fingerne til utøvere og tvinger dem til å leve i rom fulle med damp og med røde, grønne, gule, hvite og andre typer mugg i taket, på gulvene og på veggene, og dette forårsaker at sårene blir betente. De får også hunder, slanger og skorpioner til å bite utøvere og injiserer utøvere med medisiner som ødelegger nervesystemet. Dette er bare noen av de måtene som benyttes til å torturere utøvere i arbeidsleirene.

III. Grusomme interne kamper i partiet

Ettersom KKP samler sine medlemmer på grunnlag av Partinaturen istedenfor moral og rettferdighet, er lojaliteten blant medlemmene til den øverste lederen, spesielt blant seniorfunksjonærene, et sentralt spørsmål. Det er nødvendig for partiet å skape en atmosfære av terror ved å drepe en del av medlemmene. De som overlever, ser at når den øverste diktatoren ønsker at noen skal dø, vil den personen få en ussel død.

De interne kampene i Kommunistpartiet er velkjente. Alle medlemmene i Det russiske kommunistpartiets politibyrå ble i de to første periodene, utenom Lenin, som allerede var død, og selv Stalin ble henrettet eller begikk selvmord. Tre av fire marskalker ble henrettet, tre av fire øverstkommanderende ble henrettet, alle ti øverstkommanderende i Den andre armeen ble henrettet, 57 av de 85 øverste i hæravdelinger ble henrettet og 110 av 195 divisjonskommanderende ble henrettet.

KKP har alltid forsvart “ brutale kamper og ubarmhjertige angrep”. En slik taktikk var ikke bare innrettet mot folk utenfor partiet. Så tidlig som i revolusjonsperioden i provinsen Jiangxi hadde KKP allerede drept veldig mange fra Anti-Bolsjevik-gruppen (AB Gruppen) slik at bare et fåtall over-

levende kunne kjempe i krigen. I byen Yan'an gjennomførte partiet en "omskoleringskampanje". Senere, etter å ha etablert seg i politikken, ble Gao Gang, Rao Shushi [22], Hu Feng, og Peng Dehuai eliminert. Da Kulturrevolusjonen begynte, var nesten alle seniormedlemmene innen partiet blitt eliminert. Ingen av de tidligere generalsekretærene i KKP fikk et godt endelig.

Liu Shaoqi, tidligere kinesisk president og rangert som nummer to i landet, fikk en ulykkelig død. På hans 70 års fødselsdag, ble Wang Dongxing (Maos førstelivvakt) bedt av Mao Zedong og Zhou Enlai om å ta med en radio som presang til Liu Shaoqi og la ham høre en offisiell rapport fra den Åttende plenumssamlingen av den 12. sentralkomiteen, der det het: " Utvis forræderen, spionen og overløperen Liu Shaoqi for alltid fra partiet og fortsett med å avsløre og kritisere Liu Shaoqi og hans medsammensvorne til forræderi og landsforræderi.

Liu Shaoqi ble mentalt knust, og hans sykdom ble raskt verre. Ettersom han var bundet til sengen over lang tid og ikke kunne bevege seg, hadde det utviklet seg betente liggesar i nakken, ryggen, hoften og foten. Når han fikk sterke smerter, grep han tak i klær, blader eller andres armer og slapp ikke. Derfor ble det enkelt nok plassert en hard plastflaske i hendene hans. Da han døde, hadde to harde plastflasker fått form som et timeglass av de harde håndgrepen.

I oktober 1969 var Liu Shaoqis kropp i ferd med å råtne, og det infiserte pusset luktet sterkt. Han var tynn som en jernbaneskinne og på grensen til å dø. Men spesialinspektøren fra den sentrale partikomiteen tillot ham ikke å ta en dusj eller snu seg rundt for å skifte klær. I stedet kledde de av alle klærne, pakket han inn i et lappeteppe og sendte han med fly fra Beijing til byen Kaifeng, og der stengte de ham inne i kjelleren i en solid boligblokk. Om han fikk høy feber, ga de ham ingen medikamenter, men sendte til og med det medisinske personalet vekk. Da Liu Shaoqi døde, var kroppen hans fullstendig degenerert, og hans bustete, hvite hår var to fot langt. To dager senere, ved midnatt, ble han kremert som en person, sterkt infisert av sykdom. Sengetøyet, puten og det andre han etterlot seg, ble også kremert. På Liu's obduksjonskort stod det: Navn: Liu Weihuang. Yrke: arbeidsledig. Dødsårsak: sykdom. KKP torturerte landets president til døde på denne måten uten å angi noen klar årsak.

IV. Eksporterer revolusjonen og dreper folk utenlands

I tillegg til med stor glede og ved bruk av ulike metoder å drepe folk i Kina og innen partiet, var partiet også delaktig i drap av folk utenlands, blant annet av kinesere bosatt i utlandet, for å eksportere "revolusjonen". Røde Khmer er et typisk eksempel.

Pol Pots Røde Khmer holdt det gående i Kambodsja i bare fire år. Ikke desto mindre ble mer enn to millioner mennesker drept i dette lille landet i tidsrommet 1975 til 1978 med en befolkning på kun åtte millioner, hvorav 200.000 var kinesere.

Røde Khmers forbrytelser er utallige, men vi skal ikke drøfte dem her. Vi må likevel behandle Røde Khmers relasjon med KKP.

Pol Pot dyrket Mao Zedong. I begynnelsen av 1965 besøkte han Kina fire ganger for personlig å høre Mao Zedongs teorier. Så tidlig som i november 1965 oppholdt Pol Pot seg i Kina i tre måneder. Chen Boda og Zhang Chunqiao diskuterte teoriene med ham, så som ”politisk makt som vokser ut av et geværløp,” ”klassekamp,” proletariatets diktatur” og så videre. Senere tjente dette som grunnlag for hvordan han styrte Kambodsja. Etter at han returnerte til Kambodsja, forandret Pol Pot navnet på partiet sitt til Kambodsjas kommunistiske parti og etablerte revolusjonsbaser i henhold til KKP’s modell for å omringe byene fra landsbygdene.

I 1968 etablerte Kambodsjas kommunistiske parti offisielt en egen hær. I slutten av 1969 hadde den litt over 3.000 mennesker. Men i 1975, før de angrep og okkuperte byen Phnom Peng, var armeen blitt velutstyrt og med en styrke på 80.000 modige soldater. Dette var helt og holdent takket være KKP’s støtte. Boken *Dokumentaren om å støtte Vietnam og bekjempe Amerika* av Wang Xiangen [24], beskriver at Kina i 1970 ga Pol Pot våpen og utstyr for 30.000 soldater. I april 1975 overtok Pol Pot Kambodsjas hovedstat, og to måneder senere dro han til Beijing for å besøke og lytte til KKP’s instruksjoner. Det er tydelig at drapene til Røde Khmer ikke kunne ha funnet sted uten støtte i KKP’s teorier og dets materielle støtte.

For eksempel ble Prins Sihanouk, etter at hans to sønner var blitt drept av Kommunistpartiet i Kambodsja, etter Zhou Enlais ordre sent til Beijing av et lydige Kambodsjas kommunistisk parti. Det var velkjent at når Kambodsjas kommunistiske parti drepte, drepte de ”til og med fosteret” for å unngå mulige problemer i fremtiden. Men på Zhou Enlais anmodning, adlød Pol Pot uten å protestere.

Zhou Enlai kunne redde Sihanouk ved å si et ord, men KKP protesterte ikke da mer enn 200.000 kinesere ble drept av Kambodsjas kommunistiske parti. På den tiden gikk kambodsjanske kinesere til den kinesiske ambassaden for å få hjelp, men ambassaden ignorerte dem.

I mai 1998, da drap og voldtekt av etniske Kinesere pågikk i stor skala i Indonesia, sa ikke KKP et ord. De tilbød ingen hjelp og blokkerte til og med nyhetene i Kina. Det kunne se ut som om de kinesiske myndighetene ikke brydde seg noe om skjebnene til kinesere bosatt i utlandet; og de tilbød ikke engang humanitær hjelp.

V. Ødelegger familien.

Det er umulig å telle hvor mange som er blitt drept i KKP's politiske kampanjer. Blant folket er det ikke mulig å gjøre noen statistisk kartlegging på grunn av blokkert informasjon og barrierer mellom forskjellige regioner, etniske grupper og lokale dialekter. KKP's myndigheter ville aldri gjennomføre en slik kartlegging ettersom det ville være å grave sin egen grav. KKP foretrekker å utelate detaljene når den skriver sin egen historie.

Antall familier ødelagt av KKP er det enda mer umulig å kjenne til. I noen tilfeller kunne en person dø, og hele familien ble knust. I andre tilfeller døde hele familien. Selv om ingen døde, ble mange tvunget til å skille seg. Far og sønn, mor og datter ble tvunget til å fornekte sine slektskap. Noen ble lemlestet, noen ble gale og noen døde unge på grunn av alvorlig sykdom etter tortur. Listen over alle familietragediene er helt ufullstendig.

Yomiuri News i Japan rapporterte en gang at over halvparten av den kinesiske befolkningen er blitt forfulgt av KKP. Dersom dette er sant, blir antall familier ødelagt av KKP estimert til over 100 millioner.

Zhang Zhixin [25] er blitt et familiært navn takket være en mengde rapporter om hennes historie. Mange kjenner til at hun led under fysisk tortur, gjengvoldtekt og mental tortur. Til slutt ble hun drevet til galskap og skutt i hjel etter at halsen var skåret åpen. Men få vet kanskje at det er en annen forferdelig historie bak denne tragedien – til og med hennes familiemedlemmer måtte delta på ”studiemøter for de dødsdømte fangenes familier.”

Zhang Zhixins datter Lin Lin mintes fra tidlig våren 1975:

En person fra domstolen i Shengyang erklærte høyt og tydelig: ”Din mor er en ekte, stakk konservativ anti-revolusjonær. Hun nekter å akseptere og reformere seg og er uforbederlig gjenstridig. Hun er imot vår store leder formann Mao, mot den uovervinnelige Mao Zedongs tanker og mot den revolusjonære retningen til formann Maos proletariat. Med en forbrytelse ovenpå en annen, vurderer myndighetene en høyere straff. Dersom hun blir henrettet, hva er din holding?” Jeg var overrasket og visste ikke helt hva jeg skulle svare. Mitt hjerte var knust. Men jeg lot som om jeg var rolig, og prøvde det beste jeg kunne å holde tårene tilbake. Min far hadde fortalt meg at jeg ikke kunne gråte foran andre, ellers kunne vi ikke fornekte vår relasjon med min mor. Far svarte for meg: ”Om dette er tilfelle, kan myndighetene fritt gjøre hva som anses å være nødvendig.”

Personen fra retten spurte igjen: “ Vil dere hente hennes kropp dersom hun blir henrettet? Vil dere hente eiendelene hennes i fengselet?” Jeg senket hodet og sa ingenting. Faren min svarte for meg igjen: “Vi trenger ingenting.” ... Far holdt meg og broren min med hendene og gikk ut av distriktshuset. Vi sjanglet av sted hjemover mot en bitende snøstorm. Vi lagde ikke mat; far delte det eneste vi hadde hjemme og gav det til meg og broren min. Han sa: ” Spis ferdig og gå tidlig til sengs.” Jeg lå stille på leiresengen. Far satte seg ned og stirret fortumlet inn i lyset. Han reiste seg, åpnet forsiktig kofferten som vi hadde med oss fra vårt gamle hjem i Shenyang, og tok ut et bilde av mor. Han så på det og kunne ikke holde tårene tilbake.

Jeg stod opp av sengen, la hodet i fars armer og begynte å gråte høyt. Far strøk meg og sa: ”Ikke gjør det, vi kan ikke la naboene høre det.” Broren min våknet etter å ha hørt meg gråte. Far holdt armene tett rundt broren min og meg. Vi visste ikke hvor mange tårer vi hadde grått den natten, men vi kunne ikke gråte fritt. [26]

En av universitetets forelesere hadde en lykkelig familie, men familien hans møtte en katastrofe under prosessen med å korrigere de høyreorienterte. Under anti-høyre-kampanjen hadde konen hans stevnemøte med en som var stemplet som konservativ. Elskerens hennes ble senere sendt langt vekk og led meget. Ettersom hun, som ung pike, ikke kunne bli med, gav hun opp elskerens sin og giftet seg med foreleseren. Da elskerens hennes til slutt kom tilbake til hjembygden, måtte hun, som mor av flere barn, angre sitt tidligere forræderi. Hun insisterte på å skille seg fra mannen sin for å frigjøre seg fra sin dårlige samvittighet. På denne tiden var foreleseren over 50 år, og han kunne ikke akseptere de plutselige forandringene og ble gal. Han kledde seg naken og løp over alt for å finne et sted og starte livet på nytt. Til slutt forlot konen og deres barn ham. Den smertefulle separasjonen, bestemt av partiet, er et problem som ikke kan bli løst og er en uheldig sosial sykdom som bare kunne erstattes en separasjon med en annen.

Familien er grunnsteinen i det kinesiske samfunnet. Det er også den tradisjonelle kulturens siste forsvar mot partikulturen. Derfor er det å ødelegge familien, det mest grusomme i KKP's drapshistorie.

Ettersom KKP hadde monopol på alle sosiale ressurser, ville en person som var klassifisert på motsatt side av diktatoren, umiddelbart møte en krise i livet, bli anklaget av alle i samfunnet og fratatt hans eller hennes verdighet. På grunn av den urettferdige behandlingen er familien det eneste trygge som kan være til trøst for disse uskyldige menneskene. Men med KKP's politikk og innblanding, ble familiemedlemmene holdt fra hverandre og kunne ikke trøste hverandre, ellers risikerte de raskt å bli merket og stemplet som motstandere av diktaturet. Zhang Zhixin ble for eksempel tvunget

til å skille seg. For mange ble familiemedlemmenes forræderi – angiveri, stridigheter, offentlig kritisering eller avstandtagen – den siste dråpen som tar livsmotet fra dem. Mange folk begikk selvmord som et resultat av dette.

VI. Forløpet og konsekvensene av drap

KKPs drapsideologi

KKP har alltid utropt seg selv som talentfull og kreativ i dets utvikling av marxist-leninisme, men i realiteten har KKP kreativt utviklet en makeløs ondskap i historien og verden over. Det bruker kommunistisk ideologi om sosial enhet til å bedra folk og intellektuelle. Det griper den underminerende troen på forskning og teknologi til å fremme en fullstendig ateisme. Det bruker kommunismen til å nekte privat eierskap, og det bruker Lenins teorier og voldelige revolusjoner til å styre landet. På samme tid kombinerer og deretter forsterker det de mest onde delene av kinesisk kultur, som avviker fra hovedstrømmene i kinesiske tradisjoner.

KKP har innført en egen fullstendig teori og struktur om ”revolusjon” og ”kontinuerlig revolusjon” under proletariatets diktatur. Det bruker dette systemet til å forandre samfunnet og sikre partiets diktatur. Teorien har to deler – den økonomiske delen og superstrukturen under proletariatets diktatur. Det økonomiske fundamentet bestemmer superstrukturen, mens superstrukturen tjener på det økonomiske fundamentet. For å forsterke superstrukturen, spesielt partiets makt, må det ført starte revolusjonen fra det økonomiske fundamentet, som omfatter:

- (1) Å drepe grunneierne for å løse produksjonsdelingen (produksjonsrelasjonene) [27] på landsbygda,
- (2) å drepe kapitalistene for å løse produksjonsdelingen i byene.

Innen superstrukturen ble drap gjentatte ganger utført for å opprettholde partiets absolutte, ideologiske kontroll. Dette omfatter:

(1) Løse problemet med de intellektuelles politiske holdinger overfor partiet.

Over en lang tidsperiode har KKP lansert flere kampanjer for å reformere de intellektuelles tanker. De intellektuelle ble anklaget for spissborgerlig individualisme, spissborgerlig ideologi, upolitiske synspunkter, klasseløs ideologi, liberalisme etc. KKP tok verdigheten fra de intellektuelle gjennom å hjernevaske dem og eliminere deres samvittighet. KKP eliminerte nesten fullstendig all uavhengig tenkning og mange andre gode kvaliteter blant de intellektuelle, herunder tradisjonen der man står opp for rettferdighet og vier sitt liv for å opprettholde rettferdighet. I denne tradisjonen skal man ikke la seg forlede av velstand og ære eller la seg avlede fra sitt formål, om fattig eller dunkel, heller ikke bøye seg for overordnede krefter

[28]. Man skulle være den første til å bekymre seg og den siste til å kreve sin del av lykken, [29] enhver vanlig borger skulle ta ansvar for sin nasjons suksess eller fiasko [30] og en gentleman forbedrer seg selv i det skjulte, men står frem for å forbedre hele landet. [31]

(2) Lansere en kulturrevolusjon og drepe folk for å sikre KKP's absolutte kulturelle og politiske lederskap.

KKP mobiliserte massekampanjer innen og utenfor partiet og satte i gang drap i kulturelle miljøer som litteratur, kunst, teater, historie og utdanning. Partiet angrep først berømte personer som "Tre-Familie Landsbyen" [32], Liu Shaoqi, Wu Han, Lao She og Jian Bozan. Senere økte antallet drepte med "en liten gruppe innen partiet" og "en liten gruppe innen hæren" og til slutt eskalerte drapene fra alle innen partiet og hæren til alle rundt omkring i landet. I væpnede kamper ble de fysiske kroppene eliminert, i kulturelle angrep drepte de folkets sjel. Dette var en ekstremt kaotisk og voldelig periode under KKP's styre. Den onde siden av den menneskelige naturen ble forsterket til det maksimale på grunn av partiets behov for å fornye sin makt under kriser. Alle skulle egenrådig drepe "i revolusjonens navn" og "beskytte Formann Maos revolusjonære linje". Dette var en enestående og landsdekkende eksersis som eliminerte den menneskelige naturen.

(3) KKP skjøt mot studenter på Tianamen Square 4 Juni 1989 som svar på de demokratiske kravene i etterkant av Kulturrevolusjonen.

Dette var første gang KKP's hær drepte sivile i full offentlighet for å undertrykke folkets protest mot underslag, korrupsjon og hemmelige avtaler mellom offentlige tjenestemenn og foretningmenn samt deres krav om pressefrihet, ytringsfrihet og frihet til forsamling. For å spre hat mellom hæren og befolkningen arrangerte KKP under Tiananmen-massakren til og med at folk brant militære kjøretøy og drepte soldater. Tragedien der Folkets hær massakrerte sitt eget folk var regissert av partiet.

(4) Drar på grunnlag av ulik tro

Trosområdet er KKP's livslinje. For at dets kjetteri skulle bedra folket på den tiden, satte KKP helt fra starten av sitt styre i gang med å utrydde alle religioner og trossystem. Da de møtte en åndelig tro i en ny periode – Falun Gong – tok KKP igjen frem slaktekniven. KKP's strategi er å dra fordel av Falun Gongs prinsipper "Sannhet, Medfølelse og Toleranse" og det faktum at utøvere ikke lyver, ikke øver vold og ikke skaper sosial ustabilitet. Etter å ha samlet erfaring i forfølgelsen av Falun Gong, ble KKP mer i stand til selv å utrydde folk med annen tro. Denne gangen sto Jiang Zemin og KKP selv frem for å regissere drapene i stedet for å la andre folk eller grupper gjøre det.

(5) Drap for å dekke over sannheten

Folkets rett til å vite er et annet svakt punkt hos KKP, og det dreper også folk for å blokkere informasjon. Tidligere var ”å høre på fiendens radio og kringkasting” en grov forbrytelse som ble straffet med fengsel. I dag har Jiang Zemin, som følge av flere episoder der det statseide fjernsynet ble avbrutt av informasjon om fakta bak forfølgelsen av Falun Gong, utstedt en hemmelig ordre om ”å drepe uten barmhjertighet”. Liu Chengjun, som sto bak avbruddene og de alternative sendingene, ble torturert til døde. KKP mobiliserte ”610-kontoret” (en Gestapo-lignende organisasjon opprettet for forfølgelsen av Falun Gong), politiet, aktoratet, rettsvesenet og et massivt internett politisystem for å overvåke folket og alle dets handlinger.

(6) Fratar folk deres rett til å overleve for å ivareta egne interesser

KKPs teori om kontinuerlig revolusjon betyr i realiteten at det vil aldri gi opp sin makt. Akkurat nå har underslag og korrupsjon innen KKP utviklet seg til konflikter mellom partiets absolutte lederskap og folkets rett til å leve. Når folk organiserer seg for å beskytte sine rettigheter i samsvar med loven, bruker KKP vold og vifter med slakterkniven mot de såkalte ”hovedmennene” bak bevegelsene. KKP har allerede forberedt over en million væpnede politimenn for dette formålet. I dag er KKP enda bedre rustet til å drepe enn det var under Tinanmen-massakren i 1989 da det var nødt til å mobiliserte en midlertidig feltarme. Likevel er KKP kommet til et slikt ekstremt sårbart stadium at det til og med ”tar trær og gress som fiende når vinden blåser”, slik et kinesisk ordtak sier.

Vi kan se av det ovenstående at KKP er et ondt gjenferd i naturen. Uansett hvordan det forandrer seg på et gitt tid og sted for å opprettholde sin absolutte kontroll, vil KKP ikke kunne forandre sin morderske historie – det drepte folk før, det dreper folk nå og det vil fortsatt drepe folk i fremtiden.

Ulike drapsmetoder under ulike omstendigheter.

A. Hersker med propaganda

KKP har brukt forskjellige metoder til å drepe folk, avhengig av tidsperioden. I de fleste situasjoner har KKP brukt propaganda forut for drapene. KKP har ofte sagt at ”bare drap kan berolige folks indignasjon”, som om folk hadde oppfordret KKP til å drepe. I realiteten er ”folks indignasjon” fremkalt av KKP.

For eksempel var dramaet ”Den hvithårete jenta”, [33] et totalt vrangbilde av en folkelegende, og de fabrikkerte historiene om renteinnkrevningen og vannfangeshullene i dramaet ”Liu Wencai” begge brukt som et verktøy for å ”utdanne” folk til å hate landeiere. KKP demoniserte vanligvis sine fiender, slik som med saken til Kinas tidligere president, Liu Shaoqi. Spesielt iscenesatte KKP en selvbrenningsepisode på Tinanmen Square i januar 2001

for å egge folk til hat mot Falun Gong, og deretter ble den massive folke-mordskampanjen mot Falun Gong mangedoblet. KKP har ikke bare endret på sin måte å drepe mennesker, men i stedet har det perfektionert dem ved bruk av ny informasjonsteknologi. Tidligere kunne KKP bare føre det kinesiske folket bak lyset, men nå bedrar det også folk over hele verden.

B. Mobiliserer massene til drap

KKP dreper ikke folk bare gjennom diktaturets maskineri, men mobiliserer også aktivt folk til å ta livet av hverandre. Selv om KKP fulgte en del forskrifter og lover i begynnelsen av disse mobiliseringene, kunne ingenting stoppe slaktingen etter at folk var blitt egget til å drepe. For eksempel kunne en komité for landreformer, da KKP gjennomførte disse reformene, bestemme over landeierens liv og død.

C. Tar først sjelen, dreper så den fysiske kroppen

En annen drapsmodell er å knuse ens sjel før den fysiske kroppen drepes. Gjennom Kinas historie har ingen ødelagt folkets sjeler, ikke en gang under det aller grusomste og voldeligste Qin-dynastiet (221 – 207 f. Kr). KKP har aldri gitt folk noen mulighet til å dø som martyrer. De kunngjorde en politikk om ”mildhet for de som innrømmer og streng straff for de som motstår” og at ”å senke sitt hode og innrømme sine forbrytelser er den eneste veien ut”. KKP tvinger folk til å gi opp sine egne tanker og tro. Dette gjør at de dør som hunder uten verdighet – en verdig død kunne oppfordre tilhengere til det samme. Bare ved å dø i ydmykelse og skam kan KKP oppnå sin hensikt om å ”utdanne” folk som beundret offeret. Årsaken til at KKP forfølger Falun Gong med ekstremt grusomme metoder og vold er at Falun Gong-utøvere anser sin tro som viktigere enn livet. Når KKP er ute av stand til å ødelegge deres verdighet, gjør det alt det kan for å torturere deres fysiske kropper.

D. Dreper folk gjennom allianser og fremmedgjøring

Da KKP drepte folk, brukte de både gulrot og pisk, vennlige med noen og uvennlige mot andre. KKP prøver alltid å angripe en ”liten del” av befolkningen, og bruker forholdet 5 prosent. ”Majoriteten” av befolkningen er alltid gode og alltid en målgruppe for ”utdanning”. Slik utdanning består av terror og omsorg. Utdanningen gjennom terror bruker frykt til å vise at de mennesker som motsetter seg KKP vil få et bedrøvelig endelikt, noe som får dem til å holde seg langt unna de som tidligere ble angrepet av partiet. Utdanning gjennom ”omsorg” lar folk se at dersom de kan vinne KKP's tillit og stå sammen med KKP, vil de ikke bare være trygge, men også ha en god sjanse til å bli forfremmet eller høste andre fordeler. Lin Biao [33] sa en gang: ”En liten del [undertrykt] i dag og en liten del i morgen, snart vil dette totalt utgjøre en stor del.” De som gledet seg over å ha overlevd den ene kampanjen ble ofte ofre i den neste.

E. Tar potensielle trusler i starten og hemmelige utenomrettslige drap

Nylig har KKP utviklet drapsmodeller der problemene blir tatt i starten, som å knipe knopper, og hemmelige drap gjennomføres utenfor loven. For eksempel, ettersom arbeidernes streiker og bøndenes protester ble mer vanlig rundt omkring mange steder, eliminerte KKP bevegelsene før de begynte å vokse ved å arrestere de såkalte "hovedmennene" og dømte dem til strenge straffer. I et annet eksempel, ettersom frihet og menneskerettigheter er blitt en mer og mer vanlig og anerkjent trend over hele verden, straffet ikke KKP Falun Gong-utøvere med dødsstraff, men under Jiang Zemin's anstiftelse om at "ingen blir holdt ansvarlige for drap på Falun Gong-utøvere", er Falun Gong-utøvere i stort antall blitt torturert til tragiske dødsfall over hele landet. Den kinesiske grunnloven hjemler befolkningen rett til å appellere dersom noen er blitt utsatt for urettferdighet. Ikke desto mindre har KKP brukt sivilkledde politimenn eller leid inn lokale bøller til å stoppe, arrestere og sende appellantene hjem igjen, eller til og med satt dem i tvangsarbeidsleire.

F. Drepe for å advare andre

Forfølgelsen av Zhang Zhixin, Yu Luoke og Lin Zhao [35] er alle slike eksempler.

G. Undertrykkelse for å skjule sannheten om drapene

Berømte personer som er internasjonalt kjent, blir vanligvis undertrykt, men ikke drept av KKP. Hensikten med dette er å skjule drapene av de som ikke tiltrekker seg publikums oppmerksomhet. For eksempel drepte ikke KKP ledende KMT-generaler som Long Yun, FuZuoyi og Du Yuming under undertrykkelseskampanjen mot de reaksjonære, men drepte i stedet KMTs underoffiserer og soldater.

KKPs drap har, over en lang tidsperiode, forvrent det kinesiske folkets sjel. Nå for tiden er det mange i Kina som har en tendens til å drepe. Da terroristene angrep USA den 11. september 2001, var det mange fastlandskinesere som ga uttrykk for glede over angrepene ved å kunngjøre dette på Internett. Det var talsmenn for "total krig" over alt, og dette fikk folk til å skjelve av frykt.

Konklusjon

Takket være KKP's informasjonsblokkade har vi ingen mulighet til å vite eksakt hvor mange mennesker som har dødd under forskjellige forfølgelser og kampanjer under dets styre. Minst 60 millioner mennesker døde i de tidligere nevnte kampanjene. I tillegg drepte KKP også etniske minoriteter i XinJiang, Tibet, Indre Mongolia, Yunnan og andre steder, og det er vanskelig å finne informasjon om disse hendelsene. *The Washington Post* esti-

merte en gang at antall mennesker forfulgt til døde av KKP var så høyt som 80 millioner [36].

I tillegg til antall døde er det heller ikke mulig å vite hvor mange som er blitt invalidisert, mentalt syke, rasende, deprimentert eller skremt til døde under den forfølgelsen de var utsatt for. Hver enkelt død er en bitter tragedie som gir ofrenes etterlatte familie en evigvarende pine.

Den japanske *Yomiuri News* rapporterte [37] at de sentrale kinesiske myndighetene en gang gjennomførte en kartlegging av antall dødsfall i 29 provinser og distrikter, direkte underlagt de sentrale myndigheter, under Kulturrevolusjonen. Resultatet viste at nær 600 millioner mennesker var blitt forfulgt eller anklaget i løpet av Kulturrevolusjonen, og dette utgjør rundt halvparten av Kinas befolkning.

Stalin sa en gang at en manns død er en tragedie, mens en million døde bare er statistikk. Da Li Jingquan fikk vite hvor mange som var døde av sult i provinsen Sichuan, bemerket den tidligere partisekretæren i provinsen: "I hvilket dynasti er det ikke folk som dør?" Mao Zedong har uttalt: "Døde og sårede er uunngåelig i alle kamper. Ofte inntreffer døden." Dette er en kommunistisk ateist sitt syn på livet. Dette er hvorfor 20 millioner døde på grunn av forfølgelse under Stalins regime, noe som utgjør 10 prosent av befolkningen i den tidligere Sovjetunionen. KKP har drept minst 80 millioner mennesker, noe som også er nær 10 prosent av nasjonens befolkning [på slutten av Kulturrevolusjonen]. Røde Khmer drepte 2 millioner mennesker eller en fjerdedel av Kambodsjas befolkning på den tiden. I Nord Korea er dødstallet fra hungersnøden estimert til over en million mennesker. Dette er alt blodig gjeld som kommunistpartiene har gjort seg skyldig i.

Onde kulturer ofrer folk og bruker deres blod til å tilbe et ondt gjenferd. Helt fra begynnelsen av har Kommunistpartiet drept mennesker – når det ikke kunne drepe de utenfor partiet, drepte det til og med sine egne medlemmer – for å feire sine "klassekamper", "interne kamper" og andre villfarelser. Det førte til og med partiets generalsekretær, marskalk, generaler, ministre og andre til den onde kulturs offeralter.

Mange mener at KKP skal få tid og anledning til å forbedre seg selv, og sier at KKP nå er ganske tilbakeholden med å drepe. Først av alt, å drepe en person gjør en fortsatt til morder. Videre ville KKP's drapstall, ettersom det å drepe er en av metodene KKP bruker for å styre sitt terrorbaserte regime, svinge opp og ned alt etter behov. KKP drapsmaskin er, generelt sett, uforutsigbar. Om det er lite frykt i befolkningen, kan KKP drepe mer for å opprettholde terrorfrykten. Om fryktnivået allerede er høyt, vil et par drap være nok til å opprettholde terrorfrykten. Om folk bare kan frykte KKP, vil en kunngjøring om å drepe, uten nødvendigvis å gjennomføre drapene, være nok til å opprettholde terrorfrykten. Etter å ha vært igjennom uttallige politiske kampanjer og drap, har folk utviklet en betinget refleks

som respons på KKP's terror. Derfor behøver ikke KKP engang å nevne drap, bare propagandamaskinens klang og massekritikk er nok til å bringe folk tilbake til minnene om terror.

KKP justerer omfanget av drap ettersom folks terrorfrykt endrer seg. Antall drap er i seg selv ikke KKP's mål, nøkkelen er fortsatt å bruke drap for å opprettholde makten. KKP har ikke blitt mildere. Det har heller ikke lagt ned slakterkniven. Det er motsatt, folket er blitt mer lydige. Straks folk står opp og krever noe utenfor KKP's toleransegrense, nøler ikke KKP med å drepe.

Tilfeldige drap gir et maksimalt resultat når det gjelder nødvendigheten av å opprettholde terror. Ved drapene som skjedde i stor skala tidligere, ble identiteten, forbrytelsen og straffeutmålingen for de som ble rammet, med hensikt holdt uklare av KKP. For å unngå å bli et drapsmål, begrenset ofte folk seg selv, basert på deres egen dømmekraft, til "sikker sone". En slik "sikker sone" var ofte trangere enn det KKP hadde til hensikt å sette. Det er derfor folk i hver eneste kampanje har en tendens til å opptre som "venstreorientert i stedet for høyreorientert". Som et resultat av dette ble ofte kampanjene "forstørret" utover deres tilsiktede skala fordi folk på forskjellige nivåer frivillig påla seg selv restriksjoner for å verne egen sikkerhet. Desto lavere nivå, desto grusommere ble kampanjen. En slik vid, samfunnsmessig og frivillig forsterkning av terroren skyldes KKP's tilfeldige drap.

I dets lange drapshistorie har KKP forvandlet seg selv til en fordervet seriemorder. Med drap tilfredsstiller det sin perverse sans for den endelige makten til å avgjøre folks liv og død. Med drap letter det sin egen innerste frykt. Med drap undertrykker det samfunnsmessig uro og misnøye, forårsaket av dets tidligere mord. I dag har KKP, på grunn av sin akkumulerte blodige gjeld, ingen mulighet for å få en velvillig løsning. Det kan bare støtte seg på intenst press og totalitært styre for å opprettholde sin eksistens helt til det siste. Selv om KKP en gang imellom, som en avledningsmanøver, har gitt erstatning til drapsofre, har partiets blodtørstige natur aldri forandret seg. Det er til og med mindre trolig at den vil forandre seg i fremtiden.

Kommenter 8

Om hvordan Det kinesiske kommunistpartiet er en ond kult

Forord

Sammenbruddet av den sosialistiske blokken, ledet av Sovjetunionen, i begynnelsen av 1990 årene markerte, etter nesten et århundre, kommunismens fiasko. Det kinesiske kommunistpartiet (KKP) overlevde imidlertid uventet og kontrollerer fortsatt Kina, en nasjon med en femtedel av verdens befolkning. Et unngåelig spørsmål melder seg: Er KKP i dag fortsatt virkelig kommunistisk?

Ingen i dagens Kina, heller ikke partimedlemmer, tror på kommunismen. Etter femti år med sosialismen har KKP nå tatt i bruk privat eiendomsrett og har til og med et aksjemarked. Det søker utenlandske investeringer for å etablere ny virksomhet, mens det utnytter arbeidere og bønder så langt det kan. Dette er totalt det motsatte av de kommunistiske idealer. Til tross for at det går på akkord med kapitalismen, opprettholder KKP diktatorisk og uinnskrenket kontroll over det kinesiske folket. I konstitusjonen står det, etter revisjonen i 2004, fremdeles klart at "Kinesere fra forskjellige etniske bakgrunner vil fortsette å være tilsluttet folkets demokratiske diktatur og sosialistiske vei under lederskapet til Det kinesiske kommunistpartiet og veiledet av marxist-leninismen, Mao Zedongs ideologi, Deng Xiaopings teori og de viktige tankene fra de 'Tre betydningene' ..."

"Leoparden er død, men skinnet ligger igjen" (1). Dagens KKP har bare "sitt skinn" igjen. KKP arvet dette skinnet og bruker det til å opprettholde sitt herredømme over Kina.

Hvilken natur har dette skinnet, arvet av KKP, det vil si selve KKP's organisasjon?

I. KKP's kult-liknende særdrag

Kommunistpartiet er i sitt innerste vesen en ond kult som skader menneskeheten.

Selv om Kommunistpartiet aldri har betegnet seg selv som en religion, er det overensstemmelse mellom hvert eneste særdrag eller karaktertrekk og en religion (tabell 1). I begynnelsen, da KKP ble etablert, anså det marxismen som den absolutte sannheten i verden. Det dyrket gudfryktig Marx som dens spirituelle gud, og formante folk til å engasjere seg i en livslang kamp med formål å bygge "et kommunistisk paradys på jorden."

Tabell 1. Religiøse karaktertrekk ved KKP.

	Hovedtrekkene for en religion	Hovedtrekkene for KKP
1	Kirke eller fundamentet (podium)	Alle nivåene til partikomiteen; fundamentet strekker seg fra partimøtene til alle media som er kontrollert av KKP
2	Doktrine	Marxist-leninismen, Mao Zedongs ideologi, Deng Xiaopings teori, Jiang Zemin's "De tre betydningene" og partiets grunnlov.
3	Innvieleseritualer	Seremonier hvor man avgir ed om å være lojal mot KKP for alltid
4	Forpliktelse til bare en religion	Et medlem kan bare tro på Kommunistpartiet
5	Prester	Partiministere og personale ansvarlige for partisaker på alle nivåer.
6	Dyrke Gud	Sverter alle guder og etablerer seg så selv som en uenevnelig "Gud".
7	Død blir kalt "å stige opp til himmelen eller å falle ned til helvete"	Død blir kalt "å gå og se Marx"
8	Hellige skrifter	Teoriene og skriftene til kommunistpartiledere.
9	Preken	Alle slags møter; ledernes taler
10	Messe skrifter; studere eller bli krysseksaminert i skriftene	Politiske studier; rutinemessige gruppemøter og aktiviteter for partimedlemmene.
11	Salmer (religiøse sanger)	Sanger for å lovprise partiet
12	Donasjoner	Obligatorisk medlemsavgift; obligatorisk fordeling av offentlige budsjetter, som er penger fra menneskers svette og blod, til partiets bruk.
13	Disiplinær avstraffelse	Partiets disiplinære straff varierer fra "husarrest og undersøkelse" og "utvisning fra partiet" til dødelig tortur, til og med slektninger og venner blir straffet

Kommunistpartiet skiller seg klart fra enhver rettmessig religion. Alle ortodokse religioner tror på Gud og nestekjærlighet og har som sitt formål å instruere menneskeheten om moral og redde sjeler. Kommunistpartiet tror ikke på Gud og motsetter seg tradisjonell moral.

Hva Kommunistpartiet har gjort er i seg selv bevis på at det er en ond kult. KKP's doktriner er basert på klassekamp, voldelig revolusjon og proletariats diktatur og har resultert i en såkalt "kommunistisk revolusjon", full av blod og vold. Den røde terroren under kommunismen har vart i omkring et århundre, brakt ulykker til dusinvis av verdens land og kostet titalls millioner menneskeliv. Den kommunistiske troen, en tro som skapte et helvete på jorden, er ikke noe annet enn den mest råtne kult i verden.

Kommunistpartiets sektlignende karaktertrekk kan sammenfattes under seks punkter:

1. Dikte opp doktriner og eliminere dissidenter

Kommunistpartiet holder opp marxismen som sin religiøse doktrine og viser den frem som "den uknuselige sannheten". KKP's doktriner er uten godhet og toleranse. I stedet er de fulle av arroganse. Marxismen var et produkt av kapitalismens innledende periode da produktiviteten var lav og vitenskapen underutviklet. Den hadde i det hele tatt ingen rett forståelse om relasjonen mellom menneskehet og samfunn eller menneskehet og natur. Dessverre utviklet denne kjetterske ideologien seg til den internasjonale kommunistiske bevegelsen og skadet den menneskelige verden i over et århundre før mennesker forkastet den, etter å ha funnet at den var fullstendig feil i praksis.

Siden Lenin har partiledere alltid endret kultens doktriner. Fra Lenins teori om voldelig revolusjon, Mao Zedongs teori om kontinuerlig revolusjon under proletariats diktatur, til Jiang Zemin's "Tre betydninger", er KKP's historie full av slike kjetterske teorier og villfarelser. Selv om disse teoriene i praksis kontinuerlig har ført til katastrofer og er selvmotsigende, fortsetter Kommunistpartiet å kunngjøre at det er universelt korrekt og tvinger folket til å studere dets doktriner.

Den onde kommunist-kultens mest effektive metode til å spre sine doktriner, er å eliminere dissidenter. På grunn av at doktrinene og denne onde kultens atferd er for latterlige, må Kommunistpartiet tvinge folk til å akseptere dem ved å eliminere dissidenter med bruk av vold. Etter at KKP tok makten i Kina, innførte det "landreformen" for å eliminere landeierklassen, "sosialistreformen" i industri og handel for å eliminere kapitalister, "bevegelsen med å rense ut reaksjonære" for å eliminere folkelige religioner og tjenestemenn som regjerte før kommunistene tok makten, "anti-høyre-bevegelsen" for å få de intellektuelle til å tie og den "store kulturrevolusjonen" for å utrydde tradisjonell kinesisk kultur. KKP klarte å samle Kina under den onde kommunistiske kulten og oppnådde en situasjon der

alle leste den Røde boken, utførte den "lojale dansen," og "ba om instruksjoner fra partiet om morgenen og rapporterte til partiet om kvelden". I perioden etter Mao og Dengs regjeringstid hevdet KKP at Falun Gong, en tradisjonell kultiveringspraksis som tror på Sannhet, Medfølelse og Toleranse, ville konkurrere med partiet om massene og aktet derfor å utrydde Falun Gong. Derfor ble det satt i gang en folkemordaktig forfølgelse av Falun Gong som fortsetter den dag i dag.

2. Fremmer persondyrkelse og den høyeste oppfatning

Fra Marx til Jiang Zemin har det vært portretter av kommunistpartiledere for persondyrkelse, utstilt på fremtredene plasser. De absolutt autoritære kommunistpartiledere godtar overhodet ikke å bli utfordret. Mao Zedong ble satt opp som den "røde sol" og "store befrier". Partiet snakket opprørende om sine skrifter, og sa at "en setning tilsvarende 10.000 vanlige setninger". Som et "vanlig partimedlem", dominerte Deng Xiaoping en gang den kinesiske politikken som en undertrykker. Jiang Zemins teori fra "De tre betydninger" er bare på litt over 40 tegn, inkludert punktum, men KKP's fjerde plenums møte markedsførte det som "å gi et kreativt svar på spørsmål som hva sosialisme er, hvordan konstruere sosialisme, hvilken type parti vi bygger og hvordan bygge partiet". Partiet snakket også opprømt om tanken på de "De tre betydningene", selv om det faktisk latterliggjøres ved å si at det er en fortsettelse og utvikling av marxist-leninismen, Mao Zedongs tanker og Deng Xiaopings teori.

Stalins hensynsløse slakt av uskyldige mennesker, den katastrofale "kultur-revolusjonen" igangsatt av Mao Zedong, Deng Xiaopings ordrer under massakren på Den himmelske freds plass og Jiang Zemins pågående forfølgelse av Falun Gong er de fryktelige resultatene av Kommunistpartiets kjetterske diktatur.

3. Voldelig hjernevasking og tankekontroll, tett organisasjon og ingen utmelding

KKP's organisasjon er ekstremt tett: man trenger to partimedlemmers referanse for å bli godtatt, et nytt medlem må love å være lojal til partiet for alltid etter å ha blitt godtatt, partimedlemmene må betale medlemsavgift, delta på organisasjonsaktiviteter og delta i politiske gruppestudier. Partior-organisasjonen gjennomsyrrer alle nivåene i statsadministrasjonen. Det er KKP-organisasjoner i hver eneste landsby, by og nabolag. KKP kontrollerer ikke bare partimedlemmer og partisaker, men også de som ikke er medlemmer, fordi hele regimet må "bøye seg under partiets lederskap". I de årene da det pågikk klassekamp-kampanjer, visste "prestene" i KKP-religionen, det vil si partisekretærene på alle nivåer, ikke helt hva de gjorde, bortsett fra å disiplinere folk.

"Kritikk og selvkritikk" på partimøtene benyttes som en vanlig og endeløs metode til å kontrollere partimedlemmenes sinn. Så lenge det har eksistert, har KKP lansert et mylder av politiske kampanjer for å "rense partimedlemmene", "korrigere atmosfæren i partiet", "ta forrædere", "rense ut anti-Bolsjevik-grupper (AB-grupper) [3]" og "disiplinere partiet", periodevis teste "følelsen av partinaturen" – det vil si å bruke vold og terror for å teste partimedlemmenes hengivenhet til partiet og samtidig sikre at de beholder den for alltid.

Det å melde seg inn i KKP er som å signere en ugjenkallelig kontrakt om å selge sin kropp og sjel. Da partireglene alltid er over den nasjonale loven, kan partiet ekskludere et hvert partimedlem, mens det enkelte partimedlemmet ikke kan melde seg ut av KKP uten å utsette seg for alvorlig straff. Å melde seg ut av partiet blir betraktet som illojalt og vil føre til svært alvorlige konsekvenser. Under Den store kulturrevolusjonen da kulturn KKP hadde absolutt makt, var det allment kjent at om partiet ønsket deg død, ville du ikke overleve, og om partiet ønsket deg levende, ville du ikke dø. Om en person begikk selvmord, ville det bli stemplet som "å frykte folkets straff for sin forbrytelse", og hans familie ville også bli innblandet og straffet.

Avgjørelsesprosessen innen partiet opererer som en sort boks fordi interne partistrider må holdes strengt hemmelig. Alle partiets dokumenter er konfidensielle. Etersom KKP frykter at dets kriminelle handlinger skal bli avslørt, dømmer KKP jevnlig dissidenter for å "røpe statshemmeligheter".

4. Maner til vold, blod og oppofrelse for partiet

Mao Zedong har sagt:

"En revolusjon er ikke et middagsselskap eller å skrive et essay eller å male et bilde eller å brodere. Det kan ikke være så raffinert, så behagelig og mildt, så moderat, vennlig, høflig, behersket og storsinnet. En revolusjon er et opprør, en handling med vold hvor en klasse nedkjemper en annen." [4]

Deng Xiaoping anbefalte å "Drepe 200.000 mennesker i bytte mot 20 års stabilitet."

Jiang Zemin ga ordren: "Ødelegg dem (Falun Gong-utøvere) fysisk, svert deres rykte og ødelegg dem finansielt."

KKP fremmer vold og har drept utallige mennesker gjennom sine tidligere politiske kampanjer. Det lærer mennesker å behandle fiender "så kaldt som den verste vinteren". Mennesker skal forstå at den røde fargen i det røde flagget er blitt "farget rød med blod fra martyrer". Partiet dyrker det røde fordi det er avhengig av blod og massakrer.

KKP lager en utstilling av "heltemodige" eksempler for å oppmuntre folk til å ofre seg for partiet. Zhang Side døde da han produserte opium i en spesiell ovn. Mao Zedong roste hans død for å være "stor som fjellet Tai [5]". I disse paniske årene er "modige ord" blitt brukt til å fremme innsats til tross for manglende forsyninger, slike som "Frykt verken vanskeligheter eller døden" og "Bitre oppofrelser styrker fryktløse beslutninger; vi tør å la solen og månen skinne på nye himler".

Ved slutten av 1970-årene sendte Vietkong tropper og nedkjempet Røde Khmers regimet, som var fostret av KKP og som begikk utilgivelige og unevnelige forbrytelser. Selv om KKP var rasende, kunne det ikke sende tropper til støtte for Røde Khmer ettersom Kina og Kambodsja ikke hadde noen felles grense. I stedet gikk KKP til krig mot Vietnam langs den kinesisk-vietnamesiske grensen for å straffe Vietkong og under dekke av "selvforsvar". Titusener av kinesiske soldater ofret blod og liv i kampen mellom kommunistpartier. Deres død hadde ikke noe å gjøre med territoriell suverenitet. Noen år senere minnet KKP skamløst denne meningsløse ofringen av de mange naive og dyktige unge liv som "en revolusjonær og heltemodig ånd", og lånte respektløst sangen "Den elegante atferden farget av blod". 154 kinesiske martyrer døde i 1981 da fjellet Faka i Guangxi-provinsen ble erobret, men KKP ga det lemfeldig tilbake til Vietnam da Kina og Vietnam kartla sine grenser.

Da den tøylesløse spredningen av SARS truet folks liv i begynnelsen av 2003, tok KKP villig inn mange unge, kvinnelige sykepleiere. Disse kvinnene ble raskt låst inne i sykehusene for å pleie SARS-pasienter. KKP presser unge mennesker inn i de farligste situasjoner for å etablere sitt "strålene ansikt utad" av at det "frykter verken vanskeligheter eller døden". KKP har imidlertid ingen forklaring på hvor resten av de nåværende 65 millioner partimedlemmer var og hvilket bilde de ga til partiet.

5. Benekter tro på Gud og kveler menneskelig natur

KKP fremmer ateisme og fastslår at religion er "åndelig opium" som kan beruse og forgifte mennesker. Det brukte sin makt til å slå ned på all religion i Kina og gjorde siden seg selv til gud ved å gi KKP-kulten absolutt makt over landet.

Samtidig som KKP brøt ned religionen, ødela det også tradisjonell kultur. Det hevdet at tradisjon, moral og etikk var føydalistisk, overtroisk og reaksjonær og utryddet dette i revolusjonens navn. Under Den store kulturrevolusjonen ble kinesiske tradisjoner ødelagt av forferdelige fenomener som at gifte par anklaget hverandre, studenter banket opp sine lærere, fedre og sønner vendte seg mot hverandre, uskyldige ble hemningsløst drept av Rødegardister og opprørere banket opp, knuste og plyndret. Dette var den naturlige konsekvensen av at KKP kvelte den menneskelige naturen.

Etter at KKP hadde etablert sitt regime, tvang det minoritetsgrupper til å gi løfte om lydighet til det kommunistiske lederskapet og gi opp den sterke og fargerike etniske kulturen som de hadde etablert.

Den 4. juni 1989 ble mange studenter massakrert i Beijing av den såkalte "Folkets frigjøringshær". Dette førte til at kinesere mistet alt håp om Kinas politiske fremtid. Fra da av var hele folket ensidig fokuset på å tjene penger. Fra 1999 og frem til i dag har KKP brutalt forfulgt Falun Gong, vendt ryggen til "Sannhet, Medfølelse og Toleranse" og med det forårsaket et akselererende forfall av moralske verdier og standarder.

Siden begynnelsen av dette århundre har en ny runde med ulovlig inndragning av land [6] og beslag av penger og materielle ressurser [av korruperte KKP-tjenestemenn sammen med profittjegere] drevet mange mennesker til å bli nødlidende og hjemløse. Antallet mennesker som appellerer til myndighetene i et forsøk på bøte på urettferdigheter, har økt sterkt, og sosiale konflikter er blitt forsterket. Protester i stor skala forekommer hyppig, og politiet og de væpnede styrker har undertrykket disse med vold. Den fascistiske naturen til "Republikken" er blitt iøynefallende, og samfunnet har mistet sin moralske samvittighet.

Tidligere ville en kjeltring ikke skade sin nærmeste nabo, eller, som det sies, reven jaktet langt fra hjemmet. Nå for tiden vil mennesker som ønsker å snyte noen, heller snyte slektninger og venner og kalle det "å drepe be-kjente".

Tidligere satte kinesere ærbarhet aller høyst, mens mennesker i dag gjør narr av de fattige, men ikke av de prostituerte. Historien om ødeleggelsen av menneskelig natur og moral i Kina er levende fremstilt i balladen under:

*"I 1950-årene hjalp mennesker hverandre,
I 1960-årene kjempet mennesker med hverandre,
I 1970-årene svindlet mennesker hverandre,
I 1980-årene brydde mennesker seg bare om seg selv,
I 1990-årene utnyttet mennesker alle de møtte."*

6. Militær maktøvertakelse, monopolisering av økonomien og ustyrlige politiske og økonomiske ambisjoner

Den eneste årsaken til å etablere KKP var å ta makten med væpnede styrker og siden skape et system med statlig eierskap hvor staten har monopol med planøkonomien. KKP's ustyrlige og ville ambisjon går langt utover en vanlig ond kult, som bare samler penger.

I et land med sosialistisk offentlig eierskap, styrt av Kommunistpartiet, har partiorganisasjoner enorm makt. Det vil si, partikomiteene og avdelingene på de forskjellige nivåene blir påtvunget eller forvalter den vanlige statlige

infrastrukturen. Partiorganisasjonene kontrollerer derved det statlige maskineriet og henter kapital direkte fra offentlige budsjetter på de forskjellige nivåene. Lik vampyrer suger KKP enorme rikdommer ut av nasjonen.

II. Skaden KKP-kulten har forvoldt

Når noen nevner Aum Shinri Kyo (Høyeste sannhet), som drepte mennesker med nervegassen sarin, hvor over 900 tilhengere av Jim Jones "Folkets tempel", Solar-templets tro på å stige opp til himmelen gjennom selvmord eller masseselvmord, skjelver alle av frykt og blir skrekkslagne. KKP er imidlertid en ond kult som begår tusen ganger verre forbrytelser og skader utallige liv. Dette er fordi KKP besitter en del unike særpreg som vanlige kulturer ikke har.

Den onde kulten ble statsreligion.

Om du ikke følger en religion, kan du i de fleste land fortsatt leve et lykkelig liv uten å lese bøkene eller høre på prinsippene til den religionen. I Fastlandskina er det imidlertid umulig å leve uten konstant å være utsatt for doktrinene og propagandaen til KKP-kulten fordi KKP har gjort denne onde kulten til en statsreligion helt siden det tok makten.

KKP begynner indoktrineringen av sin politiske lære allerede i barnehagen og barneskolen. Man kan ikke få høyere utdanning eller forfremmelse til høyere stillinger uten å bestå den Politiske eksamen. Ingen av spørsmålene i den Politiske eksamen gir rom for selvstendig tenkning. Det kreves av de som går opp til eksamen at de memorerer KKPs standard svar for å bestå. Det ulykksalige kinesiske folket blir tvunget til å resitere KKPs lære, selv om de er unge, til å hjernevaske seg selv om og om igjen. Når en funksjonær blir forfremmet til en høyere posisjon i regjeringen, må han, om han er medlem av KKP eller ikke, gå på Parti-skolen. Han vil ikke bli forfremmet før han har oppfylt kravene og bestått Parti-skolen.

I Kina, der Kommunistpartiet er statsreligion, tillates ingen grupper med avvikende meninger å eksistere. Selv de "demokratiske partiene", som rett og slett er satt opp av KKP som et politisk spill, og den reformerte "Treselv kirken" (dvs. selvstyrt, selvforsynt og selvoppholdende) må formelt anerkjenne KKPs lederskap. Lojalitet til KKP kommer først, før enhver annen tro, ifølge den logikken til kulten KKP.

Sosial kontroll går til det ekstreme

Denne onde kulten var i stand til å bli en statsreligion fordi KKP hadde fullstendig sosial kontroll og undertrykket enhver individuell frihet. Denne type kontroll er uten sidestykke siden KKP frarøvet folket dets private eiendom, og eiendom er et av frihetens fundament. Før 1980-tallet kunne folk i urbane områder bare tjene til livets opphold ved å arbeide i Parti-

kontrollerte virksomheter. Bønder på landet måtte leve på gården som tilhørte Parti-kollektivene. Ingen kunne slippe unna KKP's kontroll. I et sosialistisk land som Kina er Kommunistpartiets organisasjoner allestedsnærværende – fra sentrale myndigheter til grasrotnivå, inklusive landsbyer og nabolag. Gjennom partikomiteer og kontorer på alle nivåer opprettholder KKP en absolutt kontroll over samfunnet. En slik streng kontroll gir overhodet ingen individuell frihet – bevegelsesfrihet (bostedsregistreringssystem), yringsfrihet (500.000 høyreorienterte forfulgt av KKP fordi de talte fritt), tankefrihet (Lin Zhao og Zhang Zhixin (7) henrettet for å tvile på KKP), informasjonsfrihet (ulovlig å lese forbudte bøker eller å høre på "fiendens radiostasjoner", Internet er også overvåket.)

Man vil kanskje si at privat eierskap nå er tillatt av KKP, men vi må ikke glemme at denne politikken med reformer og åpenhet først kom da sosialismen hadde nådd et punkt hvor det ikke lenger var nok å spise og nasjonaløkonomien var på sammenbruddets rand. KKP måtte ta et steg tilbake for å redde seg selv fra utslettelse. Ikke desto mindre har KKP aldri, selv ikke etter reformene og åpenheten, noen gang gitt slipp på sin kontroll over folket. Den vedvarende brutale forfølgelsen av Falun Gong-utøvere kunne bare ha funnet sted i et land kontrollert av Kommunistpartiet. Om KKP skulle bli en økonomisk gigant, slik det ønsker, er det sikkert at KKP ville skjerpe kontrollen over det kinesiske folket.

Forsvarer vold og forakter liv

Omtrent alle onde kulturer kontrollerer sine tilhengere eller motvirker ytre press med vold. Imidlertid er det få som har tydd til voldelige metoder i samme grad som KKP, uten samvittighetsnag. Selv ikke det totale antallet døde forårsaket av alle andre onde kulturer over hele verden, er sammenlignbart med det antallet mennesker som KKP har drept. KKP-kulten ser menneskeheten bare som et middel til å realisere sitt mål – drap er bare et av midlene. Derfor har KKP ingen betenkeligheter eller skruper med å forfølge mennesker. Alle, inkludert tilhengere, medlemmer og ledere i KKP, kan bli et mål for partiets forfølgelse.

KKP fostret den kambodsjanske Røde Khmer, en typisk sak som illustrerer Kommunistpartiets brutalitet og forakt for liv. Inspirert og veiledet av Mao Zedongs lære, for å "eliminere systemet med privat eierskap", slaktet det Pol Pot-ledede kambodsjanske Kommunistpartiet to millioner mennesker, eller omtrent en fjerdedel av dette lille landets innbyggere, i løpet av de tre år og åtte måneder det regjerte, Av de drepte var det mer enn 200.000 av kinesisk etnisitet.

For å minnes ofrene for de forbrytelsene som Kommunistpartiet hadde begått, bygget Kambodsja et museum for å dokumentere og synliggjøre grusomhetene til Røde Khmer. Museet er i et fengsel som tidligere ble brukt av Røde Khmer. Bygningen var opprinnelig en videregående skole

som ble omdannet av Pol Pot til fengselet S-21, spesielt for samvittighetsfanger. Mange intellektuelle ble internert der og torturert til døde. Sammen med fengselsbygningene og forskjellige torturinstrumenter, blir det også stilt ut sorthvite bilder av ofre før de ble drept. Det er dokumentert mange grusomme torturmetoder som å skjære over strupen, hjernedrilling, babyer slengt i bakken og drept og så videre. Alle disse torturmetodene ble ifølge rapporter undervist av "eksperter og teknisk personell" som KKP sendte for å støtte Røde Khmer. KKP trente til og med opp fotografer som ble spesialister på å fotografere fanger før de ble henrettet, enten for dokumentasjon eller for underholdning.

Nettopp i dette S-21-fengselet ble en maskin for hjernedrilling konstruert for å ekstrahere menneskehjerner. De ble brukt til å lage næringsrik mat for lederne av Det kambodsjanske kommunistpartiet. Samvittighetsfangene ble bundet til en stol foran hjernedrill-maskinen. Ofrene var vettskremte, mens en drill med høy hastighet boret hull i hodet bakfra og raskt og effektivt trakk hjernemassen ut før offeret døde.

III. Kommunistpartiets kult-natur

Hva gjør Kommunistpartiet så tyrannisk og så ondt? Da dette kommunistiske gjenferdet kom til denne verden, kom det med et skrekkinnjagende oppdrag. Mot slutten av "Det kommunistiske manifest" står det noe velkjent:

Kommunistene skjuler sine meninger og mål. De forklarer åpent at deres mål bare kan oppnås ved å knuse alle eksisterende sosiale former med vold. La de regjerende klassene skjelve under den kommunistiske revolusjonen. Proletariatet har ingenting å miste utenom sine lenker. De har en verden å vinne.

Dette gjenferdets oppdrag var å bruke vold for åpent å utfordre det menneskelige samfunnet, for å smadre den gamle verden, "for å eliminere privat eierskap," "for å eliminere borgerskapets karakter, uavhengighet og frihet," for å eliminere utnyttelse, for å eliminere familier og la proletariatet regjere verden.

Dette politiske partiet, som åpent har annonsert sin higen etter å "banke, smadre og plyndre", nekter ikke bare for at det i utgangspunktet er ondt, men erklærte også selvrettferdighet i "Det kommunistiske manifest" at "ettersom den kommunistiske revolusjonen er det mest radikale bruddet med tradisjoner, er det heller ikke underlig at dets utvikling omfatter det mest radikale bruddet med tradisjonelle ideer".

Hvor kommer de tradisjonelle tankene fra? Ifølge ateistisk oppfatning kommer tradisjonelle tanker naturligvis fra loven om naturen og samfunnet. De er et resultat av universets systematiske bevegelse. Ifølge de som tror på Gud er imidlertid menneskenes tradisjoner og moralske verdier gitt av Gud.

Uavhengig av opprinnelse er den mest fundamentale menneskelige moral, norm for oppførsel og standard for å dømme godt og ondt relativt stabil, og de har vært et grunnlag for å regulere menneskelig atferd og opprettholde sosial orden i tusener av år. Om menneskeheten mistet moralske normer og standarder for å dømme godt og ondt, ville ikke menneskene da degenereres til dyr? Da "Det kommunistiske manifest" "fundamentalt vil bryte med tradisjonelle ideer", er det en fundamental trussel mot det normale menneskelige samfunnet og dets eksistens. Kommunistpartiet måtte nødvendigvis bli en ond kult som påfører menneskeheten store ødeleggelser.

"Det kommunistiske manifest" som angir de styrende prinsippene for Kommunistpartiet, er i sin helhet gjennomtrengt av ekstreme erklæringer helt uten vennlighet og toleranse. Marx og Engels trodde at de hadde funnet loven for sosial utvikling gjennom dialektisk materialisme. Derfor stilte de, som bærere av "sannheten", spørsmål med alt, og de avviste alt. Med stahet tvang de illusjonene om kommunismen på folk og avholdt seg ikke fra å forsvare voldsbruk til å ødelegge eksisterende sosiale strukturer og de kulturelle fundamentene. Det som sammen med "Det kommunistiske manifest" ble brakt videre til det nyopprettede Kommunistpartiet, var et syndig gjenferd som motsetter seg himmelens lover, utsletter menneskelig natur og som fremtrer arrogant, ekstremt egoistisk og totalt ukontrollerbart.

IV. Kommunistpartiets dommedagsteori – frykten for undergangen

Marx og Engels satte en ond ånd inn i Kommunistpartiet. Lenin etablerte Kommunistpartiet i Russland og med voldelige skurker veltet han overgangsregjeringen etter Februarrevolusjonen [8], avbrøt den borgerlige revolusjonen i Russland, grep makten og fikk fotfeste for den kommunistiske kulten. Lenins suksess førte imidlertid ikke til at proletariatet vant verden. Nøyaktig det motsatte skjedde, slik det står i første avsnitt av "Det kommunistiske manifest": "All makt fra det gamle Europa har gått inn i en hellig allianse for å rense ut dette gjenferdet..." Etter at Kommunistpartiet var dannet, ble det straks stilt overfor den kontinuerlige frykten for egen overlevelse – frykten for egen undergang.

Oktoberrvolusjonen [9] og de russiske kommunistene eller bolsjevikene brakte verken fred eller brød til folket; bare hensynsløst drap. Frontlinjen tapte krigen og revolusjonen svekket samfunnsøkonomien. Av denne grunn gjorde folket opprør. Borgerkrigen spredte seg raskt til hele nasjonen, og bøndene nektet å sende matforsyninger til byene. Kosakkene nær elven Don gjorde opprør i stor skala. Kampene med Den røde hær førte til brutal blodutgytelse. Dette barbariske slaget med brutal slakt på slagmarken er skildret i litteraturen, f.eks. i Sholokhovs "Tikhii Don" og andre av hans samlede historiske skrifter om elven Don. Troppene, ledet av en tidligere admiral fra den hvite hær, Aleksandr Vailiyevich Kolchak, og general

Anton Denikin, var på et tidspunkt nær ved å overvinne det russiske Kommunistpartiet. Selv som en nydannet politisk makt var det motstand mot Kommunistpartiet i hele nasjonen, muligens fordi den kommunistiske kulturen var for ond til å vinne folkets hjerter.

Det kinesiske kommunistpartiet gjorde tilsvarende erfaringer. Fra "Marihendelsen" og "12. april-massakren" [10] til fem ganger å bli nedkjempet i områder der de kinesiske kommunistene hadde kontroll og til sist bli tvunget til å foreta den 25.000 kilometer "Lange marsjen"; KKP har alltid stått overfor sin egen undergang.

Kommunistpartiet ble dannet med en beslutsomhet om å ødelegge den gamle verden med alle midler. Det møtte da et virkelig problem: Hvordan overleve uten å bli utslettet. Kommunistpartiet har alltid levd i konstant frykt for sin egen undergang. Å overleve er blitt kommunistkulturens viktigste bekymring og et altoppslukende fokus. KKP's krise for å overleve ble forverret da den internasjonale kommunistalliansen ble oppløst. Siden 1989 har partiets frykt for sin egen dommedag blitt mer virkelig, ettersom dets visse død har kommet stadig nærmere.

V. Kommunistkulturens viktigste våpen for å overleve er brutal kamp

Kommunistpartiet har konstant fremhevet jerndisiplin, absolutt lojalitet og prinsipper for organisasjonen. De som melder seg inn i KKP, må avgi følgende ed:

"Jeg ønsker å melde meg inn i Det kinesiske kommunistpartiet, å støtte partiets konstitusjon, følge partiets reguleringer, oppfylle medlemsforpliktelsene, gjennomføre partiets beslutninger, strengt følge partiets disiplin, holde på partiets hemmeligheter, være lojal til partiet, arbeide flittig, vie hele mitt liv til kommunismen, være beredt til å ofre alt for partiet og folket og aldri forråde partiet." (se KKP's konstitusjon, kapittel 1, artikkel 6)

KKP kaller denne kultliknende lagånd og oppofrelse for partiet som "en følelse av partinatur". Det ber KKP-medlemmer om alltid å være beredt til å gi opp personlig tro, overbevisning og prinsipper og fullstendig adlyde partiets og ledernes vilje. Om partiet vil at du skal være vennlig, da skal du være vennlig; om partiet vil at du skal gjøre onde handlinger, da skal du gjøre onde handlinger. Ellers møter du ikke kravene til et partimedlem og har ikke utvist en sterk "følelse av partinatur."

Mao Zedong har sagt: "Marxistisk filosofi er en filosofi om kamp." For å pleie og opprettholde "følelsen av partinatur", baserer KKP seg på en mekanisme med periodevise kamper innad i partiet. Ved uopphørlig å mobilisere til brutal kamp innad og utenfor partiet, har KKP eliminert dissidenter og skapt rød terror. Samtidig renser KKP hele tiden partimedlemmer ut,

gjør sine kultiske regler stadig strengere og styrker "partinaturen" hos medlemmene for å høye partiets evne til kamp. Dette er det viktigste, det mest verdsatte våpen som KKP benytter for å overleve lenger og utsette undergangen.

Av KKPs ledere var Mao Zedong den dyktigste til å benytte dette mest verdsatte våpenet med brutal kamp innad i partiet. Brutaliteten i kampene og ondskapen i metodene startet allerede i begynnelsen av 30-årene i områder kontrollert av de kinesiske kommunistene, det såkalte "Sovjet-området".

I 1930 satte Mao Zedong i Sovjet området i provinsen Jiangxi i gang en revolusjonsk terror i stor skala, den såkalte utrensing av Anti-Bolsjevik-gruppen eller AB-gruppen. Tusenvis av soldater fra den røde hæren, partiet og forbundsmedlemmer og sivile i de kommunistiske basene ble brutalt myrdet. Hendelsen var en følge av Maos despotiske kontrollbehov. Etter at Mao hadde etablert det sovjetiske området i Jiangxi, ble han raskt utfordret av den lokale røde hæren og partiorganisasjoner sørvest i Jiangxi som var under ledelse av Li Wenlin. Mao tålte ikke denne organiserte opposisjonen rett foran sin nese og grep til de mest ekstreme metoder til å undertrykke de partimedlemmene han mistenkte for å være avvikere. For å skape en hard atmosfære for utrenskningene, gikk Mao uten å nøle aller først løs på sine egne tropper, de som var direkte under hans kontroll. Fra sent i november til midten av desember gikk Første front røde hær gjennom " en rask militær omrokering". Avdelinger for å rense ut kontrarevolusjonære ble etablert på hvert eneste nivå i hæren, i alle divisjoner, regimenter, bataljoner, kompanier og tropper. Partimedlemmer fra familier med eiendom eller rike bønder og de som hadde klagd, ble arrestert og drept. Av de mer enn 40.000 soldatene ble på mindre enn en måned 4.400 stemplet som elementer fra AB-gruppen, inklusive flere enn 10 kapteiner (AB-gruppekapteiner), og alle disse ble henrettet.

I den følgende perioden begynte Mao å straffe dissidenter i Sovjet-området. I desember 1930 beordret han generalsekretæren for Politisk avdeling i Første front røde hær og leder av Komiteen for utrensning, Li Shaojiu, å dra til byen Futian i provinsen Jiangxi hvor de kommunistiske myndighetene holdt til. Li Shaojiu arresterte medlemmer fra Aksjonskomiteen i provinsen og åtte høyere ledere fra den 20. røde arme, inkludert Duan Liangbi og Li Baifang. Han benyttet mange grusomme torturmetoder, som å banke opp og brennemerke kroppen. De som ble torturert på denne måten, hadde skader over hele kroppen, som brukne fingre og store brannsår, og kunne ikke bevege seg. Ifølge dokumenterte bevis fra den tiden skrek ofrene så forferdelig, som om det boret seg inn i himmelen. De grusomme torturmetodene var ekstreme og umenneskelige.

Den 8. desember dro konene til Li Baifang, Ma Ming og Shou Mian for å besøke sine internerte menn, men de ble også arrestert som medlemmer av

AB-gruppen og brutalt torturert. De ble alvorlig banket opp, deres kropp og kjønnslepper brennemerket og brystene skåret med kniver. Under denne grusomme torturen tilsto Duan Liangbi at Li Wenlin, Jin Wanbang, Liu Di, Zhou Mian, Ma Ming og andre var ledere av AB-gruppen og at det var mange medlemmer av AB-gruppen i Den røde hærens skoler.

Fra den 7. desember til kvelden den 12. desember arresterte Li Shaojiu og andre, i løpet av bare fem dager, mer enn 120 påståtte AB-gruppedlemmer og titalls hovedpersoner blant motstanderne av revolusjonen i den harde rensingen av AB-gruppen i Futian. Mer en 40 mennesker ble henrettet. Li Shaojius grusomme handlinger utløste til slutt "Futianhendelsen" [11] den 12. desember 1930 som i høy grad forbløffet Sovjetområdet. (fra boken "*Historical Investigation of Mao Zedong's Purge of "AB Corps" in Soviet Area, Jiangxi Province*" av Gao Hua)

Fra Sovjet-tiden til Yan'an stolte Mao hele tiden fullstendig på sine teorier og praksis om at andre må bekjempes, og gradvis etablerte han sitt absolutte lederskap over partiet. Etter at KKP kom til makten i 1949 fortsatte Mao å respondere på indre kamp i partiet på den samme måten. For eksempel angrep Mao i det åttende plenumet av det åttende KKP sentralkomitémøte i Lushan i 1959 helt uventet Peng Dehuai og fjernet ham fra hans posisjon [12]. Alle de sentrale lederne på konferansen ble bedt om å ta et standpunkt. De få som vågde å uttrykke andre meninger, ble alle stemplet som tilhørende Peng Dehuai antiparti-blokken. Under Kulturrevolusjonen ble veteraner i den indre kjerne av KKP's sentralkomite straffet en etter en, men alle gav opp uten motstand. Hvem torde å si et ord mot Mao Zedong? KKP har alltid krevd jerndisiplin, lojalitet til partiet og organisasjonens prinsipper; har alltid krevd absolutt lydighet til hierarkiets leder. Denne type partinatur er blitt rotfestet i løpet av de kontinuerlige politiske kampene.

Under Kulturrevolusjonen ble Li Lisan, en gang KKP-leder, drevet til grensen av det han kunne tåle. Da han var 68 år gammel, ble han avhørt gjennomsnittlig syv ganger hver måned. Hans kone Li Sha ble behandlet som en "sovjetisk revolusjonær"-spion og hadde allerede blitt fengslet. Ingen visste hvor hun var. Uten annet valg og i ekstrem fortvilelse begikk Li Lisan selvmord ved å ta et stort antall sovetabletter. Før sin død skrev Li Lisan et brev til Mao Zedong som virkelig reflekterte "følelsen av partinatur". I henhold til denne tør KKP-medlemmer ikke å gi opp, selv ikke på dødens rand.

Formann

Jeg går nå inn på en vei der jeg ved å begå selvmord vil bedra partiet og har intet forsvar for min forbrytelse. Bare en ting, og det er, verken noen i hele min familie eller jeg selv har noen gang samarbeidet med fiendtlige stater. Bare når det gjelder dette forholdet ber jeg om at de sentrale myndigheter undersøker og gransker fakta og drar konklusjoner basert på sannheten...

Mens Mao Zedongs kampfilosofi etter hvert dro Kina inn i en katastrofe uten sidestykke, har denne typen politiske kampanjer og kamper innad i partiet, som gjentar seg "hvert sjuende eller åttende år", sikret KKP's fortsette overlevelse. Ved hver kampanje ble en minoritet på fem prosent forfulgt, mens de resterende 95 prosentene ble brakt til lydigg troskap til partiets grunnleggende linje. Dette forsterket partiorganisasjonens samlende kraft og destruktive evner. I disse kampene ble også de "nølende" medlemmene som ikke var villige til å gi opp sin samvittighet, eliminert, og enhver kraft som torde å gjøre motstand, ble angrepet. Med denne kampmekanismen skaffet de seg kontroll over KKP-medlemmene som hadde det sterkeste ønsket om å kjempe og som var best til å utnytte gangstermetodene. KKP's kultledere er alle fryktløse mennesker med stor erfaring i å kjempe, og de er fylt av partiånden. Slike brutale kamper gir også de som har erfart dem en "blodig leksjon" og en voldelig hjernevask. Derved er KKP selv blitt styrket samtidig som dets begjær etter kamp er forsterket, dets overlevelse sikret og det er blitt forhindrede fra å bli en måteholden gruppe som gir opp kampen.

Denne typen partinatur som KKP krever, kommer nettopp fra kultnaturen til KKP. For å realisere sitt mål er KKP fast bestemt på å slå seg fri fra alle tradisjonelle prinsipper og bruke alle midler til uten nøling å bekjempe enhver hindrende kraft. Derfor har det behov for å trene og slavebinde alle sine medlemmer til å bli hjerteløse, urettferdige og troløse verktøy for partiet. Denne KKP's natur stammer fra dets hat mot det menneskelige samfunnet og tradisjoner, fra dets desillusjonerte egenverdi og fra dets ekstreme egoisme og forakt for andres liv. For å oppnå sitt såkalte ideal brukte KKP vold og alle midler for å smadre verden og eliminere alle avvikere. En slik ond kult vil møte motstand fra mennesker med samvittighet. For å få mennesker til å tro på dets onde doktriner måtte derfor menneskers samvittighet og vennlige tanker elimineres. Således, for å sikre sin overlevelse må KKP først av alt bryte ned menneskers samvittighet, vennlige tanke og moralske standard og gjøre mennesker om til tamme slaver og redskaper for seg selv. Ifølge KKP's logikk er partiets liv og interesser overordnet alt annet, til og med overordnet alle partimedlemmenes kollektive interesser. Derfor må ethvert individuelt partimedlem være beredt til å ofre for partiet.

Gjennom hele KKP's historie er personer som beholdt tankegangen til tradisjonelle intellektuelle, slike som Chen Duxin og Qu Qiubai, som fortsatt brydde seg om folks interesser, slike som Hu Yaobang og Zhao Ziyang, eller som hadde bestemt seg for å være rene tjenestemenn og virkelig gi service til folket, slike som Zhu Rongji – uansett hvor mye de bidro til partiet og uansett hvor blottet de var for personlige ambisjoner – til sist er de blitt renset ut, satt på sidelinjen eller begrenset av partiets interesser og disiplin.

Følelsen av Partinatur eller troskapen mot partiet som ble podet inn i dem gjennom mange år med kamp, gjorde at de ofte kom med innrømmelser og overga seg i kritiske øyeblikk, fordi i deres underbevissthet er partiets overlevelse overordnet alt annet. De ville heller ofre seg selv og være vitne til at den onde kraften i partiet begikk mord enn å utfordre partiets overlevelse, og dette var ut fra deres egne samvittighetsfulle og medlidende tanker. Dette er nettopp konsekvensen av KKP's kampmekanisme. Den gjør gode mennesker om til verktøy som det så benytter, og bruker partinaturen til i høyeste grad å begrense og til og med eliminere menneskelig samvittighet. I tittalls interne kamper i KKP er mer enn 10 partiledere på toppnivå eller utpekte etterfølgere blitt knust. Ingen av topplederne i partiet fikk en god avslutning. Selv om Mao Zedong hadde vært konge i 43 år, ble hans kone og nevø fengslet kort tid etter hans død. Dette ble tiljublet av hele partiet som en stor seier for maoismen. Er dette en komedie eller en parodi?

Etter at KKP grep den politiske makten, var det ustanselige politiske kampanjer, fra interne partikamper til kamper utenfor partiet. Dette var virkeligheten i Mao Zedongs periode, og det er fortsatt virkeligheten i post-Mao-perioden med "reform og åpenhet". Da folk i 80-årene så vidt hadde begynt å få bitte lite grann frihet i sine tanker, lanserte KKP-kampanjen med "opposisjon mot borgerlig liberalisering" og foreslo "Fire fundamentale prinsipper" [14] for å opprettholde sitt absolutte lederskap. I 1989 ble studentene som fredelig ba om demokrati, blodig undertrykket fordi KKP ikke tillater lengsler etter demokrati. I 90-årene var vi vitne til en rask økning av antall Falun Gong-utøvere som tror på Sannhet, Medfølelse og Toleranse, men de ble i begynnelsen av 1999 møtt med en folkemordaktig forfølgelse, fordi KKP ikke kunne tolerere menneskelig natur og vennlige tanker. Det bruker vold for å ødelegge menneskers samvittighet og sikre sin egen makt. I det 21. århundre har Internet koblet verden sammen, men KKP har brukt enorme pengebeløp på å blokkere nettverket og fange online-liberaler fordi KKP har en sterk frykt for at folk fritt skal få tilgang til informasjon.

VI. Den onde kulten KKP degenererer

Den onde KKP-kulten regjerer hovedsakelig i motsetning til menneskelig natur og himmelske prinsipper. KKP er kjent for sin arroganse, innbilskhet, egoisme og brutale og uhemmede handlinger. Det bringer konsekvent ulykker til land og folk, men innrømmer likevel aldri sine feil og vil heller aldri vise sin sanne natur for folket. KKP har aldri nølt med å forandre slagord og betegnelser, som er ansett av KKP som verktøy for å opprettholde kontroll. Det gjør hva som helst for å beholde makten, med total forakt for moral, rettferdighet og menneskeliv.

Denne onde kultens institusjonalisering og sosialisering vil uunngåelig føre til sammenbrudd. Sentraliseringen av makten har brakt all offentlig meningsyttring til taushet. Det er ingen mulighet for å avsløre maktapparatet,

og det er ikke lenger noen kraft som kan stoppe KKP og hindre at det glir inn i korrupsjon og oppløsning.

Dagens KKP er blitt verdens største regjerende "parti av underslag og korrupsjon". Ifølge offisiell statistikk er, av de 20 millioner tjenestemenn, ledere eller partifunksjonærer i løpet av de siste 20 årene, hele åtte millioner funnet skyldige i korrupsjon og, i henhold til partilover eller offentlige regler, fått disiplinær irettesettelse eller straff. Om uidentifiserte korruperte tjenestemenn også tas med i beregningen, anslås det at de korruperte parti- og myndighetspersonene utgjør over to tredjedeler, og bare en liten del av disse er undersøkt og avdekket.

Det å sikre materielle fordeler ved hjelp av korrupsjon og utpressing, er blitt den sterkeste kraften som binder KKP sammen til en enhet i dag. Korruperte tjenestemenn vet at uten KKP ville det ikke være mulig å se gjennom fingrene i forhold til personlig vinning, og om KKP faller, vil de ikke bare miste sin makt og posisjon, men også bli stilt til ansvar og bli etterforsket. "I himmelens vrede", en roman som avslører KKP-tjenestemenns handlinger bak kulissene, forklarer forfatteren Chen Fang detaljert KKPs hemmeligheter ved å la Hao Xiangshou, underdirektør ved et kommunalt KKP-kontor, tale. Han sier: "Korrupsjon har stabilisert vår politiske makt."

Kinesere ser tydelig at "om vi bekjemper korrupsjon, vil partiet falle, og om vi ikke bekjemper korrupsjon, vil nasjonen råtne." KKP vil imidlertid ikke risikere sin egen undergang ved å bekjempe korrupsjon. Hva det gjør, er å drepe noen få korruperte personer som et symbolsk offer for å redde sitt rykte. Dette forlenger dets liv med noen få år på bekostning av noen få korruperte. I dag er det eneste målet til den onde KKP-kulten å beholde makten og styre unna undergangen.

I dagens Kina har etikk og moral degenerert til det ugjenkjennelige. Dårlige produkter, prostituerte, narkotika, avtalt spill mellom tjenestemenn og gjenger, organiserte forbrytersyndikater, gambling, bestikkelser – korrupsjon på alle mulige måter er fremherskende. KKP har i stor grad ignorert slikt moralsk forfall. Det er mange høyt rangerte tjenestemenn som er sjefer på bakrommet og presser folk for beskyttelseshonorar. En ekspert ved Nanjing universitet, Cai Shaoqing, har studert mafia og kriminelle organisasjoner og anslår at antall organiserte forbrytere og medlemmer i syndikater i Kina er totalt minst en million. Hver gang noen blir tatt, avsløres alltid korruperte kommunister som opererer bak kulissene; tjenestemenn, dommere eller politifolk.

KKP er redd for at folkets samvittighet og moral igjen skal vekkes og tør derfor ikke å tillate religiøs tro eller tankefrihet. Partiet bruker alle sine ressurser for å forfølge gode mennesker som tror, slike som de kristne som tror på Jesus og Gud og som har "gått under jorden" og Falun Gong-utøvere som lever etter Sannhet, Medfølelse og Toleranse. KKP er redd for at demokrati skal bety slutten på ett-parti-staten, og derfor tør det ikke å gi

politisk frihet. Det handler raskt og fengsler uavhengige liberale og borgerrettighetsaktivister. Det gir imidlertid en annen form for frihet. Så lenge du ikke bryr deg om politikk og ikke motsetter deg KKP's lederskap, kan du la dine begjær gå hvor som helst, selv om det betyr at du gjør skadelige og uetiske handlinger. Resultatet er at KKP degenererer dramatisk og at samfunnsmoralen i Kina er i et alarmerende og intenst forfall.

"Blokkere veien til himmelen og åpne veien til helvete" er den beste beskrivelse for hvordan det kinesisk samfunnet i dag er ødelagt av KKP, denne ondskapens kult.

VII. Refleksjoner om det onde herredømmet til KKP

Hva er Kommunistpartiet?

Det er ingen enkle svar på dette tilsynelatende enkle spørsmålet. Under påskudd av å være til "for folket" og forkledd som et politisk parti, har Kommunistpartiet i virkeligheten bedratt millioner av mennesker. Likevel er det ikke et politisk parti i vanlig betydning, men en ond og skadelig kult, besatt av et ondt gjenferd. Kommunistpartiet er et levende vesen som manifesterer seg i denne verden gjennom partiets organisasjoner. Det som virkelig kontrollerer Kommunistpartiet, er det onde gjenferdet som først førte det inn, og det er dette onde gjenferdet som er bestemmende for Kommunistpartiets onde natur.

Kommunistpartiets ledere opptrer som guruer for en kult, men er i realiteten bare talerør for det onde spøkelset og partiet. Når deres ønsker og formål er i samsvar med partiet og kan bli brukt av det, vil de bli valgt som ledere. Når de derimot ikke lengre tilfredsstiller partiets krav, vil de hensynsløst bli styrtet. Partiets interne kamper sørger for at bare de slueste, mest ondskapsfulle og mest hardføre vil beholde sin posisjon som guruer i Kommunistpartiet. Omtrent et dusin fremtredende partiledere er falt i unåde, noe som illustrerer sannheten i dette utsagnet. Faktisk går topplederne i partiet på en svært smal og stram line. De kan enten bryte med partilinen og få et godt ettermæle i historien, slik Gorbatsjov gjorde, eller bli offer for partiet, slik mange av generalsekretærene er blitt.

Folket er målet for partiets undertrykkelse og slaveri. Under partiets herredømme har folket ingen rett til å avvise partiet. I stedet er de tvunget til å akseptere partiets lederskap og oppfylle sin forpliktelse til å understøtte partiet. De er også utsatt for regelrett kultlignende hjernevask under trussel om tvang fra partiet. KKP tvinger hele nasjonen til å tro på og opprettholde denne onde kulten. Dette er en sjeldenhet i verden i dag, og vi må anerkjenne KKP's usammenlignbare evne til slik undertrykkelse.

Partimedlemmene er en fysisk masse som er blitt brukt til å fylle opp partiets kropp. Mange av dem er ærlige og vennlige, og noen er til og med

ganske dannede i sine offentlige liv. Det er disse menneskene KKP gjerne vil verve ettersom de med sitt rykte og sin dyktighet kan utnyttes i partiets tjeneste. Det er også mange som, fordi de ønsker å bli tjenestemenn og nyte en høyere sosial status, arbeider hardt for å bli medlem av partiet og hjelpe det onde vesenet. Det er også de som velger å bli medlem av partiet fordi de ønsker å oppnå noe i livet og erkjenner at under det kommunistiske herredømmet kan de bare lykkes i dette om de melder seg inn i partiet. Noen melder seg inn i partiet for at de skal bli tildelt leilighet eller simpelt- hen for å få et bedre rykte. Derfor er det blant de titalls millioner partimed- lemmene både gode og dårlige mennesker. Om det var villet eller av andre grunner, uavhengig av motiver, straks du sverger din troskap foran partiets flagg, har du frivillig viet deg selv til partiet. Da vil du, ved å delta i de ukentlige politiske studiene, gå gjennom en prosess av hjernevask. En betydelig andel av partimedlemmer vil ha lite, om noe, av sine egne tanker igjen. Som en følge av indoktrineringen fra partiet vil de lett bli kontrollerte av det onde gjenferdet som KKP bærer i sin kropp. Disse menneskene vil fungere innen partiet som celler i en menneskekropp, og arbeide uten stans for partiets eksistens, selv om de selv også er en del av befolkningen som er slavebundet av partiet. Enda mer bedrøvelig er det at etter at du først er blitt slavebundet av "Partinaturen", er det enda vanskeligere å komme vekk fra den. Straks du viser din menneskelige side, vil du bli rensset eller forfulgt. Du kan ikke melde deg ut av partiet på egen hånd selv om du ønsker, for partiet vil, med sitt "inngang-ja" og "utgang-nei" politikk, anse deg som en forræder. Det er derfor mennesker ofte viser en todelt natur. I det poli- tiske livet viser de naturen til Kommunistpartiet; i sine daglige liv viser de den menneskelige naturen.

Partiets kadrer, "løytnantene", er en gruppe som holder på makten blant partimedlemmer. Selv om de kan velge mellom godt og dårlig og ta sine egne avgjørelser ved spesielle anledninger, må de, sett under ett, til spesielle tider og hendelser, følge partiets vilje. Partiets mandat krever at "hele partiet skal adlyde sentralkomiteen. "Partifunksjonærene er ledere på forskjellige nivåer – de er partiets ryggrad. De er også, rett og slett, verktøy for partiet. De blir til og med bedratt og utnyttet, og de var ofre under de tidlige politiske kampanjene. KKP's underliggende kriterier er å teste hvorvidt du følger den rette guren og er oppriktig i din oppofrelse.

Hvorfor forblir folk intetanende?

KKP har handlet ondskapsfullt og med skadefryd gjennom sitt over 50-årige herredømme over Kina. Hvorfor har ikke det kinesiske folket en realistisk forståelse av KKP's onde natur? Er det fordi kinesere er dumme? Nei. Kinesere utgjør en av de klokeste nasjoner i verden og kan oppvise en rik, tradisjonell kultur og en 5000 år gammel arv. Likevel lever kinesere fortsatt under KKP's herredømme og under en fullstendig frykt for å uttryk-

ke sin misnøye. Nøkkelen ligger i den tankekontrollen som KKP har gjort til sin praksis.

Om kinesere hadde hatt ytringsfrihet og kunne debattert åpent om fordelene og ulempene med KKP, kunne vi ha forestilt oss at kinesere for lenge siden ville ha gjennomskuet KKP's onde natur og befridd seg fra denne onde kulturs innflytelse. Dessverre mistet kineserne sin ytrings- og tankefrihet for over et halvt hundre år siden da KKP innførte sitt herredømme. Hensikten med forfølgelsen av de høyreorienterte blant de intellektuelle i 1957 var å innskrenke ytringsfriheten og kontrollere menneskenes tanker. I dette samfunnet, uten fundamentale friheter, har flesteparten av de unge som under kulturrevolusjonen helhjertet studerte Marx og Engels, ironisk nok blitt betegnet som "anti-parti-klikk" og dermed blitt forfulgt. Å diskutere hva KKP har gjort rett og galt, var det simpelthen ikke rom for.

Ikke mange kinesere ville engang tørre å tenke på å kalle KKP en ond kult. Om imidlertid denne påstanden ble fremmet, ville de som har levd i Kina, ikke finne det vanskelig å oppdage sterke bevis til støtte for argumentet, både ut fra egen erfaring og ut fra sine familier og venners erfaringer.

Det kinesiske folket har ikke bare blitt fratatt tankefriheten, det er også blitt indoktrinert med partiets lære og kultur. På denne måten har alt det folket har hørt, vært en lovprising av partiet, og deres sinn er blitt utarmet av enhver annen tanke enn de ideer som styrker KKP. Ta massakren på Den himmelske freds plass som eksempel. Da det ble avfyrt skudd den 4. juni 1989, reagerte mange instinktivt og løp for å gjemme seg i buskene. Kort etter kom de, til tross for risikoen, tappert ut fra sine gjemmesteder og sang "Internasjonalen" sammen. Disse kineserne var faktisk modige, uskyldige og respektable. Men, hvorfor sang de "Internasjonalen," den kommunistiske hymnen, da de sto overfor drap, utført av kommunister? Årsaken er enkel. Opplært i partiets kultur; alt det de ynkelige menneskene da kjenner til, er kommunismen. De på Den himmelske freds plass kunne ingen annen sang enn "Internasjonalen" og et par andre som lovpriser Kommunistpartiet.

Hva er utveien?

KKP beveger seg mot den fullstendige undergangen. Det er trist at det fortsatt forsøker å binde sin skjebne til den kinesiske nasjonen før det går under.

Det døende KKP er åpenbart svekket, og dets kontroll over menneskers tanker blir mindre. Med fremskritt innen telekommunikasjon og Internett er det vanskelig for KKP å kontrollere informasjon og undertrykke ytringer. Ettersom korrupte tjenestemenn i økende grad plyndrer og undertrykker folket, begynner folket å våkne opp fra sine illusjoner om KKP, og mange har tatt til sivil ulydighet. KKP har ikke bare mislykkes i sitt mål om økt ideologisk kontroll i forfølgelsen av Falun Gong, men også svekket seg

selv i og med avsløringen av den absolutte mangel på barmhjertighet. Dette beleilige øyeblikket har fått folk til å revurdere KKP og bane vei for at den kinesiske nasjonen kan frigjøre seg fra det ideologiske slaveriet og fullstendig bryte vekk fra kontrollen til det onde kommunistiske gjenferdet.

Det kinesiske folket behøver ingen voldelig revolusjon ettersom det har levd under det onde herredømmet til KKP i over 50 år. Snarere trenger folket forsoning med sine sjeler. Dette kan oppnås ved selvhjelp, og det første steget mot det målet er å bli klar over KKP ondskapsfulle natur.

Den dagen vil komme da folket forkaster partiorganisasjoner som er tilknyttet statsapparatet, og lar det sosiale systemet fungere uavhengig, støttet opp av kjernekreftene i samfunnet. Med den diktatoriske partiorganisasjonens avgang vil myndighetenes effektivitet forbedres og styrkes. Og den dagen er rett rundt hjørnet. Faktisk forsvarte reformistene innad i partiet allerede så tidlig som på 1980-tallet ideen om å "skille partiet og staten" i et forsøk på å stenge partiet ute fra den utøvende makten. Forsøket på reform innenfra KKP har vist seg å være utilstrekkelig og mislykket fordi ideologien med "absolutt lederskap til partiet" ikke er blitt helt forkastet.

Partikulturen er det miljøet som er nødvendig for at den onde kommunistiske kulten skal kunne overleve. Det kan vise seg vanskeligere å fjerne KKP's besettende tanker fra folkets sinn enn å rense statsadministrasjonen for KKP's besettelse, men en slik utrensing er den eneste måten til virkelig å fjerne den kommunistiske ondskaperen med roten. Dette kan bare oppnås gjennom det kinesiske folkets egne anstrengelser. Ved å vende tilbake til et rett tankesett og til den opprinnelige tilstanden for menneskelig natur kan folket gjenvinne sin moral og lykkes i overgangen til et menneskeverdige, ikke-kommunistiske samfunn. Kuren mot denne ondskapers besettelse ligger i å erkjenne det onde gjenferdets natur og skadelighet, fjerne det fra folks tanker og rense det ut, slik at det ikke kan gjemme seg noen steder. Kommunistpartiet understreker ideologisk kontroll ettersom det selv ikke er noe annet enn en ideologi. Denne ideologien vil løses opp når kineserne forkaster de kommunistiske løgnene som har tatt rot i deres sinn, aktivt renser bort partikulturen, frigjør seg mentalt og fjerner innflytelsen fra den onde, kommunistiske kulten fra sine liv. Etter hvert som folket redder seg selv, vil KKP gå i oppløsning.

Nasjoner under kommunistisk styre blir assosiert med fattigdom, diktatur og forfølgelse. Det er svært få slike nasjoner igjen, bare Kina, Nord-Korea, Vietnam og Kuba. Deres dager er talte.

Med det kinesiske folkets visdom og inspirert av den storslagne historien til den kinesiske nasjonen vil et Kina, løsrevet fra kommunismens onde besettelse, være en lovende nasjon.

Konklusjon

KKP tror ikke lengre på kommunismen. Dets sjel har dødd, men skyggen forblir. Det har bare arvet "skinnet" til kommunismen, men manifesterer fortsatt en ond kults natur gjennom sin arroganse, innbilskheter og egoisme og nyter av hensynsløs ødeleggelsestrang. Gjennom sin arv benekter KKP himmelens lover, og det har kontinuerlig og uforanderlig forkastet den menneskelige naturen.

I dag fortsetter KKP å regjere Kina med de samme kampmetodene som det til fulle har mestret i alle år. Det bruker sitt fast sammenvevde organisasjonssystem og kobler dette sammen med styreformen "partibesettelse". Hertil legges ond propaganda som samtidig fungerer som statsreligion. Med de seks trekkene til Kommunistpartiet som det er redegjort for tidligere, faller dagens KKP klart innenfor definisjonen av en "ond kult"; det gjør ikke noe godt, bare ondt.

Ettersom det nærmer seg døden, tiltar korrupsjonen i denne onde, kommunistiske kulten, og samtidig degenereres den raskere. Det mest grusomme er at partiet hårdnakket gjør hva det kan for å ta den kinesiske nasjonen med seg inn i en dyp avgrunn av korrupsjon og degenerering.

Kinesere trenger å hjelpe seg selv; de må reflektere, og de må frigjøre seg fra KKP.

Kommentar 9

Om Det kinesiske kommunistpartiets skruppelløse natur

Forord

Den kommunistiske bevegelsen, som har utbasunert store fanfarer i over et århundre, har bare ført til krig, fattigdom, brutalitet og diktatur for menneskeheten. Med sammenbruddet av Sovjetunionen og de østeuropeiske kommunistpartiene gikk dette katastrofale og skamfulle drama inn i sin siste fase ved slutten av det siste århundre. Ingen, fra vanlige borgere opp til generalsekretæren i Kommunistpartiet, tror lenger på myten om kommunismen.

Det kommunistiske regimet oppsto verken på grunn av ”guddommelig mandat” [1] eller gjennom demokratiske valg. I dag fremstår partiet som ideologisk konkurs, og dets rettmessige grunnlag for å regjere innebærer en utfordring uten sidestykke.

Det kommunistiske partiet (KKP) er uvillig til å forlate den historiske scenen i overensstemmelse med de historiske strømningene. I stedet bruker det nådeløse metoder, utviklet i løpet av desennier av politiske kampanjer, til å fornye sin maniske kamp for legitimitet og til å gjenopprette sitt døde mandat.

KKPs politikk med reformer og åpenhet skjuler en desperat intensjon av å opprettholde gruppens interesser og totalitære styre. Til tross for harde restriksjoner er det, gjennom det kinesiske folks harde arbeid i løpet av de siste 20 årene, oppnådd stor økonomisk fremgang, men dette har ikke beveget KKP til å legge vekk slakterkniven. I stedet har KKP stjålet de økonomiske gevinstene og brukt dem til å bekrefte sitt styre, til konsekvent å gjøre sin umoralske atferd stadig mer svikefull og villedede. Det mest skremmende er at KKP har til hensikt å ødelegge det moralske fundamentet for hele nasjonen og, i ulik grad, forsøke å gjøre enhver kinesisk borger om til en intrigemaker for å få til et miljø som er gunstig for KKP’s ”avansement over tid”.

I dette historiske øyeblikket er det spesielt viktig for oss klart å forstå hvorfor KKP fungerer som en gruppe kjeltringer samt å eksponere dets skurkaktige natur, slik at den kinesiske nasjonen kan oppnå varig stabilitet og fred, og så snart som mulig gå inn i en epoke fri for KKP og skape en fremtid der nasjonen på ny kan blomstre.

I. Kommunistpartiets skurkaktige natur har aldri forandret seg

Hvem er KKP's reformer for?

Gjennom hele historien har KKP, uansett når det møtte en krise, vist spor av forbedring og slik villedet folk til å utvikle illusjoner om KKP. Illusjoner, som gang på gang og uten unntak, er blitt knust. KKP etterstrever i dag kortsiktige fordeler. Denne streben har ført til en forestilling om økonomisk velstand som nok en gang overbeviser mennesker til å tro på fantasier om KKP. De grunnleggende konfliktene mellom KKP, nasjonens og folkets interesser blir dog avgjørende for at denne falske velstand ikke kommer til å vare. De ”reformer” som KKP har lovet, har ett formål – å opprettholde partiets styre. Det er kraftløse reformer med forandring bare på overflaten, men ikke i innhold, ikke i dybden. Under den skjeve utviklingen ligger en stor sosial krise. Med en gang krisen bryter ut, vil nasjonen og folket lide nok en gang.

Med skifte i lederskap har den nye generasjonen KKP-ledere ikke deltatt i den kommunistiske revolusjonen og har derfor stadig mindre prestisje og troverdighet til å lede nasjonen. I denne legitimitetskrisen har KKP, ved primært å ivareta partiets interesser, i stadig stigende grad kunnet stille en grunnleggende garanti om å ivareta interessene for alle innen KKP. KKP's natur er egoistisk. Partiet kjenner ingen grenser. Det å håpe at et slikt parti skal vie seg til en fredelig utvikling av nasjonen, er ønsketenkning.

Vi minner om hva Kommunistpartiets talerør *Folkets dagblad* skrev i et førstesidesoppslag den 12. juli 2004: ”Den historiske dialektikken har lært KKP's medlemmer følgende: Det som bør forandres, må forandres, ellers følger forfall; det som ikke bør forandres, må forbli uforandret, ellers leder det til selvødeleggelse.”

Hva er det som skal forbli uforandret? *Folkets dagblad* forklarer: ”Partiets grunnleggende linje med ”et midtpunkt, to grunnsatser” må stå solid i hundre år uten noen slingring”. [2]

Folk forstår ikke nødvendigvis hva ”midtpunkt” og ”grunnsatser” står for, men alle vet at det kommunistiske gjenferdets beslutning om å bibeholde sine kollektive interesser og diktatur aldri vil bli forandret. Kommunismen er beseiret over hele verden og er dømt til å dø ut. Likevel, jo mer korrupt noe blir, desto mer destruktiv blir det i sin dødskamp. Å diskutere demokratiske fremskritt med Kommunistpartiet er som å spørre en tiger om å forandre sitt skinn.

Hva ville Kina være uten Kommunistpartiet?

Etter hvert som KKP svekkes, har folk helt uventet oppdaget at det onde KKP-gjenferdet, med sine skurkaktige og foranderlige midler, i årtier har innpodet sin skammeligheit i ethvert aspekt av vanlige menneskers liv.

Da Mao Zedong døde, gråt mange kinesere bitterlig foran hans portrett og undret seg: "Hvordan skal Kina kunne fortsette uten formann Mao?" Ironisk nok sprer KKP 20 år senere, etter å ha tapt sin legitimitet til å regjere landet, på ny en runde med propaganda for at mennesker skal engste seg og undre: "Hva ville Kina være uten Kommunistpartiet?"

Faktisk har KKP's gjennomgripende politiske styring satt så dype spor i den nåværende kinesiske kulturen og den kinesiske tenkemåten at selve kriteriene med hvilke det kinesiske folket dømmer KKP, er merket av partiet eller til og med kommer fra partiet. Om KKP i fortiden styrte folk ved å innpode sine elementer i dem, da er KKP nå kommet for å høste hva det har sådd fordi det som er innpodet i folks sinn, er blitt fordøyet og absorbert og blitt en del av deres celler. Folk tenker ut fra KKP's logikk og setter seg selv i KKP's sted for å dømme hva som er rett og galt. Noen sier til og med om KKP's studentmassakre den 4. juni 1989: "Hvis jeg var Deng Xiaoping, ville jeg også ha stoppet protesten med tanks." Om forfølgelsen av Falun Gong er det noen som sier: "Om jeg var Jiang Zemin, ville jeg også eliminert Falun Gong." Om begrensningene i yttingsfriheten er det noen som sier: "Hvis jeg var KKP, ville jeg gjort likedan." Sannhet og samvittighet er forsvunnet, tilbake er bare KKP's logikk. Dette har vært en av de mest gemene og nådeløse metoder som KKP har brukt, helt på linje med dets nådeløse natur. Så lenge som de moralske giftstoffene som KKP har innpodet, forblir i folks sinn, kan KKP fortsatt få energi til å opprettholde sitt skammelige liv.

"Hva ville Kina være uten KKP?" Denne tenkemåten passer perfekt for partiets mål om at folk skal vurdere og tenke ut fra KKP's logikk.

Kina har gått gjennom sin 5000-årige historie og sivilisasjon uten KKP. Sant nok, intet land i verden vil stoppe i sin sosiale utvikling på grunn av at et spesielt regime skulle falle. Etter desennier med kommunistisk styre innser folk ikke lenger dette faktum. Partiets langvarige propaganda har lært dem å se partiet som sin moder. KKP's allesteds nærværende politikk har gjort folk ute av stand til å forestille seg hvordan de kan leve uten KKP.

Kina brøt ikke sammen uten Mao Zedong. Vil Kina bryte sammen uten KKP?

Hva er den virkelige kilden til kaoset?

Mange er kjent med og misliker KKP's machiavelliske handlemåte og forakter alle kamper og bedrag. Samtidig frykter de KKP's politiske kampanjer og den forvirring som de kan resultere i, og frykter at kaos på ny skal hjem-søke Kina. Når KKP truer folk med "kaos", føler folk seg hjelpeløse i forhold til KKP's despotiske kraft og trekker seg følgelig tilbake i en stille aksept av KKP's styre.

I realiteten er det Kommunistpartiet, som med sine millioner av troppestyrker og bevæpnet politi, den virkelige kilden til kaoset. Alminnelige borgere har verken grunner eller evner til å forårsake kaos. Bare det undertrykkende KKP kan være tilstrekkelig skjødesløst til å føre landet inn i kaos ved det minste tegn til forandring. ”Stabilitet er overordnet alt annet.” ”Å klype knappene av alle ustabile elementer.” Disse slagordene er blitt det teoretiske grunnlaget for KKP til å undertrykke folk. Hvem er den største årsaken til ustabilitet i Kina? Er det ikke KKP, spesialist i tyranni? KKP egger til opprør og benytter deretter det påfølgende kaos som det selv har skapt, til å undertrykke folket. Dette er vanlig for alle skurker.

II. KKP ofrer den økonomiske utviklingen

Tar æren for det som er oppnådd gjennom folkets harde arbeid

KKP peker på de siste 20 årenes økonomiske utvikling som grunnlag for sin legitimitet. I realiteten er det slik at denne utviklingen skyldes det kinesiske folkets innsats etter at KKP's lenker var blitt noe løsere. Fremskrittene har derfor ingen sammenheng med KKP's innsats. Partiet hevder dog at den økonomiske utviklingen skyldes KKP og vil at folk skal være takknemlige for dette, som om ingen av disse fremskrittene ville ha skjedd uten KKP. Vi vet alle at det i mange ikke-kommunistiske land for lenge siden var enda sterkere økonomisk vekst.

Det er forventet at vinnerne av olympiske gullmedaljer skal takke partiet. Partiet nøler ikke med å bruke det falske bildet av en ”stor idrettsnasjon” til å lovprise seg selv. Kina har lidd en hel del av SARS-epidemien, men *Folkets Dagblad* rapporterte at Kina beseiret viruset ved å ”stole på partiets grunnleggende teori, grunnleggende linje, grunnleggende prinsipp og grunnleggende erfaring”. Oppskytingen av Kinas romskip Shenzhou-V ble utført av dyktige fagfolk innen astronautisk vitenskap og teknologi. Kommunistpartiet brukte dette for å bevise at det bare er KKP som kan lede det kinesiske folket inn blant de mektigste landene i verden. Kina som vertskap for de Olympiske leker 2008 var egentlig en fredsinvitt fra vestlige land for å oppmuntre Kina til å forbedre sine menneskerettigheter. I stedet for utnyttes OL av KKP til ytterligere å befeste sin legitimitet og som et påskudd til å undertrykke det kinesiske folket. Kinas ”store markedspotensial”, ettertraktet av mange utenlandske investorer, stammer fra det potensielle forbruket hos Kinas befolkning på 1.3 milliarder mennesker. KKP tar på seg æren for dette potensialet og bruker dette som et våpen til å tvinge vestlige samfunn til å samarbeide med KKP's regime.

KKP gir reaksjonære krefter og enkeltindividers bakenforliggende motiver skylden for alt dårlig, mens alt godt tilskrives partiets lederskap. KKP benytter ethvert fremskritt til å styrke sin berettigelse og til å gjøre seg mer attraktivt. Også det dårlige som KKP gjør, kan bli vendt til noe ”godt” for å

tjene dets formål. For eksempel, da sannheten om den kraftige utbredelsen av AIDS ikke lenger kunne skjules, skapte KKP plutselig en ny identitet. Partiet mobiliserte møysommelig sin propagandamaskin, utnyttet alle, fra velkjente skuespillere til partiets generalsekretær, til å gi et bilde av KKP, den hovedsakelige synderen, som en velsignelse for pasienter, en fordriver av AIDS og en sykdomsbekjemper. Det eneste Kommunistpartiet kunne tenke da det sto overfor dette alvorlige spørsmål om liv-og-død, var hvordan det skulle utnytte situasjonen til å glorifisere seg selv. Bare en så ondskapsfull intrigemaker som KKP er i stand til en slik nådeløs oppførsel ved selv å ta æren og samtidig fullstendig overse respekten for menneskeliv.

Økonomiske ulemper forårsaket av kortsiktig tenkning

Stilt overfor en alvorlig "legitimitetskrise" innførte KKP på 1980-tallet reformer og åpenhet for å opprettholde sin makt. Dets iver for rask suksess har plassert Kina i en ugunstig situasjon som økonomer kaller "forbannelse av de som stadig kommer for sent".

Begrepet "forbannelse av de som stadig kommer for sent" eller "fordelen for de som alltid kommer for sent", som en del andre lærde kaller det, viser til det faktum at utviklingsland, som kom sent i gang med sin utvikling, kan imitere industrilandene i mange henseende. Imitasjonen kan ta to former: etterlikning av det sosiale systemet eller etterlikning av teknologiske og industrielle modeller. Etterlikning av sosiale system er vanligvis vanskelig, da systemreform ofte truer personlige økonomiske interesser i en del sosiale eller politiske grupper. Følgelig er utviklingsland tilbøyelige til å imitere utviklede lands teknologier. Selv om teknologisk imitasjon genererer kortsiktig økonomisk vekst, kan den også medføre mange skjulte risikoer eller til og med føre til en mislykket langsiktig utvikling.

Det er nøyaktig denne "forbannelse av de som stadig kommer for sent", denne veien til å misslykkes, som KKP har fulgt. Over de to siste tiårene har Kinas "teknologiske imitasjon" ført til en del fremgang som KKP har brukt til egen fordel for å bevise sin rettmessighet og for å fortsette å motsette seg alle politiske reformer som kan undergrave KKP's egne interesser. Nasjonens langsiktige interesser er følgelig blitt ofret.

En smertefull pris for KKP's økonomiske utvikling

Mens KKP stadig skryter av sine økonomiske fremskritt, er Kinas økonomi i dag i realiteten internasjonalt rangert lavere enn under Qianlongs styre (1711-1799) i Qingdynastiet. I løpet av Qianlong-perioden utgjorde Kinas BNP 51 prosent av verdens totale BNP. Da Dr. Sun Yat-sen grunnla republikken Kina (Kuomintang eller KMT-perioden) i 1911, var Kinas BNP 27 prosent av verdens BNP. Omkring år 1923 falt prosentandelen, men den var stadig så høy som 12 prosent. I 1949, da KKP tok styringen, var prosentdelen 5,7, mens den i 2003 var mindre enn 4 prosent av verdens totale

BNP. I motsetning til den økonomiske tilbakegangen under Kuomintangperioden, som var forårsaket av årtier med krig, har den økonomiske tilbakegangen som fortsatte under KKP's styre, skjedd i fredstid.

For å legitimere sin makt er KKP i dag ivrig etter å vise raske suksesser og øyeblikkelige gevinster. Den økonomiske reformen som KKP introduserte for å beskytte sine egne interesser, har hatt liten effekt og har kostet landet store summer. Den hurtige økonomiske veksten i de siste 20 årene skyldes for en stor del en overdreven bruk av, eller til og med bortkastet bruk av, ressurser, og er oppnådd på bekostning av miljømessig ødeleggelse. En betydelig del av sitt BNP har Kina oppnådd ved å ofre fremtidige generasjoners muligheter. I 2003 bidro Kina med mindre enn fire prosent til verdensøkonomien, men dets forbruk av stål, sement og annet materiale utgjorde en tredjepart av det totale globale forbruket. [3]

Fra 1980 til slutten av 1990 økte ørkenspredning i Kina fra litt over 1000 til 2460 kvadratkilometer. Dyrkbar mark per innbygger har minnet fra ca to *mu* i 1980 til 1.43 *mu* i 2003 [4]. En omfattende bølge av utviklingsprosjekter har gjort at Kina har tapt 100 millioner *mu* av dyrkbar mark i løpet av bare et par års tid. Imidlertid brukes for tiden bare 43 prosent av det konfiskerte arealet. For tiden er den totale mengden avløpsvann 43,95 milliarder tonn. Dette overskrider miljøets kapasitet med 82 prosent. I de syv store flodsystemene er 40,9 prosent av vannet ubrukelig som drikkevann til både mennesker og buskap. 75 prosent av innsjøene er forurenset og forårsaker ulike grader av overgjødning.[5] Konfliktene mellom menneske og natur i Kina har aldri vært så intensive som de er i dag. Verken Kina eller verden kan tåle en slik usunn vekst. Folk er uvitende om den forestående økologiske krisen, siden de er villedet av den overfladiske prakt i form av lønns-tillegg og flotte boliger. Når tiden er kommet for naturen til å gjøre opp regningen med menneskeheten, vil det lede til katastrofale konsekvenser for Kina.

Til sammenlikning har Russland, etter at det forlot kommunismen, gjennomført økonomiske og politiske reformer samtidig. Etter en kort periode med frykt har landet kommet over på en hurtig utviklingsvei. Fra 1999 til 2003 økte Russlands BNP med sammenlagt 29,9 prosent. Levestandarden i befolkningen har økt vesentlig. Vestlige forretningsfolk har begynt, ikke bare å diskutere det "russiske økonomiske fenomenet", men de har også satt i gang investeringer i Russland i stor skala, denne nye "hotspot". Russlands ranking blant de mest attraktive investeringsnasjoner har steget fra 17. plass i 2002 til 8. plass i 2003, da de for første gang ble en av de ti mest populære nasjoner for investeringer i verden.

Selv India, som av de fleste kinesere anses som et fattig land, fullt av etniske konflikter, har hatt en gunstig utvikling og oppnådd en rask økonomisk vekst med en vekstrate på syv til åtte prosent pr. år siden de økonomiske reformene i 1991. India har et relativt komplett lovsystem i en markeds-

økonomi, et sunt økonomisk system, et velutviklet demokratisk system, og befolkningen har en stabil mentalitet. Det internasjonale samfunnet anerkjenner India som et land med et stort utviklingspotensial.

KKP har på en annen side bare vært opptatt av økonomiske reformer uten noen form for politiske reformer. Den kortsiktige og falske økonomiske blomstringen har hindret en naturlig utvikling av ”sosiale systemer”. Det er denne ufullstendigheten som har forårsaket en økende ubalanse i det kinesiske samfunnet og skjerpede sosiale konflikter. De økonomiske gevinstene som er oppnådd av folkets innsats, er ikke beskyttet av stabile sosiale systemer. Dessuten, i forbindelse med privatiseringen av statlig virksomhet og eiendom, har makthaverne i KKP utnyttet sine posisjoner til å fylle sine egne lommer.

Kommunistpartiet snyter bøndene igjen og igjen

KKP støttet seg til bøndene for å ta makten. Befolkningen på landsbygda i KKP-styrte områder ofret alt de hadde for partiet i dets tidlige oppbyggingsfase. Men etter at KKP hadde tatt styringen over landet, er bøndene blitt alvorlig diskriminert.

Etter at KKP kom i regjering, skapte de et meget urimelig system – det obligatoriske boligregistreringssystemet som klassifiserte folk i landlig og ikke-landlig befolkning. Systemet førte til en urimelig oppdeling og motsetning innen nasjonen. Bønder har ingen trygdeordninger, ingen arbeidsløshetskasse, ingen alderspensjon og kan ikke få banklån. Bønder er den fattigste klassen i Kina, men også den klassen som bærer de tyngste skattebyrdene. Bønder er tvunget til å betale til ulike fond, så som offentlig understøttelsesfond, offentlig velferdsfond, administrativt ledelsesfond, ekstra utdanningsavgift, fødselskontrollavgift, avgift til heimevernets organisasjon og opplæring, avgift til konstruksjon av landeveier og avgift for militærtjeneste. Utover alle disse avgifter er det et påbud om at de skal selge en del av kornet som de produserer, til staten for en fastlagt pris, betale landbruksskatt, eiendomskatt, en spesiell lokal produksjonsskatt og en skatt for slakt i tillegg til flere andre avgifter. Befolkningen som ikke bor på landet, er fritatt for å betale disse skatter og avgifter.

I begynnelsen av 2004 utstedte Kinas statsminister Wen Jiabao ”Dokument nr. 1”, som hevdet at bygde-Kina sto overfor den vanskeligste perioden siden de økonomiske reformene ble innført i 1978. Inntektene for de fleste bøndene hadde stagnert eller til og med falt. De hadde blitt fattigere, og inntektskløften mellom by og land hadde fortsatt å øke.

På en treplantasje i den østlige provinsen Sichuan fordelte høyere myndigheter 500.000 yuan (omtrent 386.000 NOK) til et prosjekt for skogplanting. Lederne av trefarmen puttet først 200.000 yuan i sine egne lommer før de resterende 300.000 yuan ble fordelt til treplanting. Men ettersom en del av pengene ble tatt på et hvert eneste myndighetsnivå som midlene skulle

igjennom, ble det meget lite igjen til de lokale bøndene som skulle gjennomføre selve det praktiske arbeidet. Myndighetene trengte ikke å bekymre seg for at bøndene skulle nekte å arbeide i prosjektet på grunn av utilstrekkelig finansiering. Bøndene var så utarmede at de arbeidet for svært lite. Dette er en av grunnene til at produkter som er laget i Kina, er så billige.

Bruker økonomiske interesser for å presse vestlige land

Mange tror at handel med Kina fremmer menneskerettigheter, ytringsfrihet og demokratiske reformer i Kina. Etter mer enn et desennium er det åpenbart at disse antagelsene bare er ønsketenkning. En sammenlikning av prinsippene for å gjøre forretning i Kina og i Vesten illustrerer noe allmenngyldig. "Fair play", rettferdighet og åpenhet i Vesten er i Kina erstattet med forbindelser, nepotisme, bestikkelser og bedrageri. Mange vestlige bedrifter har sterkt medvirket i og bidratt til en forverring av korrupsjonen i Kina. Noen selskaper hjelper til og med KKP med å skjule brudd mot menneskerettigheter og forfølgelse av eget folk.

KKP oppfører seg som mafiaen ved å spille på økonomien i utenlandsk diplomati. Hvorvidt Frankrike eller USA skal få Kinaskontrakt for flykjøp er avhengig av hvilket land som tier om hvordan KKP håndterer menneskerettigheter. Mange vestlige forretningsmenn og politikere drives og styres av økonomisk profitt i Kina. En del nordamerikanske IT-bedrifter har forsynt KKP med avanserte produkter som skal blokkere Internet. For å få tilgang til det kinesiske markedet har en del Internet-leverandører samtykket i å sensurere seg selv og filtrere bort informasjon som KKP misliker.

Ifølge data fra det kinesiske handelsdepartementet hadde Kina ved utløpet av april 2004 mottatt totalt 990 milliarder amerikanske dollar som utenlandske investeringer i forskjellige kontrakter. Det er åpenbart at dette er en kjempemessig "blodtransfusjon" til KKP's økonomi fra utenlandsk kapital. Men det fulgte ingen fundamentale prinsipper som demokrati, frihet og menneskerettigheter til det kinesiske folk, med disse investeringene av utenlandsk kapital. KKP fremhever i sin propaganda det betingelsesløse samarbeidet med utenlandske investorer og utenlandske myndigheter og smykker seg med ros fra visse land. Ved å utnytte Kinaskontraktens økonomiske velstand, har tjenestemenn i Kommunistpartiet blitt ekstremt dyktige til å alliere seg med bedrifter om å fordele statlige midler og blokkere politiske reformer.

III. KKP's hjernevasketeknikker utvikles fra utslørt til "raffinert"

Ofte hører man folk si: "Jeg vet at KKP tidligere har løyet altfor ofte, men denne gangen forteller de sannheten." Dette er ironisk nok det folk sa hver gang KKP gjorde seg skyldig i en alvorlig feil i fortiden. Dette er et spill

på den evnen som KKP i løpet av desennier har opparbeidet for å spre løgner og vilde mennesker.

Mennesker har utviklet en viss motstand mot KKP's storslåtte fortellinger. Som respons på dette har partiets fabrikasjoner og propaganda blitt stadig mer subtile og "profesjonelle". KKP's løgner har utviklet seg fra tidligere å være propaganda i slagordstil til å bli mer raffinerte og spissfindige. Særlig under den informasjonsblokaden som KKP har bygget opp over hele Kina, dikter partiet opp historier, delvis basert på fakta, for å vilde offentligheten. Dette er enn mer skadelig og bedragerisk enn storslåtte fortellinger.

Det engelskspråklige tidsskriftet *Chinascopie* publiserte i oktober 2004 en artikkel som analyserer tilfeller der KKP har brukt mer subtile metoder til å fabrikere løgner som skal skjule sannheten. Da SARS brøt ut i Fastlands-Kina i 2003, mistenkte resten av verden at Kina skjulte informasjon om epidemien. Til tross for dette nektet KKP gjentatte ganger å akseptere fakta. For å finne ut om KKP hadde vært sannferdig om sin rapportering om SARS, leste forfatteren av artikkelen alle de drøyt 400 rapportene om SARS, publisert på det offisielle *Xinhuas* webside, fra epidemien begynte og frem til april 2003.

Disse rapportene fortalte følgende historie: Så snart som SARS viste seg, mobiliserte myndigheter på sentralt og lokalt nivå eksperter til å gi pasientene egnet behandling, og de ble skrevet ut fra sykehus etter at de var blitt friske. Som respons på bråkmakere som oppfordret folk til å hamstre varer for å slippe å gå ut etter at sykdommen hadde spredt seg, var myndighetene raske til å stanse både rykter og ryktespredning, slik at sosial orden effektivt kunne opprettholdes. Til tross for at et meget lite antall anti-Kina-krefter uten grunn mistenkte at de kinesiske myndighetene skjulte fakta, trodde de fleste land og folk ikke på disse ryktene. Den kommende handelsmessen i Guangzhou skulle ha det største deltagerantallet noensinne med bedrifter fra hele verden. Oversjøiske turister bekreftet at det var ufarlig å reise til Kina. Spesielt fastslo eksperter fra WHO [som var blitt bedratt av KKP] offentlig at de kinesiske myndighetene hadde vært samarbeidsvillige og foretatt hensiktsmessige tiltak i behandlingen av SARS, slik at det ikke skulle bli noen problemer. Spesialister ga også klar bane for feltundersøkelser i provinsen Guangdong [etter over 20 dagers utsettelse].

Disse over 400 artiklene ga forfatteren inntrykk av at KKP i løpet av disse fire månedene hadde vært åpent, tatt ansvar for å beskytte folks helse og overbevist folket om at KKP ikke hadde skjult noe som helst. Den 20. april 2003 tilstod imidlertid Det statlige rådets informasjonskontor ved en pressekonferanse at SARS virkelig hadde brutt ut i Kina og innrømmet følgelig indirekte at myndighetene hadde mørklagt epidemien. Først da innså denne forfatteren sannheten og forsto de bedrageriske og villedende metodene som partiet hadde brukt, metoder som også hadde "avansert med tiden".

Ved valget i Taiwan brukte KKP den samme subtile og ”raffinerte” fremgangsmåten. Det fremholdt at et presidentvalg ville føre til katastrofer – økning i selvmordstallene, kollaps på børsen, økning i ”selsomme sykdommer”, mentale lidelser, utvandring fra øylandet, familiefæider, hjerteløs livsholdning, økonomisk depresjon, vilkårlig skyting på gaten, protester og demonstrasjoner, beleiring av presidentbygningen, sosial uro, politisk farse og så videre. KKP fylte daglig hodene på folk i Fastlandskina med disse ideene i et forsøk på å forlede folket til å tro at et valg vil føre til alle disse katastrofale ulykker og at Kina aldri bør holde et demokratisk valg.

I forhold til temaet Falun Gong har KKP vist seg enda dyktigere og brukt bedrag og lurendreieri for å ramme og sverte Falun Gong. KKP har kontinuerlig kommet med den ene iscenesatte hendelsen etter den andre. Det er ikke merkelig at så mange kinesere er blitt villedet. Partiets skurkaktige propaganda har vært så bedragersk at ofrene villig har trodd på løgnene og tenkt at de har kjent sannheten.

KKPs hjernevaskende propaganda har i løpet av de siste årtier blitt mer raffinert og subtil i sitt bedrag, hvilket er en naturlig forlengelse av dets skruppelløse natur.

IV. KKP's hykleri med menneskerettigheter

Brukte demokrati til å ta makten, forestiller demokrati for å opprettholde despotisk styre

”I en demokratisk nasjon skal suvereniteten ligge i folkets hender, hvilket er i overensstemmelse med himmelens og jordens prinsipper. Om en nasjon hevder å være demokratisk til tross for at suvereniteten ikke er hos dets folk, da er den bestemt ikke på det riktige sporet og kan bare betraktes som et avvik, og denne nasjonen er da ikke en demokratisk nasjon... hvordan kan demokrati være mulig uten at partiets styre avsluttes og uten valg? Gi folkets rettigheter tilbake til folket!”

Høres dette sitatet ut som noe fra en artikkel, skrevet av ”utenlandske fiender” som vil slå ned på KKP? Uttalelsen kommer faktisk fra en artikkel, den 27. september i 1945, i avisen *Xinhua Dagblad*, KKP's offisielle dagsavis.

KKP, som har utbasunert ”valg for folket” og krevd at ”folkets rettigheter skal gis tilbake til folket”, har behandlet ”allmenn stemmerett” som tabu fra det tok makten. Folket som skulle være ”herrer over og eiere av staten”, har overhodet ingen rett til å ta egne avgjørelser. Det mangler ord for å beskrive KKP's skruppelløse natur.

Om man innbiller seg at gjort er gjort og at den onde KKP-kulten, som har blomstret ved å drepe og regjert nasjonen ved å lyve, vil reformere seg, bli

velvillig og være villig til å ”gi makten tilbake til folket”, da tar man feil. La oss høre hva *Folkets Dagblad*, KKP’s talerør, skrev den 23. november 2004, 60 år etter den offentlige uttalelsen sitert ovenfor: ”En standhaftig kontroll av ideologien er det ideologiske og politiske fundamentet for å konsolidere partiets styre.”

Nylig foreslo KKP et nytt såkalt ”Tre nei-prinsipp,” [6] der den første er ”utvikling uten diskusjoner”. ”Utvikling” er en bløff, men ”ingen diskusjoner” som understreker ”en stemme, ett sete” er KKP’s virkelige formål.

Da den berømte CBS-korrespondenten Mike Wallace i år 2000 spurte Jiang Zemin om hvorfor Kina ikke hadde innført offentlige valg, svarte Jiang Zemin: ”Det kinesiske folk har altfor lav utdannelse.”

Så tidlig som 25. februar 1939 utbasunerte KKP imidlertid i sin dagsavis *Xinhua*: ”De (Kuomintang) anser at demokratisk politikk i Kina ikke kan realiseres i dag, men først om noen år. De håper at demokratisk politikk skal vente til kunnskaps- og utdannelsesnivået til det kinesiske folk når opp til nivået i de borgelige demokratiske land i Europa og Amerika... men bare under det demokratiske systemet vil det bli lettere å utdanne og trene folket.”

Denne hyklende forskjellen mellom hva *Xinhua* skrev i 1939 og hva Jiang Zemin sa i 2000 speiler det sanne bildet av KKP’s ondskapsfulle natur.

Etter massakren på Den himmelske freds plass (Tiananmen Square) i 1989 entret KKP nok en gang verdensarenaen med et elendig rulleblad innen menneskerettigheter. Historien ga partiet et valg. Enten å respektere folket og virkelig forbedre seg innen menneskerettigheter eller å fortsette bruddene mot menneskerettighetene i Kina, men samtidig, overfor omverdenen, skjule bruddene og søke å fremtre med respekt for menneskerettighetene – for å unngå internasjonal fordømmelse.

Dessverre valgte KKP, uten å nøle og i overensstemmelse med sin despotiske natur, det andre alternativet. Partiet samlet og understøttet et stort antall hensynsløse, men talentfulle mennesker innen vitenskap og religion, og ga dem spesielle direktiver om å publisere bedragersk propaganda i utlandet for å spre KKP’s oppdiktete fremskritt innen menneskerettigheter. KKP kokte sammen en rekke feilslutninger om folks rettigheter, slike som ”retten til å overleve” og ”retten til kost og losji”. Argumentet var slik: Når folk er sultne, har de ikke da rett til å ytre seg? Selv om de sultne ikke kan stå opp og tale, er det da tillatt for de som har spist seg mette, å stå opp og tale for de sultne? Partiet prøvde til og med å bedra det kinesiske folk og vestlige demokratier ved å spille spill med menneskerettigheter og høylytt hevde at det ”nå er den beste perioden for menneskerettigheter i Kina”.

Artikkel 35 i Kinas grunnlov hjemler yrings-, publiserings-, møte-, forenings-, protest- og demonstrasjonsfrihet for alle borgere av Folkerepublikken Kina. KKP spiller helt enkelt med ord. Under KKP’s styre har utallige

blitt fratatt sine rettigheter til trosfrihet, yringsfrihet, publiseringsfrihet, retten til samling og rettslig forsvarer. KKP har til og med gitt ordre om at visse grupper er fratatt retten til å appellere til høyere rettsinstanser. Ved flere anledninger har grupper i 2004 søkt om tillatelse til å demonstrere i Beijing. I stedet for tillatelse ble søkerne arresterte. Policyen ”et land, to systemer” for Hongkong, som er stadfestet i KKP’s konstitusjon, er også et triks. KKP snakker om at det ikke skal bli noen forandring i Hongkong på 50 år til tross for at det har forsøkt å gjøre de to systemene til ett ved å innføre et tyrannisk lovtilllegg, den såkalte Artikkel 23 i Hongkongs Grunnleggende Lov, bare fem år etter Hongkongs gjenforening med Kina. [7]

Kommunistpartiets nye, skumle triks er å bruke en falsk, men ”myk språkbruk” for å dekke over omfanget av dets massive overvåkning og kontroll. Det virker som kineserne nå friere uttrykker sine standpunkter, og dessuten har Internet bidratt til at nyheter spres fortere. Partiet hevder at det nå tillater yringsfrihet, og et stort antall mennesker tror at det er sant. Dette er en illusjon. Det er ikke slik at KKP er blitt velvillig; det er mer slik at partiet ikke kan stanse den sosiale utviklingen og de teknologiske fremskrittene. La oss se på KKP’s rolle angående Internet. Det blokkerer websider, filterer informasjon, overvåker chatrooms, kontrollerer e-post og kriminaliserer Internettbrukere. Alt det KKP gjør, er i sin natur regressivt. Ved hjelp av en del kapitalister som ikke tar hensyn til menneskerettigheter og egen samvittighet, er KKP’s politi i dag utstyrt med høyteknologiske systemer i patruljebiler som de kan benytte til å overvåke alt det hver eneste Internettbruker gjør på webben. Når vi betrakter KKP’s forfall – og dets åpenbare ugjerninger ”midt på lyse dagen”, og setter det i sammenheng med globale bevegelser for demokratisk frihet, hvordan kan vi vente oss at partiet gjør noen fremskritt i forhold til menneskerettigheter? KKP har selv sagt alt: ”Det løsnes opp eksternt, men strammes opp internt.” KKP’s skruppelløse natur er uforanderlig.

For å skape et godt bilde av seg selv på FNs Kommisjon for menneskerettigheter iscenesatte KKP i 2004 en serie begivenheter for strengt å straffe de som krenker menneskerettigheter. Dette var bare skinn-begivenheter spilt opp for utlendinger og helt uten substans. Det er fordi i Kina er den største menneskerettighetsforbryteren KKP selv, i tillegg til dets tidligere generalsekretær Jiang Zemin, tidligere sekretær i Politikk- og Justiskomiteen, Luo Gan, samt minister Zhou Yongkang og varaminister Liu Jing i Sikkerhetsdepartementet. Deres show med avstraffelse for brudd mot menneskerettigheter er som når en tyv skriker ”fang tyven!”

Man kan gjøre en analogi til en serievoldtektsmann som, når ingen ser ham, angriper ti piker på én dag. Om det er mange folk omkring, angriper han bare en pike i mengden. Kan voldtektsmannen sies ha forandret seg til det bedre? At han skifter fra angrep i det skjulte til voldtekt i full offentlighet viser bare at han er enda verre og mer skamløs enn før. Voldtektsmannens

natur har ikke forandret seg i det hele tatt. Forandringen er at det ikke lenger er like enkelt for ham å begå sine forbrytelser.

KKP er akkurat som denne voldtektsmannen. Partiets diktatoriske natur og dets instinktive frykt for å miste sin makt gjør at det ikke respekterer menneskerettigheter. De menneskelige, materielle og økonomiske ressurser som blir brukt til å dekke opp KKP's brudd mot menneskerettigheter overgår med stor margin dets innsats for en virkelig forbedring av menneskerettigheter. At partiet har hengitt seg til hensynsløse massaker og forfølgelser over hele Kina har vært den største ulykke for det kinesiske folket.

Bruker ”lov og orden” til å begå onde handlinger bak en pen fasade

For å beskytte gevinstene til spesielle interessegrupper har KKP på den ene siden eliminert sin tidligere fasade og fullstendig forlatt arbeidere, bønder og de brede masser. På den annen side har det utviklet sine bedragerske og skurkaktige metoder ettersom mer og mer av KKP's brudd på menneskerettigheter er blitt eksponert i det internasjonale samfunnet. Partiet har brukt et vokabular som ”rettssikkerhet”, ”markedet”, ”for folket” og ”reformer” for å forvirre mennesker. KKP kan ikke forandre sin ondskapsfulle natur selv om det kler seg opp i ”vestlig dress”. Slik en image er enda mer villedende enn et KKP i ”Mao-dress”. I George Orwells *Dyrefarmen*, som utkom i 1945, lærte de grisene å stå og gå på to bein. Disse nye tillærte ferdighetene ga grisene en ny image, men forandret ikke deres grisenatur.

A. Stifter lover og forordninger i strid med Kinas grunnlov

Lover og forordninger i strid med grunnloven føres videre til instanser på forskjellige nivåer som skal opprettholde lov og orden. Der utgjør de den ”lovlige basen” for å hindre folket i å stanse forfølgelse, oppnå frihet og opprettholde menneskerettigheter.

B. Ikke-politiske problemer håndteres med politiske metoder

Et alminnelig sosialt problem løftes opp til nivået av ”å konkurrere med partiet om massene”, ”å lede partiet og landet mot undergang”, ”opprør” og ”fiendtlige styrker”. Et ikke-politisk spørsmål politiseres forsettlig, slik at KKP kan bruke sine politiske kampanjer som propagandaredskap til å fremkalle folkets hat.

C. Politiske spørsmål håndteres med uærlige og hemmelige metoder

KKP's seneste påfunn for å angripe tilhengere av demokrati og uavhengige, annerledes tenkende intellektuelle, er å sette opp feller hvis hensikt er å kunne fengsle dem. Slike feller inkluderer falske anklager av sivilrettslige lovovertridelser som prostitusjon og skattesnyteri. Angriperne holder en lav profil for å unngå å bli fordømt av utenforstående grupper. Disse for-

brytelsene, som er nok til å ødelegge den anklagedes rykte, brukes også til å ydmyke ofrene i full offentlighet.

Den eneste forandringen i KKP's hensynsløse natur, hvis noen, er at den er blitt enda mer anstøtlig og umenneskelig.

KKP holder over en milliard mennesker som gisler i sin forvridde logikk

Forestill deg at en liderlig forbryter bryter seg inn i et hjem og voldtar ei jente. Ved rettergangen forsvarer denne forbryter seg med argumentasjon om at han ikke drepte dette offeret, han bare voldtok henne. Fordi å drepe er verre enn å voldta, argumenterer han at han er uskyldig og at han umiddelbart skal løslates. Han sier også at folk burde rose ham for at han bare voldtar, men ikke dreper.

Denne logikken lyder latterlig. KKP's logikk i sitt forsvar for studentmassakren på Den himmelske fred plass den 4. juni 1989 er imidlertid nøyaktig den samme som denne forbryterens logikk. Partiet har argumentert for at "undertrykkelse av studentene" avverget potensiell "indre uorden" i Kina. Å forhindre "indre uorden" ble brukt til å rettferdiggjøre undertrykkelsen av studentene.

"Å voldta eller å drepe, hva er best?" En forbryter som i rettssalen stiller et slikt spørsmål til en dommer, viser hvor skamløs han er. Det samme gjelder hendelsen på Den himmelske fred's plass, der KKP og dets allierte ikke hadde en eneste tanke på om de gjorde seg skyldige i drap. Istedenfor spurte de samfunnet hva som er best, "undertrykkelse av studenter eller indre uorden som kan føre til borgerkrig?"

Kommunistpartiet har kontroll over hele statsmaskineriet og alle midler for propaganda. Med andre ord holdes de 1,3 milliarder kineserne som gisler av KKP. Med de 1,3 milliarder gislene i sin hule hånd kan KKP alltid argumentere med sin "gissel-teori", at om de ikke undertrykker en viss gruppe mennesker, vil hele nasjonen oppleve kaos eller katastrofe. Ved å bruke dette som en unnskyldning, kan KKP undertrykke en hvilken som helst person eller gruppe etter behag, og dets undertrykkelse kan alltid rettferdiggjøres. Med slike bedragerske argumenter og villedende logikk, finnes det da noen kriminelle i verdenen som er mer skamløse enn KKP?

Gulroten og pishen – først "frihet", så undertrykkelse

Mange kinesere føler at de har mer "frihet" nå enn før. Derfor holder de fortsatt fast ved håpet om at KKP skal forbedre seg. Faktisk er det slik at den grad av frihet som folket "får", er avhengig av KKP's opplevelse av krise. KKP vil gjøre hva som helst for å opprettholde partiets kollektive interesser, inklusive det å gi såkalt demokrati, frihet eller menneskerettigheter til folket.

Under KKP's styre er imidlertid den såkalte "friheten" som partiet gir, ikke beskyttet av noen lovgivning. En slik "frihet" er utelukkende et redskap for å bedra og styre folk under den internasjonale trenden mot demokrati. I grunnen er denne "frihet" uforenelig med og i konflikt med KKP's diktatur. Straks forholdene er utenfor KKP's toleransenivå, tar KKP øyeblikkelig tilbake all denne "friheten". I løpet av KKP's historie har det vært atskillige perioder der man har kunnet snakke relativt fritt, men hver og en av disse periodene er etterfulgt av en periode med streng styring. Et slik syklisk mønster går gjennom hele KKP's historie og demonstrerer KKP's skammelige natur.

Hvis man i dag, i denne epoken med Internet, går inn på KKP's offisielle websider, *Xinhua-* eller *Folkets Dagblad-on-line*, kan man virkelig finne en hel del rapporter med negativ informasjon om Kina. Dette skyldes for det første at det i våre dager er så mange dårlige nyheter i sirkulasjon i Kina, og at nyhetsbyrået må rapportere dette for å forbli troverdig. For det andre sammenfaller standpunktene i slike rapporter med KKP's interesser, d.v.s. "underordnet kritikk er til stor hjelp". Rapportene henfører alltid årsaken til de dårlige nyhetene til visse individer som ikke har noe med partiet å gjøre, mens de gir partiets lederskap æren for alle løsningene. KKP styrer grundig og nøye alt som blir rapportert, hva som ikke blir rapportert, hvor mye som blir rapportert og hvorvidt kinesiske medier eller de KKP-kontrollerte utenlandske mediene skal rapportere det.

KKP er dyktig på å manipulere dårlige nyheter til noe som kan vinne folks hjerter og derved oppnå det partiet ønsker. Mange unge i Fastlandskina opplever at KKP nå tillater en stor grad av ytringsfrihet og har følgelig forhåpninger til og er takknemlige overfor KKP. De er ofre for den "raffinererte" strategien til de skammelige statskontrollerte mediene. Videre, ved å skape en lettere kaotisk situasjon i det kinesiske samfunnet og så gi dette en viss mediedekning, overbeviser KKP folk om at bare KKP kan kontrollere et slikt kaotisk samfunn. Slik manipulerer KKP folk til å støtte partiets styre.

Derfor skal vi ikke feilaktig tro at KKP har forandret seg av seg, selv om vi ser noen tegn på en forbedring av menneskerettigheter. Da KKP tidligere i historien kjempet for å styrte Kuomintangregjeringen, ga det inntrykk av å kjempe for demokrati for nasjonen. KKP's skurkaktige natur gjør at man ikke kan stole på noe løfte fra partiet.

V. Aspekter ved KKP's skruppelløse natur

Selger nasjonens landområder og svikter landet under dekke av "nasjonal enighet"

"Befri Taiwan" og "Forene Taiwan" (med Folkerepublikken Kina) har vært slagord i KKP's propaganda i de siste tiårene. Ved hjelp av denne propa-

gandaen har KKP handlet nasjonalistisk og patriotisk. Bryr KKP seg virkelig om nasjonens territorium og integritet? Overhodet ikke. Taiwan er bare et historisk problem, forårsaket av kampen mellom KKP og Kuomintang (KMT), og et virkemiddel som KKP bruker for å angripe sine motstandere og vinne folks støtte.

Tidligere, under KMTs styre, da KKP satte opp det ”kinesiske Sovjet”, fastslo Artikkel 14 i dets konstitusjon at ”alle etniske grupper eller provinser i Kina kan kreve uavhengighet”. For å rette seg etter Sovjetunionen var KKP’s slagord på den tiden ”Beskytte Sovjet.” Under den kinesisk-japanske krigen benyttet KKP anledningen til å fremme sitt primære mål om egen vekst og utvidelse istedenfor å slåss mot de japanske inntrengerne. I 1945 gikk den sovjetiske Røde hær inn i et nordøstlige Kina og ranet, drepte og voldtok, men KKP ytret ikke et ord og ingen misbilligelse. Tilsvarende var KKP også helt stille da Sovjetunionen støttet Ytre Mongolia om å bli uavhengig fra Kina.

I slutten av 1999 undertegnet KKP og Russland den kinesisk-russiske grenseavtalen. Her aksepterte KKP alle de ubalanserte tidligere avtalene mellom Qing-dynastiet og Russland som, ut fra manglende likeverd, ble utformet for mer enn 100 år siden. Da ble over en million kvadratkilometer land, et område på størrelse med atskillige titalls Taiwan’er, solgt til Russland. I 2004 undertegnet KKP og Russland en kinesisk-russisk tilleggsavtale om den østlige grensen der suvereniteten over halvdelen av øya Heixiazi i provinsen Heilongjiang på ny ble overført til Russland.

Når det gjelder andre grensespørsmål, slike som øyene Nansha og øya Diaoyu, bekymrer KKP seg overhodet ikke over disse spørsmålene da de ikke er av betydning for KKP’s makt og kontroll. KKP har utbasunert en fanfare om å ”Forene Taiwan”, hvilket bare var et røykteppe og en bedragerisk metode for å egge til blind patriotisme og holde den offentlige oppmerksomheten borte fra konflikter innenlands.

Politiske skurker uten moralske betenkeligheter

En regjering bør alltid etterses, kontrolleres og overvåkes. I demokratiske land er maktdeling, ytrings- og pressefrihet bra mekanismer for overvåkning. Religiøs tro gir ytterligere moralsk selvkontroll.

KKP fremmer ateisme. Det er derfor ingen guddommelig natur som kan sette moralske begrensninger for dets handlinger. KKP er et diktatur, og det lar seg derfor ikke politisk begrense av noen lov. Dette resulterer i at KKP er fullstendig skjodesløs når det handler ut fra sin tyranniske og skurkaktige natur. I følge KKP selv, hvem overvåker partiet? ”KKP overvåker seg selv!” Dette er det slagordet som KKP har brukt i desennier for å bedra folket. I tidligere tider het det ”selvkritikk”, så ”selvkontroll” og ”selvfullendning av partiets lederskap”, og nylig ”selveffektivisering av partiets styringskapasitet”. KKP understreker sin enorme kraft for såkalt ”selvfor-

bedring”. KKP ikke bare sier det, men setter faktisk i gang tiltak som etablering av ”Den sentrale disiplinære granskningskomiteen” og ”Kontoret for appeller” og liknende. Disse instanser er bare pen, men ubrukelig pynt som forvirrer og villeder folket.

Uten moral og lovmessige begrensninger er KKP ”selvforbedring” likeverdig med det tradisjonelle kinesiske ordtaket ”demoner oppstår i ens eget hjerte”. Den er bare en unnskyldning som KKP bruker for å unngå ekstern overvåking og dets vegring mot å heve forbudet om fri presse og frie politiske partier. Politiske skurker bruker disse triksene for å lure folket og beskytte KKP’s makt og den styrende gruppens interesser.

Kommunistpartiet er eksperter på politiske intriger. ”Folkets demokratiske diktatur”, ”Demokratisk sentralisme”, ”Politisk samråd” og så videre er alle falskhetens prosjekter. Med unntak av diktaturdelen er de alle løgner.

Taktikk - Fra falsk motstand mot den japanske invasjonen til bedragersk anti-terrorisme

KKP har alltid hevdet at det ledet det kinesisk folket til seier over de japanske angriperne. Et antall historiske arkiver avslører imidlertid at KKP forsettlig unngikk stridigheter i den kinesisk-japanske krigen. KKP hemmet bare den anti-japanske innsatsen og benyttet den anledningen som KMT’s engasjement i krigen ga, til å øke sin egen makt.

De eneste slagene som KKP utkjempet, var slaget ved passet Pingxing og det såkalte Hundre regimenter-slaget. I slaget ved Pingxing var KKP overhodet ingen ledende eller framherskende kraft. Istedenfor overfalt KKP’s tropper bare den japanske forsyningsenheten. Hva angår slaget Hundre regimenter trodde de i partiets indre sirkler at å delta i dette slaget ville gå utover partiets strategiske policy. Etter disse to slagene deltok ikke Mao og hans KKP-hærer i flere betydelige slag, og heller ikke fermbrakte de noen kinesisk-japanske krigshelter på linje med Dong Cunrui under krigen mot KMT i 1948 eller Huang Jiguang under Korea-krigen. Bare veldig få av KKP’s høyere militære ledere ble drept på den anti-japanske slagmarken. Til i dag har KKP ikke en gang kunnet offentliggjøre tall for tapene under den kinesisk-japanske krigen, og det er i det enorme Kina heller ikke for mange monumenter av KKP’s helter fra den kinesisk-japanske krigen.

På den tiden etablerte KKP en regjering i grenseregionene i provinsene Shaanxi, Gansu og Ningxia, langt borte fra krigsfronten. Med dagens terminologi ledet KKP ”et land, to systemer”, eller ”to Kina” innen Kina. Selv om KKP’s kommandanter ikke manglet lidenskap i sin motstand mot japanerne, kjempet KKP’s ledere på høyt nivå uten oppriktighet i den kinesisk-japanske krigen, og brukte istedenfor krigen som en anledning til å styrke partiet og beskytte sine ressurser. Da Kina og Japan gjenopptok de diplomatiske forbindelsene i 1972, skal Mao Zedong ha glippet og fortalt den japanske statsministeren Kakuei Tanaka sannheten om at KKP må takke

Japan fordi uten den kinesisk-japanske krigen ville KKP ikke ha kommet til makten.

Slik er sannheten om KKP's bedragerske påstand om at partiet ledet det kinesiske folket til å holde ut i åtteårskrigen mot japanerne og til slutt vinne seieren.

Mer enn et halvt århundre senere, etter angrepet den 11. september på amerikansk jord, har anti-terror blitt et globalt fokus. Nok en gang brukte KKP bedragerske strategier i likhet med de som ble benyttet under den kinesisk-japanske krigen. Ved å bruke anti-terrorisme som fortegn har KKP stempet mange religiøse utøvere, annerledes tenkende og grupper opptatt av etnisk eller territorielle konflikter, som terrorister. Med den internasjonale kampen mot terrorisme som skalkeskjul har KKP iverksatt voldelige forfølgelser.

Den 27. september 2004 ble avisen *Xinjing* sitert av det offisielle nyhetsbyrået *Xinhua* om at Beijing, av alle provinser og byer i Kina, kan bli den første til å etablere et anti-terrorkontor. En del utenlandske pro-KKP-medier hadde til og med som overskrift at "610-kontoret har sluttet seg til anti-terror virksomhet", ("610-kontoret" er et nettverk av offisielle organer, etablert for å forfølge Falun Gong-utøvere) og hevdet at anti-terrorkontoret har fokus på "terroristorganisasjoner", inklusive Falun Gong.

KKP setter etiketten "terrorist" på mennesker som er uten våpen, ikke slår tilbake når de blir slått, ikke tar igjen når de blir baksnakket eller trakassert og som fredelig appellerer for retten til personlig overbevisning og tro. KKP har utnyttet bølgen av anti-terrorisme til å mobilisere sin egen "spesielle anti-terrorstyrke", som bevæpnet til tennene bedriver en massiv forfølgelse mot denne forsvarsløse gruppen av fredelige mennesker. Dessuten bruker partiet anti-terror som unnskyldning for å unngå internasjonal oppmerksomhet og fordømmelse av forfølgelsen av Falun Gong. Denne typen av bedrag som i dag benyttes, er ikke noe annerledes enn det som ble brukt av KKP under den kinesisk-japanske krigen. Dette er en skammelig måte å benytte en slik alvorlig sak som den internasjonale innsatsen mot terror er.

Skinn av oppriktighet – enig utad, motarbeider i det skjulte

Kommunistpartiet tror ikke selv på sine egne doktriner, men tvinger andre til å tro på dem. Dette er en av den mest lumske metoder som kulten KKP benytter. KKP vet at dets doktriner er falske og at ideen bak sosialismen er usann. Partiet tror ikke på disse doktriner, men tvinger folk til å tro på dem. Det forfølger folk som ikke tror på dem. KKP har skamløst skrevet slik bedragersk ideologi inn i grunnloven som et fundament for den kinesisk stat.

I det virkelige liv er det et interessant fenomen. Mange tjenestemenn på høyt nivå mister sine posisjoner i maktkamper på Kinas politiske arena på

grunn av korrupsjon. Men disse er nettopp de mennesker som gjør seg til talsmenn for ærlighet og uselvskhet i offentlige møter, mens de i det skjulte driver med bestikkelser, korrupsjon og andre dekadente aktiviteter. Mange såkalte "folkets tjenere" har falt på denne måten, slike som den tidligere guvernøren i provinsen Yunnan, Li Jiating, partisekretæren i provinsen Guizhou, Liu Fangren, partisekretæren i provinsen Hebei, Cheng Weigao, ministeren for landbruk, Tian Fengshan og viseguvernøren i provinsen Anhui, Wang Huaizhong. Hvis man undersøker deres taler, vil man uten unntak finne at de har støttet anti-korrupsjonskampanjer og gjentatte ganger oppfordret sine underordnede til å oppføre seg ærlig, til tross for at de selv underslo midler og tok i mot bestikkelser.

Skjønt KKP har fostret mange eksemplariske tillitsvalgte og tiltrukket seg mange idealistiske og arbeidsomme folk for å høyne sitt omdømme, er det åpenbart for alle til hvilken alvorlig tilstand den moralske standarden i dagens Kinas har sunket. Hvorfor har ikke KKPs propaganda for "åndelig sivilisasjon" rettet opp dette?

Faktisk spredte Kommunistpartiets ledere tomme ord da de forkynte "kommunistisk moralsk kvalitet" eller slagordet "å tjene folket". Forskjellen mellom det de kommunistiske lederne sier og gjør, kan spores helt tilbake til deres grunnlegger, Karl Marx. Marx hadde en utenomekteskapeelig sønn. Lenin fikk syfilis fra prostituerte. Stalin ble saksøkt for å ha tvunget seg til et seksuelt forhold med en sanger. Mao Zedong henga seg til sin lyst. Jiang Zemin er promiskuøs. Den romanske kommunistlederen Ceausescu gjorde hele sin familie umåtelig rik. Den kubanske kommunistlederen Castro gjemmer hundretalls millioner dollar i utenlandske banker. Nord Koreas demoniske morder Kim Il Song og hans barn lever et dekadent og sløssaktig liv.

Folk i Kina misliker sterkt de politiske studiene, uten innhold, som er en del av deres hverdag. I stigende grad kommer de med unnskyldninger i forhold til politiske anliggender ettersom alle vet at dette bare er et bedragersk spill. Men ingen, verken talerne eller tilhørerne på disse politiske møtene, snakker åpent om slike bedrag. Dette er en åpen hemmelighet, og folk kaller dette "oppriktig hykleri". KKPs høylytte tanker, enten "De tre representasjonene" for flere år siden, det senere "Forbedring av evnen til å regjere" eller dagens "Tre hjerter" — "å varme, å stabilisere og vinne folkets hjerter" — er alt tøv. Hvilket regjerende parti vil ikke gjøre det beste for folket? Hvilket regjerende parti er ikke opptatt av sin evne til å regjere? Hvilket regjerende parti bryr seg ikke om å vinne folkets hjerter? Et hvilket som helst parti som ikke er opptatt av slike spørsmål, ville snart bli fjernet fra den politiske arenaen. Men KKP behandler slike overflødige slagord som innviklede, dype teorier og krever at hele landet skal studere dem.

Når hykleri suksessivt har gytt seg inn i over en milliard menneskers tenkemåter og vaner og blitt til partikulturen, blir samfunnet falskt, pretensjøst

og meningsløst. Når ærlighet og tillit mangler, er samfunnet i krise. Hvorfor har KKP skapt disse forhold, disse vilkår? Tidligere var det for dets ideologi, nå er det til egen fordel. Partimedlemmene vet at de hykler, men de hykler likevel. Hvis KKP ikke fremmet slike slagord og formaliteter, ville det ikke kunne trakassere mennesker. Det ville ikke kunne få folk til å følge og frykte partiet.

Droppe samvittigheten og ofre rettferdigheten for Partiets interesser

I boka *Om Det kommunistiske partiets moralske utvikling* forklarte Liu Shaoqi [8] spesielt behovet for ”at partimedlemmer må sette sine personlige interesser under partiets interesser”. Blant kommunistpartiets medlemmer har det aldri manglet rettferdige mennesker, genuint opptatt av land og folk. Det har heller ikke manglet ærlige og rettferdige funksjonærer som ærlig har tjent folket. Men i KKP maskineri av egeninteresse kan disse funksjonærene ikke overleve. Under konstant press om at ”menneskenaturen skal underkaste seg partinaturen”, finner de det ofte umulig å fortsette, risikerer å bli fjernet fra sine posisjoner eller, enda verre, å bli korrupte.

Det kinesiske folket har selv personlig erfart og grundig fått lære KKP brutale regime å kjenne og har derved utviklet en dyp frykt for KKP brutalitet. Derfor tør ikke folk å opprettholde rettferdighet og ikke lenger tro på de himmelske lover. Først overgir de seg til KKP makt. Gradvis blir de følelsesløse og likeglade, som om det ikke angår dem. Selv logikken i deres tenking er blitt bevisst dyrket til å underkaste seg KKP brutale regime. Dette er resultatet av KKP mafianatur.

KKP manipulerer patriotiske følelser for å oppvige massene

KKP bruker slagord som ”patriotisme” og ”nasjonalisme” for å egge opp folk. De er ikke bare KKP fremste stridsrop, men også dets ofte utstedte ordrer og vel utprøvde strategier. Ved å lese den nasjonalistiske propagandaen i den utenlandske utgaven av *Folkets Dagblad*, kan en del kinesere, bosatt i utlandet, som i årtier ikke har turt å returnere til Kina, bli mer nasjonalistiske enn kinesere som lever i Kina. Manipulert av partiet ble kinesere, som ikke tør å si ”nei” til noen KKP-politikk, dristige nok til å storme USAs ambassade og konsulat i Kina, der de kastet egg og steiner, brente biler og USA-flagg, alt under ”patriotismens” fane.

Når Kommunistpartiet, uansett tid og sted, står overfor et viktig spørsmål som krever lydighet fra folket, bruker det ”patriotisme” og ”nasjonalisme” til raskt å mobilisere folk. I alle spørsmål, inklusive spørsmål som Taiwan, Hongkong, Falun Gong, kollisjonen mellom USAs spionfly og et kinesisk jagerfly, bruker KKP en metode med en kombinasjon av aggressiv terror og kollektiv hjernevask. På denne måten har det ført folk inn i en krigslignende sinnstilstand. Denne metoden likner den som ble brukt av de tyske fasistene.

Ved å blokkere all annen informasjon har KKP's hjernevask vært utrolig vellykket. Selv om det kinesiske folket misliker KKP, er deres tankesett forvridd og innpodet av KKP. For eksempel ble mange, under den USA-ledede krigen i Irak, egget opp av de daglige analysene på CCTV [9] til å føle sterkt hat, hevn og ønske om å slåss, mens de samtidig forbannet enda en krig.

Skamløshet – setter partiet foran nasjonen og tvinger folk til å ta det som sin far

En av de fraser som KKP ofte bruker til å true folk, er "tilintetgjørelsen av partiet og landet", og slik settes partiet bokstavlig talt foran landet. Kinas grunnleggende prinsipp er at "Det vil ikke bli noe nytt Kina uten KKP". Fra barndommen av fikk folk lære seg å "lytte til partiet" og "oppføre seg som partiets gode barn". De sang lovsanger til Partiet, som "Jeg betrakter Partiet som min mor", "Åh, Partiet, min kjære mor", "Partiets reddende nåde er dypere enn havet", "Kjærlighet for min far og mor kan ikke overgå kjærligheten for Partiet". [10] De skulle "dra og slåss uansett hvor Partiet enn pekte". Om myndighetene tilbød katastrofehjelpe, skulle folket "takke Partiet og myndighetene" — først Partiet og deretter myndighetene. Et militært slagord sier at "Partiet har kommando over geværet". Selv da kinesiske eksperter skulle designe uniform for rettsdommerne, satte de fire gylne knapper på uniformskragen. Disse knappene er i en rad fra topp til bunn for å symbolisere Partiet, folket, loven og landet. Det angir at selv om du er dommeren, vil Partiet for evig være overordnet loven, landet og folket.

Partiet er blitt helt overordnet i Kina, og landet er omvendt blitt underordnet Partiet. Landet eksisterer for Partiet, og Partiet sies å være legemliggjøringen av folket og symbolet for landet. Kjærlighet til Partiet, til partilederne og til landet er blitt blandet sammen, hvilket er den fundamentale grunnen til at patriotismen er blitt forvridd i Kina.

Under den subtile, men langvarige innflytelsen av KKP's utdannelse og propaganda er det mange, partimedlemmer eller ikke, som har begynt å forveksle Partiet med landet, om de nå er klar over dette eller ikke. De har kommet til å akseptere at "Partiets interesse" er overordnet alt annet samt til å være enige i at "Partiets interesser er de samme som folkets og landets interesser". Dette er resultatet av KKP's indoktrinering, og det har skapt et klima der Partiet kan svikte de nasjonale interessene.

"Retter opp" ved å kalle kriminelle handlinger for "storslagne prestasjoner"

KKP har begått mange feil i sin historie, men det har alltid lagt skylden på visse individer eller grupper gjennom "oppretting og rehabilitering". Dette har ikke bare gjort ofrene dypt takknemlige mot KKP, men også gitt KKP

en mulighet til fullstendig å unndra seg alt ansvar for sine kriminelle handlinger. KKP hevder selv å være ”ikke bare uredd for å begå feil, men også dyktig til å rette dem opp”, [11] og dette har blitt KKP’s magiske triks til alltid å komme unna ansvar og unngå straff. Følgelig forblir KKP for evig ”storartet, ærefullt og korrekt”.

Den dag kommer kanskje da KKP bestemmer seg for å rette opp massakren på Den himmelske freds plass og gjenopprette Falun Gongs rykte, men dette vil bare være machiavellisk taktikk i et desperat forsøk på å forlenge dets utdøende liv. Partiet kommer aldri til å tørre å reflektere over seg selv, avsløre sine egne forbrytelser eller betale for sine egen synder.

VI. KKP viser sin skurkaktige natur og bruker statsterrorisme for å eliminere ”Sannhet, Medfølelse og Toleranse”

Den falske ”selvbrenningen på Den himmelske freds plass”, iscenesatt av KKP-kulten, kan betraktes som århundredets største løgn fra KKP. For å avskaffe Falun Gong var myndighetene så perverse at de forledet fem mennesker til å gi seg ut for å være Falun Gong-utøvere og iscenesatte en falsk selvbrenning på Den himmelske freds plass. Ved å spille med i dette, undertegnet de fem deltakerne uforvarende sin egen dødsdom og ble enten slått til døde på plassen eller drept senere. Sakte film av selvbrenningsvideoen, publisert av CCTV, viser umiskjennelig at Liu Chunling, en av deltakerne, døde etter å ha blitt slått kraftig bakfra med en gjenstand av en politioffiser. Andre brister i filmen er Wang Jingdongs måte å sitte på, plastflasken, angivelig fylt med bensin, mellom hans knær som fortsatt var intakt etter at brannen var slukket, samtalen mellom en doktor og det yngste offeret, Liu Siying, i tillegg til at det var en kameramenn på plassen, klar til å videofilme den falske hendelsen. Disse og andre fakta er tilstrekkelige bevis for at selvbrenningen var et bedrag, bevisst utformet av Jiang Zemins skammelige regime for å ramme Falun Gong. [12]

KKP har brukt foraktelige og grusomme metoder i sin erklærte kampanje for å utrydde Falun Gong, og har lagt beslag på nasjonens økonomiske ressurser, akkumulert i løpet av de siste 20 år av reformer og begynnende åpenhet. Det har mobilisert partiet, myndighetene, det militære, politiet, spioner, utenlandske diplomater og forskjellige andre organisasjoner, offisielle så vel som ikke-offisielle. Det har manipulert det globale mediedekningssystemet, iverksatt en streng informasjonsblokkade med individuell og høyteknologisk overvåkning. Det har gjort alt dette for å forfølge en fredelig gruppe av folk som holder seg til Falun Gong, en tradisjonell kinesisk qigong-praksis for å foredle kropp og sinn og høyne moralsk karakter i overensstemmelse med prinsippene Sannhet, Medfølelse og Toleranse. Slik brutal forfølgelse av uskyldige mennesker på grunn av deres personlige overbevisning og tro avslører KKP’s degenererte natur.

Ingen forbrytere i historien har løyet så lumskt og så gjennomgående som Jiang Zemin og KKP. De bruker forskjellige løgner, hver utformet til å innrette seg på og manipulere menneskers forskjellige oppfatninger og ideer. Slik kan folket lett lures til å tro på løgnene og på partiet og til å fremkalle hat mot Falun Gong. Tror du på vitenskap? KKP sier at Falun Gong er overtroisk. Har du avsmak mot politikk? KKP sier at Falun Gong bedriver politikk. Misunner du folk som blir rike i Kina eller i utlandet? KKP sier at Falun Gong samler rikdom. Er du mot organisasjoner? KKP sier at Falun Gong har en stram organisasjon. Er du trett av persondyrkelse som har vart i Kina i atskillige årtier? KKP sier at Falun Gong kontrollerer sinnene. Er du en lidenskapelig patriot? KKP sier Falun Gong er anti-Kina. Er du redd for opprør? KKP sier Falun Gong forstyrrer stabiliteten. Lurer du på om Falun Gong virkelig opprettholder ”Sannhet, Medfølelse og Toleranse”? KKP sier Falun Gong verken er sannferdige, medfølende eller tolerante. Partiet til og med vrir logikken og påstår at medfølelse kan fremkalle et ønske om å drepe.

Tenker du at myndigheter ikke kan dikte opp slike løgner? KKP dikter opp løgner, enda større og mer sjokkerende, fra selvmord til selvbrenning, fra drap av slektninger til seriedrap. Det er så mange løgner at det er vanskelig *ikke* å tro på dem. Sympatiserer du med Falun Gong? KKP forbinder dine politiske vurderinger med forfølgelsen av Falun Gong og degraderer deg på jobben, sier deg opp eller tar fra deg din bonus dersom Falun Gong-utøvere fra ditt organisatoriske ansvarsområde drar til Beijing og appellerer til myndighetene der. Slik tvinger de deg til å bli en fiende av Falun Gong.

KKP har kidnappet utallige Falun Gong-utøvere og sendt dem til hjernevask i et forsøk på å tvinge dem å gi opp sin opprettede tro, fordømme Falun Gong og avgi løfte om å slutte med sin praksis. KKP bruker forskjellige onde måter for å overtale dem; bruker deres slektninger, arbeid og utdanning som pressmiddel, utsetter dem for de grusomste torturmetoder og straffer til og med deres familiemedlemmer og kolleger. Falun Gong-utøvere som er blitt hjernevasket, blir i sin tur brukt til å plage og hjernevaske andre. Det ondskapfulle KKP insisterer på å forvandle gode mennesker til demoner og tvinger dem til å ta en mørk sti til slutten av livet.

VII. Skurkaktig sosialisme med ”kinesiske karaktertrekk”

Termen ”kinesiske karaktertrekk” brukes for å dekke over KKP's forbrytelser. KKP hevder stadig at det oppnådde sin suksess i Kinas revolusjon takket være ”integrering av marxist-leninismen og de konkrete realiteter i den kinesiske revolusjonen”. KKP har ofte misbrukt termen ”karaktertrekk” som en ideologisk støtte for sine uberegnelige og skurkaktige politikk.

Lunefulle og bedragerske metoder

Under den bedragerske fasaden av ”kinesiske karaktertrekk” er det som KKP har utrettet, intet annet enn absurditeter.

Målet med KKP’s revolusjon var å realisere allmenn eiendomsrett til produksjonsmidlene. Partiet har lurt mange unge med i partiorganisasjonen på grunn av de kommunistiske idealene og samholdet. Mange av dem har selv sveket sin eiendoms-besittende familie. Men 83 år etter at partiet oppstod, er kapitalismen tilbake, men nå som en del av selve det partiet som opprinnelig holdt likestillingens fane høyt.

Blant partiledernes barn og slektninger er det i dag mange nye kapitalister med store formuer. Mange partimedlemmer har strevet hardt for å komme inn i denne gruppen av nyrike. I revolusjonens navn eliminerte KKP landeierne og kapitalistene og stjal deres eiendom. Nå har KKP’s nye ”kongehus” blitt enda rikere kapitalister gjennom underslag og korrupsjon. De som fulgte partiet i den tidlige revolusjonen, sukker nå: ”Om jeg da hadde visst situasjonen i dag, hadde jeg aldri fulgt dem.” Etter atskillige årtier med svette og kamp har de oppdaget at de har viet sine brødres og fedres eiendommer, i tillegg til sine egne liv, til den kulten som KKP er.

KKP taler om at den økonomiske basis er bestemmende for overbygningen. [13] I realiteten er det KKP’s korruperte tjenestemenns byråkratiske, økonomiske grunnlag som er bestemmende for denne ”overbygningen av høyt press” – en overbygning, som baserer seg på høyt press for å opprettholdes. Undertrykkelse av folket er derfor blitt KKP’s grunnleggende politikk.

Et annet skammelig karaktertrekk manifesterer seg ved at KKP endrer definisjonene på kulturelle begreper og deretter bruker disse reviderte definisjonene til å kritisere og kontrollere folk. Begrepet ”parti” er et slik eksempel. I begynnelsen ble partier etablert både hjemme og i utlandet. Bare Kommunistpartiet utøver makt utover partikollektivets domener. Om du går med i partiet, vil det styre alle sider av ditt liv, inklusive din samvittighet, ditt underhold og ditt privatliv. Når det har fått politisk makt, styrer KKP samfunnet, myndighetene og statsapparatet. Det bestemmer alt, fra så viktige saker som hvem som skal være landets leder eller forsvarsminister eller hvilke reguleringer og regler som skal vedtas, til små spørsmål som hvor man skal bo, hvem man får gifte seg med og hvor mange barn man kan ha. KKP har tatt til seg all verdens tenkelige kontrollmetoder.

I dialektikkens navn har KKP fullstendig ødelagt den holistiske tenkningen, evnen til å resonere og den filosofiske undringen. Mens KKP tidligere talte om ”fordeling etter innsats”, er prosessen med å ”tillate en del folk å bli rike først” blitt iverksatt sammen med ”fordeling etter makt”. KKP bruker forkledningen ”å tjene folket helhjertet” til å bedra de som holder fast ved disse idealer, for så etterpå fullstendig å hjernevaske og styre dem, gradvis

forandre dem til føyelige redskaper som ”tjener partiet helhjertet” og som ikke tør å stå opp og tale for folket.

Et machiavellisk parti med ”kinesiske karaktertrekk”

Ved å bruke et prinsipp som setter partiets interesser over alle andre hensyn, har KKP fordreid det kinesiske samfunnet med en ond kults metoder og skapt et virkelig grotesk vesen i menneskehetens historie. Dette vesenet er forskjellig fra alle andre land, myndigheter eller organisasjoner. Dets prinsipp er å ikke ha noen prinsipper, og det er ingen oppriktighet bak smilet og masken. Godhjertede mennesker kan imidlertid ikke forstå KKP. Basert på den universelle moralstandarden kan de ikke forestille seg at et slikt ondskapsfullt vesen kan representere en nasjon. Ved å bruke unnskyldningen med ”kinesiske karaktertrekk”, har KKP etablert seg blant verdens nasjoner. De ”kinesiske karaktertrekkene” er blitt en formildende omskrivning av ”KKPs skurkaktige karaktertrekk”.

Med de ”kinesiske karaktertrekkene” ble Kinas forkrøplede kapitalisme omformet til ”sosialisme”, ”arbeidsledighet” ble til ”å vente på arbeid”, ”å ha blitt oppsagt” ble til ”ledig”, ”fattigdom” ble til ”sosialismens innledende stadium” og menneskerettigheter samt yrings- og trosfrihet ble redusert til den rene retten til å overleve.

Den kinesiske nasjonen står overfor en moralsk krise uten sidestykke

I begynnelsen av 1990 var det et populært ordtak i Kina som sa: ”Jeg er en skurk og jeg er ikke redd for noen.” Dette er den beklagelige konsekvensen av atskillige tiår med KKP’s skammelige styre og av at korrupsjon er ført inn i nasjonen. Akkompagnert av den falske velstanden i Kinas økonomi faller moralen raskt på alle områder i samfunnet.

Kongressrepresentanter i Kina snakker ofte om temaene ”ærlighet og tillit” under møtene i Folkekongressen. I opptaksprøver til høyskoler må studentene skrive om ærlighet og tillit. Dette tyder på en mangel av ærlighet og tillit, og den synkende moralen er blitt en usynlig, men allesteds nærværende krise i det kinesiske samfunnet. Det er korrupsjon, underslag, forfalskede produkter, bedrag og onde og degenererte sosiale normer over alt. Det er ikke lenger noen grunnleggende tillit mellom mennesker.

For de som sier seg tilfreds med en forbedret levestandard, er ikke stabilitet det primære anliggende i deres liv? Hva er den viktigste faktoren i sosial stabilitet? Det er moral. Et samfunn med en degradert moral kan umulig opprettholde menneskelig sikkerhet.

Frem til i dag har KKP forfulgt nesten alle tradisjonelle religioner og avvirket det tradisjonelle verdisystemet. Den hensynsløse måten som KKP skaffer seg formuer og bedrar folk på, har sildret ned og korrumpert hele samfunnet, samt ledet folk til skurkaktighet. KKP, som regjerer med avvi-

kende og merkvordige metoder, trenger også nødvendigvis et korrumpert samfunn for å overleve. Det er derfor KKP forsøker alt det kan å trekke folket ned til sitt nivå og prøver, i ulik grad, å få kinesere til å bli intrigemakere. Det er slik KKP's bedrageriske natur uttrykker det moralske grunnlag som lenge har holdt det kinesiske folket oppe.

Konklusjon

”Det er lettere å forandre elver og fjell enn å forandre sin natur.” [14] Historien har vist at hver gang KKP lempet litt på tvang og lenker, er det absolutt ikke hensikten å gi opp undertrykkelsen. Etter Den store hungersnøden tidlig på 1960-tallet vedtok Kommunistpartiet ”Tre friheter og en kontrakt”, (San Zi Yi Bao) [15] et program med sikte på å gjenopprette landsbruksproduksjonen, men uten noen hensikt om å forandre kinesiske bønders ”slavestatus”. ”Økonomiske reformer” og ”liberalisering” på 1980-tallet hindret ikke at partiet i 1989 brukte slakterkniven mot sitt eget folk. I fremtiden vil KKP fortsette å forandre fasaden, men ikke forandre sin skammelige natur.

En del mennesker mener at fortid er fortid, at situasjonen har forandret seg og at KKP nå ikke er som det var i tidligere tider. Noen er kanskje tilfredse med den falske fasaden og tror til og med feilaktig at partiet har forbedret seg, at det er i en reformeringsprosess eller at det har til hensikt å forbedre seg. De skyver kanskje alltid bort vanskelige minner fra fortiden. Alle disse vil bare bidra til at KKP's kriminelle gruppe fortsatt kan overleve og utgjøre en trussel mot menneskeheten.

Alt det kommunistpartiet gjør, skal få folk til å glemme fortiden. Alt det folk har vært igjennom av kamper, er en påminnelse om urettferdighetene som KKP's styre har påført og som folket har lidd under.

Faktisk er KKP's historie en historie som har avskåret folks hukommelse, en historie der barn ikke kjenner til hva deres foreldre virkelig har opplevd, en historie der hundrevis av millioner av borgere lider under en enorm konflikt mellom å forakte KKP's blodige fortid og leve i håpet om en lys fremtid under KKP.

Da det ondskapsfulle kommunistgjenferdet kom til den menneskelige verden, slapp KKP samfunnets avskum løs og benyttet forbrytere til å gjøre opprør for å gripe og etablere den politiske makten. Hva det gjorde, ved hjelp av blodbad og tyranni, var å etablere og opprettholde despotisme i form av ”partibesettelse”. Ved å bruke den såkalte ”kampideologien”, som er mot naturen, himmelens lover, menneskelig natur og universet, har det ødelagt menneskelig samvittighet og velvillighet samt ødelagt tradisjonell sivilisasjon og moral. Det har brukt blodige massakrer, tvang og hjernevask for å etablere en ond kommunistisk kult og skapt en nasjon av forvriddet sinn for å regjere landet.

Gjennom hele KKP's historie har det vært voldelige perioder da den røde terroren var på topp og vanskelige perioder da KKP med nød og neppe unngikk sitt endelikt. Hver gang tydde KKP til og benyttet fullt ut sine utpekulerte metoder for å unngå kriser, men bare for å gå videre til en ny runde med brutalitet og vold og slik fortsette å bedra det kinesiske folket.

Når folk forstår KKP's skurkaktige natur og ikke lenger lar seg bedra av dets falske fasade, vil det være slutt for KKP og dets skurkaktige natur.

I sammenlikning med Kinas 5000-årige historie har KKP's 55-årige styre bare vart et øyeblikk. Før KKP ble til hadde Kina skapt den mest praktfulle sivilisasjon i menneskehetens historie. KKP har benyttet seg av Kinas indre vanskeligheter og utenlandske invasjon til å ødelegge den kinesiske nasjonen. KKP har tatt titalls millioner menneskers liv, ødelagt uttallige familier og ofret de økologiske ressurser som Kina er avhengig av for å overleve. Den nært forestående tilintetgjørelsen av Kinas moralske fundament og rike kulturelle tradisjoner er likevel enda mer ødeleggende.

Hvordan vil Kinas fremtid se ut? Hvilken retning vil Kina ta? Slike viktige spørsmål er for kompliserte til å diskuteres med et par ord. Imidlertid, sikkert er det at om nasjonens moral ikke gjenoprettes, et harmonisk forhold mellom mennesker og natur, mennesker imellom og mellom himmel og jord ikke gjenoprettes, om det ikke er noen tro på eller kultur for en fredelig sameksistens mellom mennesker, da kan den kinesiske nasjonen umulig få en lys fremtid

Etter atskillige årtier med hjernevask og undertrykkelse har KKP podet sin tenkemåte og sine standarder for godt og dårlig inn i det kinesiske folkets liv. Dette har fått folk til å akseptere og rasjonalisere KKP's perversjon og svik, samt til å bli en del av partiets falskhet og derved bidra til den ideologiske grobunnen for KKP's fortsatte eksistens.

Å eliminere de skammelige doktriner, innpodet av KKP, fra våre liv er å innse KKP's ytterst samvittighetsløse natur og gjenopprette vår menneskelige natur og samvittighet. Dette er det første og nødvendige skritt på veien mot en smidig overgang til et samfunn, befridd fra kommunistpartiet.

Hvorvidt man støtt og fredelig kan gå denne vei er avhengig av at kinesernes hjerter forandrer seg. Selv om KKP tilsynelatende eier alle landets ressurser og i tillegg et enormt voldsmaskineri, vil likevel, om enhver borger tror på sannhetens kraft og beskytter moralen, det ondskapsfulle KKP-gjenferdet miste grunnlaget for sin eksistens. Alle ressurser kan da øyeblikkelig tilbakeføres til de som er rettferdige. Det er da Kina vil bli gjenfødt.

Bare uten Det kinesiske kommunistpartiet vil det bli et nytt Kina.

Bare uten Det kinesiske kommunistpartiet har Kina noe håp.

Uten Det kinesiske kommunistpartiet vil det opprette og godhjertede kinesiske folket gjenoppbygge Kinas historiske prakt.

Fotnoter:

Introduksjon

1. **kult** el. **kultus** (fra lat., av *colere* 'dyrke') religion omsatt i rituell handling, praktisk utøvelse av religion, gudstjeneste; nesegrus beundring, forguding *personk-* (Bokmålsordboka på <http://www.dokpro.uio.no/ordboksoek.html>).

Kommentar 1

[1] Hundre Dagers Reformen var en 103-dags reform fra 11. juni til 21. september 1898. Guangxu, keiser av Qing-dynastiet (1875-1908), beordret en serie reformer for å sette i gang store sosiale og institusjonelle reformer. Opposisjonen mot reformene var intens blant den herskende konservative elite. Med støtte fra de ultrakonservative og med stilltiende støtte fra den politiske opportunist Yuan Shikai, startet keiserinne Dowager Cixi et statskupp den 21. september 1898, og tvang den reform-vennlige Guangxu inn i isolasjon. Cixi overtok regjeringen som regent. Hundre Dagers Reformen endte med at de nye bestemmelser ble omstøtt og at seks av reformenes fremste støttespillere ble henrettet.

[2] Under Xinhai-revolusjonen (eller Hsinhai-revolusjonen), navngitt etter det kinesiske år Xinhai (1911), ble Kinas regjerende Qing-dynasti styrtet og Den Kinesiske Republikk grunnlagt.

[3] Fjerde Mai-bevegelsen var en av de mest berømte bevegelsene mot utenlandsk innflytelse, av mange akademikere kalt den "Kinesiske Renaissance". Den startet den 4. mai 1919, og markerte et oppsving av nasjonale følelser og en samstemmig hensikt blant patriotiske kinesere av alle klasser. Bevegelsen vokste ut av misnøye i forhold til oppgjøret i Versailles-traktaten og innflytelsen fra Den nye kulturelle bevegelse.

[4] Fra <http://www.debates.org/pages/trans2004a.html>

[5] Mao Zedongs brev til sin kone Jiang Qing (1966)

[6] Informasjon fra <http://www.debates.org/pages/trans2004a.html>

[7] Dao De Jing, Kapittel 25

[8] Fra: <http://eserver.org/marx/1848-communist.manifesto/cm1.txt>

Kommentar 2

1. Fra den kommunistiske hymne "Internasjonalen".

2. Fra Maos "Rapport om en undersøkelse av bondebevegelsen i Hunan" (mars 1927)

3. En kinesisk folkelegende, Den hvithårede jenta, er en historie om en kvinnelig udødelig som bodde i en hule, og som hadde en overnaturlig evne til å belønne dyd og straffe ondskap, støtte det rette og hindre det onde. Men i "moderne" kinesisk drama, opera og ballet, ble hun beskrevet som en jente som ble tvunget til å flykte til en hule etter at faren var blitt slått i hjel for å ha nektet å gifte henne bort til en gammel landeier. Hun ble hvithåret av mangel på næring. Dette ble et av de mest velkjente "moderne" dramaene i Kina og egget til klassehat mot landeierne.

4. Bryggesjaurer-proletariatet, grovt oversatt til slumarbeidere. Denne termen identifiserer en klasse av utskudd, degenererte undergrunns-elementer utenfor sosiale klasser og økonomiske system, og utgjør en del av befolkningen i industrielle sentre. Det omfatter tiggere, prostituerte, gangstere, svindlere, småkriminelle, landstrykere, arbeidsløse, personer som er blitt kastet ut av industrien og alle slags deklasserte, degenererte elementer. Termen ble formulert av Marx i Klassekampen i Frankrike, 1848 – 1850.
5. Zhou Enlai (5. mars 1898 – 8. januar 1976) var nummer to i rang etter Mao i KKP's historie. Han var den ledende i KKP og statsminister i Folkerepublikken Kina fra 1949 til sin død.
6. Gu Shunzhang var opprinnelig en av lederne i KKP's system av spesialagenter. I 1931 ble han arrestert av KMT og hjalp dem med å avdekke mange av KKP's hemmelige agenter. Alle de åtte medlemmene i Gus familie ble senere kvalt til døde og gravlagt på fransk jord i Shanghai. Se "KKP's historie av mordere" for mer informasjon relatert til dette. (<http://english.epochtimes.com/news/4-7-14/22421.html>).
7. Krigen mellom KKP og KMT i juni 1946. Krigen er markert med tre påfølgende kampanjer: Liaoxi-Shenyang, Huai-Hai og Beiping-Tianjin. Etter disse ble KMT's regjering styrt av KKP, noe som ledet til opprettelsen av Folkerepublikken Kina den 1. oktober 1949.
8. Chiang Kai-shek var leder av KMT, dro i eksil og ble leder på Taiwan.
9. Hu Zongnan (1896 – 1962) en innbygger i Xiaofeng regionene (nå en del av Anji regionen) i Zhejiang provinsen, ble en suksessrik nestleder, utøvende leder og stabssjef i KMT's sørvestlige militære og administrative hovedkvarter.
10. Li Xiannian (1909 – 1992), en av seniorlederne i KKP. Han var Kinas president i 1983. Han spilte en viktig rolle da han hjalp Deng Xiaoping til å gjenvinne makten ved slutten av kulturrevolusjonen i oktober 1976.
11. Da KKP startet jordreformen, kategoriserte de folk. Blant de definerte klassefiendene er de intellektuelle nest etter landeierne, de reaksjonære, spioner, etc. og rangert som nummer 9.
12. Fra et dikt av Sima Qian (ca 145 – 135 til ca 87 f.kr.), en historiker og lærd i Vestre Han dynastiet. Hans berømte dikt sier: "Alle må dø; en dør enten mer stiv enn fjellet Taishan eller lettere enn en fjær." Taishan er et av de største fjellene i Kina.
13. Yang Kuisong: "Et sammendrag av finansstøtten som Moskva g til Det kinesiske kommunistpartiet fra 1920 årene til 1940 årene (1), No. 27, web utgaven av Det 21 århundret (30. juni 2004). URL: <http://www.cuhk.edu.hk/ics/21c/supplem/essay040313a.htm> (på kinesisk). Forfatteren Yang Kuisong var stipendiat i samtidshistorie i Det kinesiske akademiet for sosialvitenskap, nå professor i Historisk avdeling ved Beijing universitetet og assisterende professor ved et universitet i Østre Kina.
14. Den nordre ekspedisjonen var et militært felttog, ledet av Chiang Kai-shek i 1927 som skulle forene Kina under KMT's herredømme og gjøre slutt på styret til de lokale krigsherrene. Det var overveiende vellykket ut fra dette målet. Under Den nordre ekspedisjonen hadde KKP en allianse med KMT.
15. Den revolusjonære bevegelsen under KKP – KMT alliansen, kjennetegnet av Den nordre ekspedisjonen.
16. Sun Yat-sen (1866 – 1925), grunnlegger av det moderne Kina.

17. Den nasjonale revolusjonære arme kontrollert av KMT, var den nasjonale hæren i Republikken Kina. I perioden med alliansen mellom KKP – KMT, omfattet den KKP medlemmer som hadde sluttet seg til alliansen.
18. 12. april 1927 startet KMT, ledet av Chiang Kai-shek, en militær operasjon mot KKP i Shanghai og flere andre byer. Over 5.000 til 6.000 KKP medlemmer ble tatt til fange og mange av dem ble drept i Shanghai mellom 12. april og til utgangen av 1927.
19. Fjellområdet Jिंगgangshan blir betraktet som KKP's første revolusjonære landbruksbase, også kalt "Den røde armees vugge."
20. Slagene ved Liaoxi-Shenyang, Beijing-Tianjin og Huai Hai var de tre hovedslagene som KKP utkjempet sammen med KMT fra september 1948 til januar 1949, og som utsløttet mange av KMT's elitetropper. Millioner mistet livet i disse tre slagene.
21. Lin Biao (1907 – 1971) en av seniorlederne i KKP, var under Mao Zedong medlem av Kinas politbyrå, viseformann (1958) og forsvarsminister (1959). Lin blir sett på som arkitekten av Kinas store kulturrevolusjon. Lin var utsett som Maos etterfølger i 1966, men falt i unåde i 1970. Da han merket at han var på vei ned, var han, ifølge rapporter, involvert i et kuppforsøk og forsøkte å flykte til USSR straks det påståtte plottet ble kjent. Under fluktforsøket omkom han etter at flyet krasjet i Mongolia.
22. Qu Qiubai (1899 – 1935) er en av KKP's tidligere ledere og en kjent venstreorientert forfatter. Han ble tatt til fange av KMT den 23. februar 1935, og døde 18. juni samme år.
23. "De tre betydninger" ble først nevnt i en tale av Jiang Zemin i februar 2000. Ifølge denne doktrinen må partiet alltid representere trendene for utvikling innen Kinas avanserte produksjonskrefter og innen Kinas avanserte kultur og ivareta de grunnleggende interessene til den overveldende majoriteten av det kinesiske folket.
24. Zhang Bojun (1895 – 1969) var en av grunnleggerne av "Kinas demokratiske liga," et demokratisk parti i Kina. Han ble klassifisert som Høyreorientert nummer 1 i 1957 av Mao Zedong, og var en av de få "høyreorienterte" som ikke fikk oppreisning etter kulturrevolusjonen.
25. Luo Longji (1898 – 1965) var en av grunnleggerne av "Kinas demokratiske liga." Han ble klassifisert som "høyreorientert" av Mao Zedong i 1958, og var også en av de få "høyreorienterte" som ikke fikk oppreisning etter kulturrevolusjonen.
26. Pu-Yi, med det mandsjuriske navnet Aisin Gioro (1906 – 1967), den siste kinesiske keiseren (1908 – 1912), regjerte under navnet Hsuan T'ung. Etter at han abdiserte, bevilget den nye regjeringen ham en stor regjeringspensjon og tillot ham å leve i Den forbudte byen i Beijing til 1924. Etter 1925 bodde han i den japanske seksjonen i Tianjin. I 1934 ble han keiser og regjerte under navnet K'ang Te, og ble keiser over den japanske dokkestaten Manchukuo eller Mansjuria. Han ble tatt til fange av russerne i 1945 og holdt som deres fange. I 1946 vitnet Pu-Yi ved krigsforbryterdomstolen i Tokyo at han hadde vært et motstrebende verktøy for de japanske militaristene, og ikke, slik de hevdet, et instrument for manchurisk selvbestemmelse. I 1950 ble han utlevert til de kinesiske kommunistene, og satt fengslet i Shenyang til 1959 da Mao Zedong ga ham amnesti.
27. Fra Qi Qiubai, "Noen få ord til" den 23. mai 1935 før hans død den 18. juni 1935.

28. Zhang Weitian (1900 – 1976), en viktig KKP leder fra 1930 årene, var viseutenriksminister i Kina fra 1954 til 1960. Han ble forfulgt til døde i 1976 under kultur-revolusjonen. Han fikk gjenoppreisning i august 1979.

29. Den siste av de ti generalsekretærene i KKP som ble avskjediget fordi han var uenig i å bruke makt for å få slutt på studentdemonstrasjonene på Tiananmen plassen i 1989.

30. Zhang Guotao (1897 – 1979), en av grunnleggerne av KKP. Han ble ekskludert fra KKP i april 1938, og dro til Taiwan i november 1948, så videre til Hongkong i 1949. Han emigrerte til Canada i 1968.

31. "Firerbanden" ble utformet av Mao Zedongs kone Jian Qing (1913 – 1991), funksjonær i Shanghais Propagandadepartement Zhang Chunqiao (1917 – 1991), litteraturkritiker Yao Wenjuan (1931) og sikkerhetsvakt i Shanghai, Wang Hongwen (1935 – 1992). De kom til makten under Den store kulturrevolusjonen (1966 – 1976) og dominerte kinesisk politikk tidlig på 1970 årene.

Kommentar 3

[1] Fra "Annaler over mat- og handelsvarer" fra den *Tidlige Han-dynastiets historie* (Han Shu). "Alt under himmelen" viser til Kina under keiserne.

[2] Qian Bocheng, *Orientalisk Kultur*, fjerde utgave, 2000.

[3] Gao Gjeng og Rao Shushi var begge medlemmer av Sentralkomiteen. Etter en mislykket satsning i en maktkamp i 1954, ble de anklaget for konspirasjon for med hensikt å splitte partiet og deretter utvist fra partiet. Hu Feng, lærd og litterær kritiker, motsatte seg KKP's stive litteraturpolitikk. Han ble utelukket fra partiet i 1955 og dømt til 14 års fengsel. Fra 1951 til 1952 initierte KKP de "Tre Anti-Kampanjene" og de "Fem Anti-kampanjene", med angitt formål å eliminere korrupsjon, sløsing og byråkrati innen partiet, myndigheter, hæren og masseorganisasjoner.

[4] Lu Xun eller Lu Hsün (25 september 1881 – 19 oktober 1936), ofte betraktet som grunnleggeren av den moderne kinesiske (Baihua) litteraturen. Han var også en berømt oversetter. Som venstreorientert forfatter spilte Lu en viktig rolle i den kinesiske litteraturens historie. Hans bøker hadde stor innflytelse på mange kinesiske ungdommer. Etter sin retur tilbake til Kina i 1909 fra medisinske studier i Sendai, Japan, ble han foreleser ved Peking Universitetet og begynte å skrive.

[5] Både Jadekeiseren og Dragekongen er kinesiske mytologiske figurer. Jade keiseren, av barn og allmennheten kalt "Bestefar Himmelen" er himmelens hersker og blant de viktigste gudene i den kinesiske Taoistiske gudeverdenen. Dragekongen er den guddommelige hersker av de fire havene. Hvert hav svarer til hvert av de fire verdenshjørner og regjeres av en Dragekonge. Dragekongene lever i krystallpalass som voktes av rekesoldater og krabbegeneraler. Utover å regjere over livene under vann manipulerer også Dragekongene skyene og regnet. Dragekongen over det Østlige hav sies å ha det største territorium.

[6] Peng Dehuai (1898-1974): Kommunistisk kinesisk general og politisk leder. Peng var øverstkommanderende i Korea-Krigen, vise-leder i det Stalige Råd, Politbyrå-medlem og forsvarsminister fra 1954-1959. Han ble fjernet fra sine offisielle poster etter å ha vært uenig med Maos venstretilhengere på KKP's partikonferanse i Lushan i 1959.

[7] Zhao Gao (fødselsdato ukjent, døde 210 f. Kr.): Sjefsevenukk i Qin-dynastiet. I 210 f. Kr, etter Keiser Qin Shi Huangs død, forfalsket Zhao Gao, premierminister Li Si og keiserens andre sønn Hu Hai keiserens testamente og gjorde Hu Hai til den nye keiseren og beordret kronprins Fu Su til å begå selvmord. Senere oppsto konflikter mellom Zhao Gao og Hu Hai. Zhao brakte en hjort til det kongelige hoff og sa det var en hest. Bare en håndfull av tjenestemennene våget å være uenige og si at det var en hjort. Zhao Gao trodde de tjenestemenn som kalte dyret en hjort, var imot ham, og han fjernet dem fra sine stilinger ved hoffet.

8] Daxing-massakeren inntraff i august 1966 under skifte av partiledelsen i Beijing. Ved det tidspunktet holdt Xie Fuzhi, minister for offentlig sikkerhet, en tale på et møte med Beijings offentlige sikkerhetsbyrå der han gjorde seg til talsmann for at man ikke skulle gripe inn i Rødegardistenes tiltak mot de "Fem svarte klasser". Denne tale ble snart overbrakt til den stående komité ved Daxins offentlige sikkerhetsbyrås møte. Etter møtet tok Daxins offentlig sikkerhetsbyrå straks aksjon og laget en plan for å oppvige massene i regionen Daxin til å drepe de "Fem svarte klasser".

[9] Fra Kang Youwei, *Samlinger av politiske skrifter* (1981). Zhonghua Zhuju. Kang Youwei (1858-1927) var en viktig tankereformator i sen Qing periode.

[10] Fra Mencius.

Kommentar 4

[1] Lao Zi (også kjent som Lao Tzu, Li Er eller Li Dan), kinesisk filosof som levde i det sjette århundre f. Kr. Han er ansett som forfatter av boken *Dao De Jing* (*Tao-Te Ching*), boken for Taoisme.

[2] *Dao De Jing*, kapittel 25.

[3] Disse uttrykk kommer fra *Mencius*, Book 2.

[4] *Rhymes of Three* (*San Zi Jing*), en tradisjonell kinesisk tekst for grunnskolen.

[5] *Mencius*, Book 6.

[6] Karl Marx: "A Contribution to the Critique of Hegel's *Philosophy of Right*."

[7] Leon Trotsky (1879-1940), russisk kommunist og teoretiker, historiker og militær leder, grunnlegger av den russiske Røde arme. Han ble myrdet i Mexico City av Stalins agenter den 22. august 1940.

[8] Ifølge Zhu Xi or Chu Hsi (1130-1200), også kjent som Zhu-zi eller Chu-tzu, en neo-konfutsiansk lærd fra Song dynastiet. "Ubetydelig læring handler om atferd mens betydelig læring handler om de underliggende prinsippene for denne atferd." Source: *Classified Conversations of Master Zhu (Zhu Zi Yu Lei)*, Volume 7 (Learning 1).

[9] Lin Biao (1907-1971), en av senioren i KKPs ledelse, var medlem av Kinas Politbyrå under Mao Zedong, som viseformann (1958) og forsvarsminister (1959). Lin er ansett som arkitekten bak Kinas Den store kulturrevolusjonen. Lin ble utpekt som Maos etterfølger i 1966, men falt i unåde i 1970. Lin forsto dette, og ifølge rapporter involverte han seg i kupp forsøk og prøvde å flykte til Sovjetunionen straks kuppforsøket ble oppdaget. På flukt fra tiltale og straff omkom Liin i flystyrt i Mongolia.

[10] Fra Maos "Talks at the Yan'an Forum on Literature and Art" (1942).

[11] Sneglefeber er en sykdom, forårsaket av parasitter (ormer). Man blir smittet av forurenset ferskvann. Vanlige symptomer er feber, fryse, hoste og muskelsmerter. I mer alvorlige tilfeller kan sykdommen føre til skader i lever, tarmer, lunge eller blære og, i sjeldne tilfeller, til lammelse og ryggmargsbetennelse.

[12] *Dao De Jing* , kapittel 2.

[13] “*jin*” er en kinesisk vektenhet. 1 *jin* = 0.5 kg; “*mu*” er en kinesisk enhet for tomtegrunn. 1 *mu* = 0.165 acres eller ca. 650 kvm.

[14] Oversatt til engelsk av oversetter.

[15] Både Jadekeiseren og Dragekongen er kinesiske mytologiske figurer. Jadekeiseren, formelt kjent som August-personen av Jade og kalt Bestefar himmel på folke-munne, spesielt av barna, er hersker over himmelen og blant de viktigste guder i den kinesiske Taoistiske lære. Dragekongen er den guddommelige hersker over de fire hav. Hvert hav, som overensstemmer med en av de fire himmelretninger, styres av en Dragekonge. Dragekongene bor i palasser av krystall, vokter av reke-soldater og krabbe-generaler. I tillegg til å herske over livet i havet, styrer Dragekongen også skyene og regnet. Det sies at Dragekongen over Øst-havet har det største territoriet.

[16] *The Complete I Ching* , oversatt av Alfred Huang. Rochester, VT: Inner Traditions (1998).

[17] *Bibelen*, Matheus, 22:21.

[18] Termen slumarbeidere omfatter klassen av utstøtte, degenerte eller undergrunnsselementer, til vanlig en del av populasjonen i industri sentra. Det omfatter tiggere, prostituerte, gangstere, små-kriminelle, omstreifere, kronisk arbeidsledige eller arbeidsuføre, personer som er utstøtt fra industrien og alle slags degenererte elementer og underklassen. Dette uttrykket ble brukt av Marx i *The Class Struggles in France* , 1848-1850.

[19] Tre-selv patriotisk komite (eller (Tre-selv patriotisk kirke, TSPC) er opprettet av KKP. ”Tre-selv” refererer til ”selvstyrt, selvforsynt og selvoppholdende”. Kommiteen krever at kinesiske kristne skal unngå kontakt med kristne utenfor Kina. TSPC kontrollerer alle offentlige kirker i Kina. Kirker som ikke er med i TSPC blir stengt. Ledere og medlemmer i uavhengige såkalte hus-kirker blir forfulgt og ofte idømt fengselsstraffer.

[20] John Pomfret. “Jiang has caution for U.S. – Kinas leder sier at våpenavtale med Taiwan vil føre til opptrapping.” *Washington Post*, 24. mars 2001.

Kommentar 5

[1] Mer informasjon om denne saken finnes på:

<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/7/23/50560p.html> eller

<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/6/7/48981.html>

[2] Mer informasjon om denne saken finnes på:

<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/9/25/52796.html>

[3] Relatert informasjon er også tilgjengelig på kinesisk på:

<http://search.minghui.org/mh/articles/2004/7/9/79007.html> (kinesisk)

[4] Li Xiannian (1902 – 1992), tidligere kinesisk leder (1983 – 1988) og leder for Chinese People's Political Consultative Conference (1988 – 1992), stefar til Jiang Zemin. Chen Yun (1905 – 1995), en av de mest innflytelsesrike lederne i det kom-

munistisk Kina, i mange tiår medlem av Politbyrået og formann for the Central Advisory Committee fra 1987 til 1992.

[5] Qigong er et generelt navn på kinesisk for energiøvelser. Det finnes mange forskjellige skoler innen qigong. De fleste har sine røtter fra tradisjonell spirituell tro. Falun Gong er en form for qigong.

[6] I 1992 gikk Deng Xiaoping ut av halv-permisjon, reiste rundt i Shenzhen i det sørlige Kina nær Hongkong og holdt taler for å promotere sosialistisk markedsøkonomi i Kina. Dengs rundreise er i stor grad ansett for igjen å ha tent Kinas økonomiske reform etter en stille start med massakren ved den Himmelske fredsplass i 1989.

[7] De 7000 år gamle kulturelle ruiner i Hemudu, oppdaget i 1973, er en viktig landsbyruin fra den nyere kinesiske steinalder.

[8] Tidligere formann for Folkekongressen i Kina

[9] Deng sa en gang, "En sort katt eller en hvit katt, det er en god katt så lenge den fanger mus", som betyr at målet med økonomisk reform var å gi folket velstand, uten å bry seg om formen er sosialistisk eller kapitalistisk.

[10] En kvinnelig intellektuell som ble torturert til døde av KKP under kulturrevolusjonen fordi hun var frittalende og sa sannheten.

[11] Påtalemyndighet, ansvarlig for rettsforfølgelse og rettslig overvåking, gir ordre om arrest, forfølger rettslig og reiser tiltale i alvorlige kriminelle saker, gjennomføre etterforskning, initierer og støtter offentlig tiltale, fortolker loven ved spesielle tilfeller, overvåker rettsavgjørelser, overvåker rettslige prosedyrer og overvåker aktiviteter ved fengsler, interneringssentre og arbeidsleirer.

[12] Oversettelsens anmerkning: ved dato for norsk versjon er det nær 3000 kjente tilfeller av utøvere som er omkommet etter tortur.

Kommentar 6

[1] Pangu var det første levende vesen og skaperen av hele Kinas mytologi.

[2] Nuva var modergudinnen som skapte menneskeheten i kinesisk mytologi.

[3] Shennong (litterært: "Den himmelse bonden") er en legendarisk figur i kinesisk mytologi som levde for omtrent 5.000 år siden. Han lærte fortidens mennesker å drive jordbruk. Han skal også ha risikert livet for å identifisere hundrevis av medisinske (og giftige) urter og liknende planter, og dette har vært avgjørende for utvikling av tradisjonell kinesisk medisin.

[4] Cangjie eller Chang er en sagnaktig og legendarisk figur fra det tidlige Kina. Det sies at han var Den gule keiserens offisielle historiker og oppfinneren av de kinesiske skriftegnene. Cangjie metoden i kinesisk skrift i datamaskiner er oppkalt etter ham.

[5] Fra *Tao-te Ching* eller *Dao De Jing*, er en av de viktigste Taoistiske tekstene, skrevet av Lao Zi eller Lao Tse.

[6] Åpningsbemerkninger fra *The Great Learning (Den store læren)* av Confucius.

[7] Fra *Records of the Historian (Historikerens nedtegnelser)* (*Shi Ji*), også oversatt som *The Grand Scribe's Record (Den store skriverens arkiv)* av Sima Qian (145 - 85 f. Kr.), den første viktige kinesiske historikeren. Her dokumenteres Kinas og nabolandenes historie fra eldgamle tider frem til hans egen tid. Mønsteret i Sima

Qian's historiografiske arbeid var unikt og tjente som modell for standarden i den offisielle historieskrivingen i de keiserlige dynastiene i de neste 2.000 årene.

[8] Fra Konfutsius: *Valgte tekstutdrag*.

[9] samme sted

[10] samme sted

[11] Confucius skrev i *The Great Learning (Den edle læring)*: "Når personer var kultiverte, ble deres familier velordnede. Når deres familieliv var velordnet, ble deres stat rettvist styrt. Når deres stat ble rettvist styrt, fikk hele kongeriket lykke og ro."

[12] Dong Zhongshu (ca. 179 - 104 f. Kr.), en konfutsiansk tenker under Han dynastiet, sa i en avhandling, *Three Ways to Harmonize Humans with Heaven (Tre måter å harmonisere menneskene med himmelen) (Tian Ren San Ce)*: "hvis himmelen består, endrer ikke Tao seg."

[13] *The Journey to the West (Reisen til vesten)*, kjent i vesten som *Monkey King (Apekongen)*, skrevet av Wu Cheng'en (1506? - 1582?), en av de kjente kinesiske romanene, basert på en sann historie om en berømt kinesisk munk i Tang dynastiet, Xuan Zang (602 - 664), som reiste til fots til det som i dag er India, Buddhismens fødested, for å lete etter sutraene. I romanen arrangerte Buddha at Apekongen, Pigsy og Sandy skulle bli disipler av Xuan Zang og eskortere ham mot vest for å skaffe seg sutraene. De gjennomgikk 81 farer og ulykker før de endelig ankom vesten og oppnådde fullending.

[14] *A Dream of Red Mansions (En drøm om røde hus)*, (*Hung Lou Meng*) også *The Dream of the Red Chamber (Drømmen om det røde rommet)*, ble skrevet av Cao Xueqin (eller Tasao Hsueh-Chin) (1715 - 1763) i Qing (Ching) dynastiet. Det er en tragisk kjærlighetshistorie med bakgrunn i forfallet i en aristokratisk familie. Med dette som sentralt tema, utfolder romanen et stort og rørende bilde av sosial historie. Den viser også en rekke blendende karakterer som man sent glemmer, med Jia Baovu og Lin Daivu som de mest sentrale. Den vidtrekkende og grundige struktur sammen med den litterære beskaffenhet og utsøkte språk gjør den til en universelt anerkjent oppsummering av den klassiske romankunsten i Kina.

[15] *Outlaws of the Marsh (De fredløse i sumpen)*, også oversatt som *Heroes of Water Margins (Heltene fra vannkanten)*, en av Kinas store klassiske romaner skrevet i det fjortende århundre av Shi Nai'an. Hundre og åtte menn og kvinner er bundet sammen og dømt til å være fredløse i sumpene. Intriger, eventyr, mord, krig og romantiske historier blir fortalt på en spennende måte av en tradisjonell historieforteller.

[16] *Three Kingdoms (Tre kongedømmer)*, en av de mest berømte kinesiske klassiske romanene, skrevet av Luo Guanzhong (1330? - 1400?), er basert på historien til de Tre kongedømmene i perioden (220 - 280 e. Kr.). Den beskriver de intrikate og intense kampene om tronen blant tre mektige politiske krefter, Liu Bei, Cao Cao og Sun Quan, og fokuserer på store talenter og modige strategier under denne perioden.

[17] *The Romance of the Eastern Zhou (Kjærlighetsfistorie fra Det østlige Zhou)*, en roman opprinnelig skrevet av Yu Shaoyu i Ming dynastiet og gjenfortalt av Feng Menglong ved slutten av Ming dynastiet, så igjen revidert av Cai Yuanfang i Qing dynastiet. Den dekker historien gjennom mer enn 500 år under Vår- og høst perioden (770 - 476 f. Kr.) og under Krigerstatsperioden (475 - 221 f. Kr.)

[18] *The Complete Story of Yue Fei (Den fullstendige historien fra Yue Fei)* ble skrevet av Qian Cai i Qing dynastiet. Den beskriver livet til Yue Fei (1103 - 1142) fra det søndre Song dynastiet, en av de mest berømte generalene og patriotiske heltene i kinesisk historie. General Yue Fei utmerket seg i slag mot inntrengere fra nord fra landet Jin. Han ble berømt for lovbrudd som han ikke begikk, og ble sendt i fengsel og henrettet da statsminister Qui Hui prøvde å utrydde krigspartiet. Yue Fei ble senere frikjent fra de grunnløse anklagene, og det ble bygget et tempel til hans minne. Fire støpejernsfigurer ble laget til hans grav. Med brystet bart, hendene bakkbundet og knelende foran graven, representerer disse figurene de menneskene som var ansvarlige for mordet på Yue Fei. Yue Fei er i kinesisk kultur blitt en modell for lojalitet til landet.

[19] Dette sitatet kommer fra *Abstract of Collected Taoist Scriptures (Utdrag av samlede Taoist skrifter) (Dao Cang Ji Yao)*, redigert under Qing dynastiet.

[20] Se [8].

[21] Fra Mao's tale ved den åttende sesjonen i det tiende KKP plenums møte.

[22] Mao's opprinnelige ord på kinesisk brukt som en ordspill: Jeg er som en munk som holder en paraply - ingen Tao (eller Fa, ordspill for "hår") ingen himmel (ordspill for "himmel").

[23] Jie er navnet til den siste herskeren i Xia dynastiet (c. 21 - 16 f. Kr.) og Zhou er navnet til den siste herskeren i Shang dynastiet (c.16 - 11 f. Kr.). Begge er kjent som tyranner.

[24] Wen Tianxiang (1236 - 1283 e. Kr.), militærleder som sloss mot de mongolske troppene for å beskytte integriteten til det søndre Song dynastiet. Han ble drept den 9. januar i 1283 da han nektet å overgi seg til mongolene etter at han ble tatt til fange.

[25] Fra *Mencius*.

[26] Fra en svært berømt rest etter Mencius, "Liv, mitt begjær; rettferdighet, også mitt begjær. Når jeg ikke kan få begge deler på samme tid, vil jeg opprettholde rettferdigheten på bekostning av mitt liv."

[27] Fra Den kommunistiske internasjonale hymne. Den kinesiske oversettelsen betyr bokstavelig: "Der har aldri vært en frelser, og vi stoler ikke på Gud heller. For å skape menneskelig lykke, stoler vi bare på oss selv."

[28] Keiser Taiwu fra det nordre Wei, alias Tuo Tao (r. 424 - 452 e. Kr.)

[29] Keiser Wuzong fra Tang dynastiet, alias Li Yan (r. 840 - 846 e. Kr.)

[30] Keiser Wu fra det nordre Zhou dynastiet, alias Yong (r. 561 - 579 e. Kr.)

[31] Keiser Shizong fra det senere Zhou dynastiet, alias Chairong (r. 954 - 959 e. Kr.)

[32] Et slagord brukt i midten av 1960 årene under kulturrevolusjonen i Kina.

[33] Hvide hest tempelet, det første Buddhistiske klosteret i Kina, ble bygget i 68 e. Kr. i det ellevte året til Yong Ping i Det østre Han dynastiet (25 - 220 e. Kr.)

[34] På Dai språket blir Beiye manuskriptene uttalt Tanlan. Beiye er en subtropisk plante som tilhører palmefamilien. Det er et stort treslag med tykke blader som er møllsikre og svært vanskelige å tørke ut. I tidligere tider, før papiret var oppfunnet, trykket Daienes forfedre brev eller artikler på bladene. Brevene, som ble meislet ut på bladet, er kalt Beiye korrespondansen, og skriftene på det, Talan (Beiye skriftene).

[35] Xiangshan parken, også kalt Den velduftende åsens park, ligger 28 kilometer (17 miles) nordvest for sentrum av Beijing. Opprinnelig bygget i 1186 under Jin dynastiet, og ble deretter sommerresidens for de kongelige familiene under Yuan, Ming og Qing dynastiene.

[36] Fra *How Many Cultural Relics Were Committed To Flames (Hvordan mange kulturelle minner ble offer for flammene)* av Ding Shu.

[37] Den røde garde refererer til sivile som var i frontlinjen ved gjennomføringen av Den store kulturrevolusjonen. De fleste var ungdommer midt i tenårene.

[38] Sommerpalasset ligger 15 kilometer fra Beijing, og har den største og best bevarte kongelige hagen i Kina, med en historie på over 800 år.

[39] Louguan tempelet er en berømt Taoist helligdom i Kina. Det er akttet som "det første riket til de velsignede under himmelen". Tempelet ligger i en dalside nord for Zhongnan fjellene, 15 kilometer sørøst for Zhouzhi fylke og 70 kilometer fra byen Xi'an.

[40] *Li* er en kinesisk lengdeenhet (1 li er 0.5 kilometer eller 0.3 miles)

[41] Keiser Gaozu fra Tang dynastiet, alias Li Yuan, (618 - 626 e. Kr.) den første keiseren i Tang dynastiet.

[42] Folkekommunene (Renmin Gongshe) var tidligere det høyeste av tre administrative nivåer i jordbruksområdene i perioden 1958 til rundt 1982 i Folkerepublikken Kina. Kommunene hadde statlige, politiske og økonomiske funksjoner. De var de største kollektive enhetene og var videre delt inn i produksjonsbrigader og produksjonsteam. Etter 1982 ble de avløst av landsbyer.

[43] Se [36].

[44] Mahayana Mahaparinirvana sutra sies å være Buddhas endelige Mahayana sutra, levert på den siste dagen i hans jordiske liv. Den hevder å utgjøre kvintessensen av alle Mahayana sutraene.

[45] Fra Taisho Tripitaka vol. T01, no. 7, *Mahayana Mahaparinirvana sutra*. Foreløpig oversettelse og emne som skal forbedres.

[46] Fra *Teorien og praksisen i Det kinesiske kommunistpartiets undertrykking av religioner* av Bai Zhi. Nettsted: <http://www.dajiyuan.com/gb/3/4/15/n300731.htm> (på kinesisk)

[47] Mukti betyr Første Dharma eller undervisning eller overføring av Loven. Mukti kan også oversettes med "miste, frigjøre, levering, frigjøring, sette fri, frigjøre seg fra bånd og oppnå frihet, frihet fra overføring, fra karma, fra illusjoner, fra lidelse." Det betyr Nirvana og også friheten som oppnås i Dhyana (meditasjon). Det er å unnslipe Samsara (reinkarnasjon).

[48] Nirvana er i Buddhismen eller Hinduismen en tilstand av lykkelig fred og harmoni hinsides lidelsene og følelsene i individuell eksistens; en tilstand av enhet med den evige ånd.

[49] Under kampanjen for Undertrykkelse av kontrarevolusjonære ble det benyttet vold for å ta seg av tidligere medlemmer av hemmelige samfunn, religiøse sammenslutninger og Kuomintang (KMT) tidlig i 1951.

[50] "Krigen for å motstå USAs aggresjon og støtte Korea, som KKP kalte det, brøt ut i 1950. Den er kjent i den vestlige verden som "Koreakrigen."

- [51] Wu Yaozong (1893 - 1975 e. Kr.) og andre publiserte det såkalte "Måter kristne kinesere kan yte innsats for å skape det nye Kina", også kalt "Endringsmanifestet av treenigheten" i 1950, og formet deretter kirken "Treenigheten."
- [52] Folkets store hall, bygget i 1959, ligger på vestsiden av Tiananmen plassen. Det er møtesalen for Den nasjonale folkekongressen i Kina.
- [53] Se [46].
- [54] Kesa drakt, munkedrakt, eller prestekjole.
- [55] Zhang Bojun (1895 - 1969 e. Kr.) var en av grunnleggerne av "Kinas demokratiske liga", et demokratisk parti i Kina. Han ble klassifisert som " høyreorientert nummer en " i 1957 av Mao Zedong, og var en av de få "høyreorienterte" som ikke fikk oppreisning etter kulturrevolusjonen.
- [56] Keiser Huizong av Song dynastiet, alias Zhao Ji (r. 1100 - 1126 e. Kr.).
- [57] Su Dongpo, (1036 - 1101 e. Kr.), berømt kinesisk poet og skribent under Song dynastiet. En av de "åtte store prosamesterne fra Tang og Song dynastiene."
- [58] Wen Zhengming, (1470 - 1559 e. Kr.) Kinesisk maler fra Ming dynastiet.
- [59] Tang Bohu, (1470 - 1523), berømt kinesisk lærd, maler og poet fra Ming dynastiet.
- [60] Jin er en vektenhet i Kina. En jin er 0,5 kg eller omkring 1,1 pound.
- [61] Se [36].
- [62] Fra et dikt av Meng Haoran (689 - 740 e. Kr.) en velkjent poet fra Tang dynastiet.
- [63] Wang Xi Zhi (321-379 e. Kr.) den mest berømte kalligraf i historien, fra Tang dynastiet.
- [64] Den originale Lan Ting Prologen, angivelig skrevet av Wang Xi Zhi i begynnelsen av sin kalligrafi karriere (51 år gammel, 353 e. Kr.), er verdenskjent som det viktigste verket i den kinesiske kalligrafihistorien.
- [65] Wu Cheng`en (1506? - 1582? e. Kr.), kinesisk romanforfatter og poet i Ming dynastiet, forfatter av *Reisen mot vest*, en av de fire mest velkjente kinesiske romanene.
- [66] Wu Jingzi (1701-1754 e. Kr.), en elegant skribent under Qing dynastiet, forfatter av *De lærde (Rulin Waishi)*, også kjent som *Unofficial History of the Scholars (Den uoffisielle historien til de lærde)*.
- [67] Prosa skrevet av Ouyang Xiu (1007 - 1072 e. Kr.), en av de "Åtte store prosamesterne under Tang og Song dynastiene." Ouyang Xiu kalte seg selv en "gammel fyllick."
- [68] Alternative navn for rødegardistene.
- [69] *Yongle Encyklopedia* eller *Yongle Dadian* ble bestilt i 1403 av den kinesiske keiseren i Ming dynastiet, Yongle. Det ble ansett å være verdens tidligste og største leksikon. To tusen lærde arbeidet med prosjektet, som inneholdt 8000 tekster fra forhistoriske tider og opp til tidlig Ming dynasti. Leksikonet, ferdigstilt i 1408, ombefattet over 22.000 oppslag og bindene fylte 40 kubikkmeter.
- [70] Lin Biao (1907-1971), en av de eldste KKP lederne, tjenestegjorde under Mao Zedong som medlem av Kinas politbyrå som visestatsminister (1958) og forsvarsminister (1959). Lin var utsett som Mao's etterfølger i 1966, men falt i unåde i

1970. Det ble sagt at han forsøkte å flykte fra Kina. Flyet falt ned i Mongolia, og dette forårsaket hans død.

[71] "Liang Xiao" representerer en gruppe forfattere som arbeidet på oppdrag, deriblant Zhou Yiliang. Fordi han var involvert i forfattergruppen, fikk han et anonymt brev fra en gammel venn som refererte til "ekstrem skamløshet."

[72] Keiser Qin Shi Huang (259 - 210 f. Kr.), alias Ying Zheng, var den første keiseren i historien i et samlet Kina. Han standardiserte rettslige lover, det skrevne ord, valuta, vekt og mål og ga ordre om å bygge den store muren. Alle disse måleenhetene hadde stor innflytelse på kinesisk historie og kultur. Han ga ordre om at bøker fra forskjellige skoler skulle brennes, inkludert de konfutsianske og daoistiske, og han ga en gang ordre om at 460 konfutsianske lærde skulle begraves levende. Disse hendelsene ble senere i historien kalt "bokbrenningen og begravningen av konfutsianske lærde." Han bygget et enormt mausoleum til seg selv, og terrakottahæren i keiser Qins grav ble senere kjent som det åttende underet i verden.

[73] Fra *The Writings of Mao Zedong (Mao Zedong's skrifter) 1949 - 1976 (Vol. 2)*

[74] Fra Mao's "Opprett partiets arbeidsstil" (1942).

[75] Fra Mao's "Taler på Yan'an forum for litteratur og kunst" (1942).

[76] Wu Xun (1838 - 1896 e. Kr.), opprinnelig Wu Qu, født i Tangyi, Shandong. Haying mistet tidlig sin far, og familien ble utarmet. Han måtte tigge etter mat for å underholde moren, og ble kjent som den fromme tiggersonnen. Etter at moren døde, ble tigging den eneste måten å overleve på. Han drev gratis skoler med pengene han hadde samlet fra tiggingen.

[77] Hu Feng (1902 - 1985), lærd og litteraturkritiker, var i opposisjon til den dogmatiske litteraturpolitikken til KKP. Han ble ekskludert fra partiet i 1955 og dømt til 14 års fengsel.

[78] Fra *Selected Works of Mao Zedong (Utvalgte arbeider av Mao Zedong)* (vol. 5) "Ting begynner å forandre seg" (1957)

[79] Qian Bochong, *Oriental Culture (Orientalisk kultur)*, fjerde opplag (2000).

[80] 4. juni studentbevegelsen ble startet i Kina mellom 15. april og 4. juni 1989 av gymnasstudenter som ville fremme demokratiske reformer. Den ble senere undertrykt av Folkets frigjøringshær og blir av det internasjonale samfunnet kalt 4. juni massakren.

[81] Et kontor spesielt laget for å forfølge Falun Gong, med absolutt makt over hvert administrasjonsnivå i partiet og alle andre politiske og juridiske systemer.

[82] "Klassetilhørighet" (eller blodslinje eller stamtavle), teori som hevder at ens natur er bestemt av den klassen som familien en er født inn i, tilhører

[83] Fra sangen i den moderne operaen "Legenden om den røde lanternen", et offisielt og populært "Modellstykke" utviklet under "Den store kulturrevolusjonen" (1966 - 76).

[84] *Mu* er en arealenhet som brukes i Kina. En *mu* er 0.165 acre eller 660 m².

[85] "De tre betydningene" hevder at partiet alltid må representere utviklingstrendene innen Kinas avanserte produksjon, avanserte kultur og de grunnleggende interessene til den overveldende majoriteten av den kinesiske befolkningen.

[86] Åpningstalen ved den første sesjonen i den første nasjonale folkekongressen i folkerepublikken Kina. (15. september 1954).

[87] "Rød-øye syndromet" tilsvarende "grønnøyd" i den vestlige forklaringen, blir her brukt for å beskrive en person, som, når han ser andre gjøre det bedre enn ham selv, føler seg mindreverdige og lite komfortabel, og tenker at han burde være den som gjør det best.

[88] Et populært offisielt "Modellspill" utviklet under "Den store kulturrevolusjonen" (1966 - 76). I folkelegenden er Den hvithårede jenta en kvinnelig udødelig som bodde i en hule og som hadde overnaturlige evner og kunne belønne dyd og straffe ondskap, støtte det rette og undertrykke det onde. I denne kinesiske "moderne" operaen, ble hun imidlertid beskrevet som en jente som ble tvunget til å flykte til en hule etter at faren ble slått i hjel fordi han nektet å gifte henne bort til en gammel landeier. Hun ble hvitåret på grunn av mangel på næring. Dette ble et av de mest velkjente "moderne" dramaene i Kina og egget til klassehat mot landeierne.

[89] *Tunnelkrigen* (Didao Zhan), en film i svart og hvitt fra 1965 hvor KKP hevdet at geriljaen i det sentrale Kina kjempet mot de japanske angriperne gjennom forskjellige underjordiske tunneler i 1940 årene.

[90] *Minekrigen* (Dilei Zhan) en film i svart og hvitt fra 1962 hvor KKP hevdet at geriljaen i Hebei provinsen kjempet mot de japanske inntrengerne med hjemmelagde miner i 1940 årene.

[91] En litterær komposisjon skrevet for undersøkelser i den keiserlige statsforvaltningen, kjent for sin rigide form og mangel på ideer.

[92] *Den store hungersnøden* i Kina fra 1959 - 1961 er den største hungersnøden i menneskelig historie. Estimert antall "unormale dødsfall" under hungersnøden er fra 18 til 43 millioner.

[93] Se [7].

[94] Av Mao Zedong (1942).

[95] *Fjerde mai bevegelsen* var den første massebevegelsen i moderne kinesisk historie; begynte den 4. mai 1919.

[96] Chen Guili, *Warning of Huaihe River (Advarsel fra Huaihe elven)* (1995).

[97] Fra *Prologue to See Li Yuan to Return to Pangu (Prolog til See Li Yuan for å vende tilbake til Pangu)* av Han Yu (768-824 e. Kr.), en av de "åtte store prosamesterne under Tang og Song dynastiene."

[98] Tao Yuanm (365 - 427 e. Kr.), også kjent som Tao Qian, en stor poet i kinesisk litteratur.

Kommentar 7

[1] Mao Zedongs brev til sin kone Jiang Qing (1966).

[2] Overbygningen i de marxistiske samfunnsteoriene refererer til den gjensidige påvirkningen mellom menneskelig subjektivitet og den materielle substansen i samfunnet.

[3] Hu Feng, akademiker og litteraturkritiker, var mot KKP's sterile politikk innen litteratur. Han ble kastet ut av partiet i 1955 og dømt til 14 år i fengsel.

[4] Konfutsius skrifter

[5] Tredje Mosebok 19.18.

[6] Marx, Det kommunistiske manifest (1848).

- [7] Mao Zedong: Folkets demokratiske diktator (1949).
- [8] Mao Zedong: "Vi må tydelig fremme (undertrykkelsen av de reaksjonære) slik at alle familier er informert." (30. Mars, 1951).
- [9] Mao Zedong: "Vi må med full kraft og presisjon slå til mot de reaksjonære." (1951)
- [10] Taipings himmelske kongedømme (1851 – 1864), også kjent som Taiping-opprøret, var en av de blodigste konfliktene i Kinas historie. Det var et kraftig sammenstøt mellom styrkene til kongedømmet Kina og de som var inspirert av en egenerklært mystikk fra den kulturelle Hakka-gruppen navngitt som Hong Xiquan, som også var konvertert til kristendommen. Minst 30 millioner mennesker ble trolig drept.
- [11] Faktautdrag fra en bok publisert av det Hongkong-baserte magasinet *Cheng-ming* (www.chengmingmag.com), oktober utgaven, 1996
- [12] Det store spranget fremover (1958 – 1960) var en kampanje av KKP for å dytte i gang Kinas industri, spesielt stålindustrien. Det blir vidt og bredt ansett som en stor økonomisk katastrofe.
- [13] Publisert i februar 1994 av Det røde flagg forlagshus. Sitatet var oversatt av en profesjonell oversetter til engelsk (ikke til norsk).
- [14] En kinesisk måleenhet. 1 *mu* = 668 kvadratmeter
- [15] Peng Dehuai (1898 – 1974): Kommunist-kinesisk general og politisk leder. Peng var øverstkommanderende i Koreakrigen, visestatsminister for statsforsamlingen, medlem av Politibyrået og forsvarsminister fra 1954 – 1959. Han ble fratatt alle offisielle stillinger etter å ha vært uenig med Maos venstreorienterte tilnærminger på KKP's Lushan Plenum i 1959.
- [16] De Jaegher, Raymond J., *Fiende på Innsiden*. Guild Books, Catholic Polls, USA (1968)
- [17] Daxing-massakren inntraff i august 1966 under utskifting av partisekretær i Beijing. På den tiden holdt minister for samfunnssikkerhet, Xie Fuzhi, tale i et møte med Kontoret for samfunnssikkerhet i Beijing angående å ikke blande seg inn i rødegardistenes aksjoner mot de "fem svarte klassene". Talen ble raskt videresendt til et Stående utvalgsmøte med Daxins Kontor for samfunnssikkerhet. Etter møtet aksjonerte Kontoret i Daxin umiddelbart og utarbeidet en plan for å egge massene i Daxin til å drepe de "fem mørke klassene."
- [18] Zheng Yi, *Scarlet Memorial* (Taipei: Det Kinesiske Fjernsyns Publiseringshus, 1993). Denne boken er også tilgjengelig på engelsk: *Scarlet Memorial: Tales of Cannibalism in Modern China*, av Yi Zheng, oversatt og redigert av T. P. Sym (Boulder, Colorado: Westview Press, 1998.)
- [19] Det "gamle samfunnet", som KKP kaller det, refererer til perioden før 1949 og det "nye samfunnet" refererer til perioden etter 1949, da KKP hadde tatt kontroll over landet.
- [20] Tvangstrøyen er et jakkeformet torturredskap. Ofrenes armer blir vridd og bundet med et tau bak ryggen og deretter dratt over hodet og til fremsiden av bryttet; denne torturen kan umiddelbart ødelegge ens armer. Etterpå blir offeret med et krafttak satt inni tvangstrøyen og hengt opp etter armene. Den mest direkte konsekvensen av denne grusomme torturen er brudd i skuldrene, albuen, ankene og ryggen som kan medføre at offeret dør i ulidelige smerter. Flere Falun Gong-

utøvere har dødd av denne torturen. Besøk disse linkene for mer informasjon: Kinesisk: [http://search.minghui.org/mh/articles\(2004/9/30/85430.html](http://search.minghui.org/mh/articles(2004/9/30/85430.html)

Engelsk: <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/9/10/52274.html>

[21] I 1930 beordret Mao partiet til å drepe tusener av partiets medlemmer, Den røde hærs soldater og uskyldige sivile i provinsen Jiangxi i et forsøk på å befeste sin makt i KKP-kontrollerte områder. Besøk følgende link for mer informasjon:

Kinesisk: <http://kanzhongguo.com/news/articles/4/4/27/64064.html>

[22] Gao Gang og Rao Shushi var begge medlemmer av KKP's Sentralkomite. I et mislykket forsøk i en maktkamp i 1954 ble de beskyldt for at de planla å splitte partiet, og de ble deretter kastet ut av partiet.

[23] Zhou Enlai (1898 -1976) var den mest fremstående personen etter Mao i KKP's historie. Han var en ledende figur i KKP og statsminister i Folkerepublikken Kina fra 1949 inntil sin død.

[24] Wang Xiangen, *Documentary of Supporting Vietnam and Fighting with America*. (Beijing: Internasjonale Kultur Publiserings Selskap, 1990)

[25] Zhang Zhixin var en intellektuell som ble torturert til døde av KKP under Den store kulturrevolusjonen for å ha kritisert Maos fiasko med Det store spranget fremover og for å ha vært frimodig nok til å fortelle sannheten. Fengselsvoktere kledde av henne flere ganger, satte håndjern på henne bak ryggen og kastet henne inn i mannlige fengselsceller for gjengvoldtekt helt til hun ble gal. Fengselet fryktet at hun ville rope slagord for å protestere ved henrettelsen, og derfor kuttet de halsen opp på henne før henrettelsen.

[26] From Laogai Research Foundation October 12, 2004 report: <http://www.laogai.org/news2/newsdetail.php?id=391> (på Kinesisk).

[27] Et av de tre redskapene (produksjonsmidler, produksjonsmetode og produksjonsforbindelser) som Marx brukte for å analysere samfunnsklassene. Produksjonsforbindelser refererer til forbindelsene mellom folkene som eier produksjonsverktøyet og de som ikke eier, dvs forholdet mellom landeiere og jordarbeidere eller forholdet mellom kapitalister og arbeidere.

[28] Fra, *Mencius*, Bok 3. Penguin Classics series, oversatt av D.C Lau.

[29] Av Fan Zhongyan (989-1052), en prominent kinesisk pedagog, forfatter og statsfunksjonær fra det nordlige Song-dynastiet. Dette sitatet er fra hans velkjente dikt, "Klatrende på Yueyang Tårn."

[30] Av Gu Yanwu (1613-1582), en eminent vitenskapsmann tidlig i Qing-dynastiet.

[31] Fra, *Mencius*, Bok 7. Penguin Classics series, oversatt av D.C Lau.

[32] "Tre Familie landsbygden" var pseudonymet til tre forfattere på 1960-tallet, Deng Kuo, Wu Han og Liao Mosha. Wu var forfatteren av skuespillet "Hai Rui trekker seg fra stillingen sin", som Mao betraktet som politisk satire om hans forhold til general Peng Dehuai.

[33] En kinesisk folkelegende, Den Hvithårete Jenta, er historien om en udødelig kvinne som bodde i en grotte og som hadde overnaturlige evner til å belønne dygd og straffe dårlige gjerninger, støtte det rettferdige og holde igjen det onde. Likevel i "moderne" kinesiske drama, opera og ballet blir hun beskrevet som en jente som ble tvunget til å flykte til en grotte etter at hennes far ble slått i hjel for å nekte henne å gifte seg med en gammel godseier. Hun ble hvithåret grunnet mangel på

ernæring. Under pennen til KKP-forfatterne, ble dette omformet til å være et av de mest kjente, "moderne" dramaene i Kina som skulle egge til klassehat mot landeierne.

[34] Lin Biao (1907-1971), en av KKPps seniorledere, tjente under Mao Zedong som medlem av Politibyrået, som viseformann (1958) og forsvarsminister (1959). Lin blir sett på som arkitekten bak Den store kulturrevolusjon. Lin var utpekt som Maos etterfølger i 1966, men ble ikke favorisert i 1970. Han begynte å ane sin undergang, og Lin ble i følge rapporter involvert i et feilslått kupp og prøvde å flykte til Sovjetunionen etter at det påståtte komplottet var avslørt. Hans fly krasjet i Mongolia på flukt fra anklagen og resulterte i hans død.

[35] Yu Luoke var en menneskerettighetstenker og aktivist som ble drept av KKP under Kulturrevolusjonen. Hans imponerende essay "På Familiebakgrunn", skrevet 18. januar 1967, var det essay som fikk størst utbredelse og hadde den mest varige påvirkningen av alle essayer som reflekterte ikke-KKP-tanker under de årene som Kulturrevolusjonen varte. Lin Zhao, universitetsstudent i Beijing som tok hovedfag i journalistikk, ble klassifisert som konservativ i 1957 for sin uavhengige tenkning og frimodige kritikk av den kommunistiske bevegelsen. Hun ble siktet for komplott for å velte folkets demokratiske diktatur og arrestert i 1960. I 1962 ble hun dømt til 20 års fengsel. Hun ble drept av KKP 29. april 1968 for å være anti-revolusjonær.

[36] Materialer baser på <http://www.laojiao.org/article0211.html> (på Kinesisk)

[37] Fra "Åpent brev fra Song Meiling til Liao Chengzi" (17. august 1982). Kilde: <http://www.blog.edu.cn/more.asp?name=fainter&id=16445> (på Kinesisk)

Kommentar 8

1. "Leoparden har dødd, men skinnet ligger fortsatt tilbake" er fra boken "Plum Blossom Poem" av Shao Yong (1011-1077), en eldgammel kinesisk bok om profesier. Leoparden her refererer til det geografiske territoriet til det tidligere Sovjetunionen, som rett nok ligner en løpende leopard. Med det tidligere Sovjetunionens kollaps har kjernen i det kommunistiske systemet gått i oppløsning og bare etterlatt "skinnet" (formen), som Det kinesiske kommunistpartiet arvet.

2. Folkerepublikken Kinas grunnlov (offisiell engelsk oversettelse, 1999)

3. Hendelsen med "AB gruppen" refererer til en operasjon mot "AntiBolsjevik-gruppen" i 1930 da Mao beordret drap av tusenvis av partimedlemmer, Røde hær soldater og uskyldige sivile i provinsen Jiangxi i et forsøk på å befeste sin makt i de KKP-kontrollerte områdene.

4. Fra Maos "Rapport om etterforskningen av Bondebevegelsen i Hunan" (1927).

5. Fjellet Tai (Taishan) er det første av fem berømte fjell i provinsen Shandong i Kina. Det har vært et område under FNs "verdensarv" siden 1987.

6. kampanjen for Inndragning av land er relatert til en mørk side av de økonomiske reformene i Kina. Lignende den industrielle revolusjonen i England (1760-1850) er landbruksjord i dagens Kina blitt brukt til å avgrense og etablere forskjellige økonomiske soner på ulike forvaltningsnivåer (by, region, provins og stat). Resultatet av denne inndragningen av land var at kinesiske bønder mistet sine eiendommer. I byene ble innbyggere i eldre byer og bydistrikter med minimal kompensasjon ofte tvunget til å flytte for å frigi land til kommersiell utvikling. Mer informasjon tilgjengelig på: <http://www.uglychinese.org/enclosure.htm>.

7. Hovedfagsstudent i journalistikk fra universitetet i Beijing, Lin Zhao, ble stempet som høyreorientert i 1957 for sin uavhengige tenkning og frimodige kritikk av den kommunistiske bevegelsen. Hun ble siktet for konspirasjon for å styrte folkets demokratiske diktatur og arrestert i 1960. I 1962 ble hun dømt til 20 års fengsel. Som kontrarevolusjonær ble hun drept av KKP den 29. april 1968.

Den intellektuelle Zhang Zhixin ble torturert til døde av KKP under Den store kulturrevolusjonen for å ha kritisert Maos fiasko i Det store spranget fremover og for frimodig å fortelle sannheten. Fengselsvaktene dro klærne av henne gjentatte ganger, satte håndjern på ryggen og kastet henne inn til de mannlige fangene for at de som gjeng skulle voldta henne helt til hun ble sinnssyk. Fengslet fryktet at hun skulle rope slagord i protest under henrettelsen; derfor skar de strupen hennes over før henrettelsen.

8. "Februar revolusjonen" refererer til den borgerlige revolusjonen i Russland i februar 1917, der Tsaren ble fjernet fra tronen.

9. Oktoberrevolusjonen, også kjent som Bolsjevikrevolusjonen, ble ledet av Lenin i oktober 1917. Revolusjonen myrdet de revolusjonære fra kapitalistklassen som hadde styrtet Tsaren, og kvalte dermed den borgerlige revolusjonen i Russland.

10. Både "Mari hendelsen" og "12. april massakren" refererer til Kuomintangs angrep på KKP. "Mari hendelsen" skjedde den 21. mai 1927 i byen Changsha i provinsen Hunan. "12. april massakren" skjedde den 12. april 1927 i Shanghai. I begge hendelsene ble en del KKP medlemmer og KKP aktivister angrepet, arrestert eller drept.

11. Liu Di, politisk tjenestemann fra den 20ende røde hær som ble anklaget for å være medlem av "AB gruppen," ledet et opprør i Futian og anklaget Li Shaojiu for å være kontrarevolusjonær. De tok over kontrollen i byen Futian og løslot mer enn 100 arresterte fra "AB gruppen" og ropte slagordet "Ned med Mao Zedong".

12. Peng Dehuai (1898-1974): Kommunistisk kinesisk general og politisk leder. Peng var øverstkommanderende i Korea-krigen, viseformann i Statsrådet, Politibyrå-medlem og forsvarsminister fra 1954-1959. Han ble fjernet fra sine offisielle verv og stillinger etter uenighet med Mao om hans "Venstreorienterte metoder" ved KKP's Lushan plenum i 1959.

13. Fra "Li Lisan: Personen som det er holdt fire minnegudstjenester for."

14. De fire prinsippene er: sosialistisk vei, proletariatets diktatur, KKP's lederskap og marxist-leninismen og Mao Zedongs tanker.

Kommentar 9

[1] I følge tradisjonelle konfutsianske tanker hersker keisere eller konger i overensstemmelse med mandat, gitt fra himmelen, og for å få en slik myndighet må deres moral svare til dette det høyeste ansvar. Fra Mencius kommer en liknende tanke. I verset "Hvem overlater makten til en monark?" besvarte Mencius spørsmålet om hvem som ga land og myndighet til keiser Shun, med ordene: "Det var fra himmelen." Tanken om maktens guddommelig opphav finner man også i vestlig kristen tradisjon. I Bibelen, Romerbrevet 13.1, finner man for eksempel at hver sjel er underordnet de høyere makter for der er ikke noen makt utenom den som er gitt av Gud: All makt er ordinert av Gud.

[2] Det ene midtpunktet viser til økonomisk utvikling, mens de to grunnleggende punktene er: oppretthold de fire grunnleggende prinsipper (sosialistisk vei, proleta-

riatets diktatur, KKP's lederskap, marxist-leninisme og Maos tanker), og fortsett politikken med reformer og åpenhet.

[3] Data fra en rapport ved *Xinhua nyhetsbyrå* den 4. mars 2004.

[4] *Mu* er en arealenhet brukt i Kina. En mu er 1/16 mål.

[5] Data fra en rapport ved *Xinhua nyhetsbyrå* den 29. februar 2004.

[6] De ”Tre nei-prinsippene” var i fortiden. I 1979 foreslo Deng Xiaoping ”Tre nei- prinsipper” for å oppmuntre folk til å tale ut om sine synspunkter: Ingen brennmerking, intet angrep og ingen klager på feil. Dette burde minne folk om hvordan Mao på liknende måte oppmuntret intellektuelle i 1950, og deretter fulgte opp med en brutal forfølgelse av de som sa sin mening. Disse ”Tre nei” som nå er foreslått, viser til ”Utvikling uten debatt, avansement uten kamp og framgang uten tilfredshet om man ligger etter.”

[7] Hongkongs grunnleggende lov, Artikkel 23, ble foreslått i 2002 av regjeringen i Hongkong etter press fra Beijing. Artikkelen ville ført til en alvorlig innskrenkning av frihet og menneskerettigheter i Hongkong og undergrave den ”et land, to systemer”-politikk som KKP hadde lovet. Artikkel 23 møtte global motstand og ble til slutt trukket tilbake i 2003.

[8] Liu Shaoqi, formann i Kina mellom 1959 og 1968, ble betraktet som etterfølgeren til Mao Zedong. Under Kulturrevolusjon (1966-1976) ble han forfulgt som en forræder, spion og frafallen. Han døde i 1969 etter å ha vært utsatt for grusomme overgrep under KKP's fengsling.

[9] CCTV (China Central Television) eies og styres ved de sentrale myndigheter. Det er det største kringkastingsnettverket i Fastlandskina

[10] Disse sitatene er alle titler fra sanger som ble skrevet og sunget i løpet av Maos epoke på 1960-tallet og tidlig 1970-tall.

[11] Mao har en gang sagt at vi er engstelige for å gjøre feil, men vi er opptatt av å rette dem opp.

[12] For detaljert analyse av selv-brenningsvideoen, gå til følgende webside: <http://www.clearharmony.net/articles/200109/1165.htm>.

[13] Overbygningen i konteksten av marxistisk samfunns teori viser til samspillet mellom menneskelig subjektivitet og samfunnets materielle substans.

[14] Dette er et kinesisk ordtak som bekrefter ens uforanderlige natur. Ordtaket kan også oversettes som: ”Reven kan bytte sitt skinn, men ikke sine vaner.”

[15] Den økonomiske reformpolitikken, kjent som ”Tre friheter og en kontrakt” (San Zi Yi Bao), foreslått av Liu Shaoqi, daværende president i Kina. Dette programmet stipulerte jordstykker for privat bruk, frie markeder, virksomheter med totalt eget ansvar for overskudd og tap, samt fastsatte produksjonskvoter med utgangspunkt i husholdningene.